

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 650/2012

av den 4 juli 2012

om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 81.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téns yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, inom vilket man säkerställer fri rörlighet för personer. I syfte att gradvis upprätta ett sådant område ska unionen besluta om åtgärder rörande civilrättsligt samarbete med gränsöverskridande verkan, särskilt när detta behövs för att den inre marknaden ska fungera väl.
- (2) Enligt artikel 81.2 c i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt får sådana åtgärder omfatta åtgärder som syftar till att säkerställa förenlighet mellan tillämpliga bestämmelser i medlemsstaterna om lagkonflikter och om domstolars behörighet.
- (3) Europeiska rådet uttryckte vid sitt möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 sitt stöd för principen om ömsesidigt erkännande av domar och andra avgöranden av rättsliga myndigheter och såg detta som en hörnsten i det rättsliga samarbetet på det civilrättsliga området samt uppmanade rådet och kommissionen att anta ett åtgärdsprogram för att genomföra den principen.
- (4) Kommissionens och rådets gemensamma åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttsens område ⁽³⁾ antogs den

30 november 2000. I det programmet identifieras åtgärder som rör harmonisering av lagvalsregler som åtgärder som underlättar ömsesidigt erkännande av domar, och det föreskrivs att man utarbetar en rättsakt om testamenten och arv.

- (5) Vid sitt möte i Bryssel den 4–5 november 2004 antog Europeiska rådet ett nytt flerårigt program, kallat Haagprogrammet: Stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen ⁽⁴⁾. Det programmet framhåller behovet av att anta en rättsakt om arvsfrågor som främst behandlar frågor om lagvalsregler, behörighet, ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på arvsområdet samt ett europeiskt arvsintyg.
- (6) Vid sitt möte i Bryssel den 10–11 december 2009 antog Europeiska rådet ett nytt flerårigt program, kallat Stockholmsprogrammet – ett öppet och säkert Europa i medborgarnas tjänst och för deras skydd ⁽⁵⁾. I det programmet ansåg Europeiska rådet att det ömsesidiga erkännandet borde utvidgas till områden som ännu inte omfattas men som är betydelsefulla i det dagliga livet, till exempel arv och testamenten, samtidigt som medlemsstaternas rättssystem, inbegripet grunderna för rättsordningen (*ordre public*) och nationella sedvänjor på området, tas i beaktande.
- (7) En välfungerande inre marknad bör underlättas genom att man undanröjer hindren för fri rörlighet för de personer som för närvarande har svårt att hävda sina rättigheter vid arv med gränsöverskridande verkan. I det europeiska området för rättvisa bör medborgarna kunna utforma sina arvsrättsliga förhållanden i förväg. Det är också viktigt att på ett effektivt sätt skydda rättigheterna för arvingar, testamentstagare, övriga till den avlidne närstående personer och borgenärer.
- (8) För att uppnå dessa mål bör denna förordning sammanföra bestämmelserna om behörighet, tillämplig lag och erkännande eller, i tillämpliga fall, godkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar, officiella handlingar och förlikningar inför domstol samt om inrättande av ett europeiskt arvsintyg.

⁽¹⁾ EUT C 44, 11.2.2011, s. 148.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 mars 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 7 juni 2012.

⁽³⁾ EGT C 12, 15.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

- (9) Denna förordnings tillämpningsområde bör innefatta alla civilrättsliga aspekter av arv efter en avlidne person, det vill säga alla former av överföring av tillgångar, rättigheter och skyldigheter efter dödsfall, oavsett om det rör sig om ett testamentariskt förordnande om kvarlåtenskap eller om arv enligt den legala arvsordningen.
- (10) Denna förordning bör inte tillämpas på skattefrågor eller förvaltningsrättsliga frågor. Det bör därför vara den nationella lagstiftningen som avgör till exempel hur skatter och andra förvaltningsrättsliga förpliktelser beräknas och betalas, oavsett om det rör sig om skatter som den avlidne skulle betala vid sin död eller om någon typ av arvsskatt som ska betalas av dödsboet eller förmånstagarna. Det bör också vara den nationella lagstiftningen som avgör huruvida frigörande av kvarlåtenskapen till förmånstagarna enligt denna förordning eller registrering av kvarlåtenskapen i ett register får bli föremål för beskattning.
- (11) Denna förordning bör inte tillämpas på andra civilrättsliga områden än arv. För tydlighetens skull bör ett antal frågor som skulle kunna betraktas som knutna till arvsområdet uttryckligen undantas från denna förordnings tillämpningsområde.
- (12) Denna förordning bör således inte tillämpas på frågor som rör makars förmögensförhållanden, inbegripet äktenskapsförord, som förekommer i vissa rättssystem, i den mån dessa inte påverkar arvsfrågor eller förmögensrättsliga frågor avseende förhållanden som bedöms ha verkan jämförbar med äktenskap. De myndigheter som handlägger ett arv enligt denna förordning bör dock, beroende på omständigheterna, beakta en avveckling av den avlidnes äktenskapliga förmögensförhållanden eller liknade förmögensrättsliga förhållanden vid fastställandet av den avlidnes kvarlåtenskap och förmånstagarnas respektive arvslotter.
- (13) Frågor som rör upprättande, förvaltning och upplösande av trustar bör också undantas från tillämpningsområdet för denna förordning. Detta bör inte tolkas som ett generellt undantag för trustar. När en trust upprättas genom testamente eller enligt den legala arvsordningen bör den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning tillämpas när det gäller arvsordningen för tillgångarna och fastställandet av förmånstagarna.
- (14) Rättigheter och tillgångar som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än genom arv, till exempel genom gåvor, bör också vara undantagna från denna förordnings tillämpningsområde. Dock bör det vara den lag som denna förordning anger som tillämplig på arvet som avgör huruvida gåvor eller andra förordnanden som gjorts under livstiden och som gett upphov till en sakrätt före tidpunkten för dödsfallet ska återföras eller beaktas vid fastställandet av förmånstagarnas arvslotter i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.
- (15) Denna förordning bör medge uppkomst eller överlåtelse genom arv av en rättighet i fast eller lös egendom i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet. Den bör dock inte inverka på det begränsade antal (*numerus clausus*) sakrätter som finns i vissa medlemsstaters nationella lagstiftning. En medlemsstat bör inte vara skyldig att erkänna en sakrätt avseende egendom i den medlemsstaten om denna sakrätt inte är känd inom medlemsstatens rättsordning.
- (16) För att förmånstagarna ska komma i åtnjutande i en annan medlemsstat av de rättigheter som uppkommit eller överlåtits på dem genom arv bör denna förordning dock möjliggöra anpassningen av en okänd sakrätt till den närmast likvärdiga sakrätten enligt lagstiftningen i den andra medlemsstaten. En sådan anpassning bör genomföras med beaktande av de syften och intressen som den specifika sakrätten motiveras av och den verkan den har. För att kunna bestämma närmast likvärdiga nationella sakrätt får myndigheterna eller de behöriga personerna i den stat vars lag tillämpas på arvet kontaktas angående ytterligare information om sakrättens natur och verkningar. I detta syfte kan befintliga nätverk på området för rättsligt samarbete på privaträttens område användas liksom alla andra tillgängliga medel som underlättar förståelsen av utländsk lag.
- (17) Den anpassning av okända sakrätter som uttryckligen föreskrivs i denna förordning bör inte utesluta andra former av anpassning i samband med tillämpningen av denna förordning.
- (18) De krav som ställs vid registrering i ett register av en rättighet i fast eller lös egendom bör undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Det bör därför vara lagen i den medlemsstat där registret förs (för fast egendom lagen där egendomen är belägen (*lex rei sitae*)) som avgör de rättsliga villkoren och förfarandet för registreringen och vilka myndigheter, såsom myndigheter med ansvar för fastighetsregister eller notarier, som ansvarar för att kontrollera att alla krav har uppfyllts och att de handlingar som uppvisas är tillräckliga eller innehåller de uppgifter som krävs. Myndigheterna får särskilt kontrollera att den avlidnes rätt till den arvsegendom som anges i den handling som uppvisas för registrering är en rättighet som har registrerats i registret eller som på annat sätt bevisas i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där registret förs. För att undvika duplicering av handlingar bör registeransvariga myndigheter godkänna handlingar som har upprättats av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat och vilkas rörlighet föreskrivs i denna förordning. I synnerhet bör det europeiska arvsintyg som utfärdas enligt denna förordning utgöra en giltig handling för registrering av arvsegendomen i ett register i

- en medlemsstat. Detta bör dock inte innebära att de myndigheter som är involverade i registreringen inte kan uppmäna den person som ansöker om registrering att lämna sådana ytterligare uppgifter eller handlingar som krävs enligt lagen i den medlemsstat där registret förs, till exempel information eller handlingar gällande betalning av skatt. Den behöriga myndigheten får meddela den person som ansöker om registrering hur den information eller de handlingar som saknas kan lämnas.
- (19) Verkningarna av registreringen av en rättighet i ett register bör också undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Det bör därför vara lagen i den medlemsstat där registret förs som avgör huruvida registreringen exempelvis har en fastställande eller konstitutiv verkan. Om det exempelvis för att förvärva en rättighet krävs registrering enligt lagen i den medlemsstat där registret förs – för att registrens *erga omnes*-verkan ska uppnås eller för att skydda förlikningar inför domstol – bör tidpunkten för detta förvärv regleras av lagen i den medlemsstaten.
- (20) Denna förordning bör ta hänsyn till de olika system för handläggning av arvsrättsliga frågor som tillämpas i medlemsstaterna. I denna förordning bör begreppet "domstol" därför ges en vid definition så att det täcker inte bara domstolar i ordets egentliga mening, som utövar rättsliga funktioner, utan också de notaries eller registreringsmyndigheter i en del medlemsstater som i vissa arvsfrågor utövar en rättslig funktion i likhet med domstolar och de notaries och rättstillämpare som i vissa medlemsstater utövar rättsliga funktioner i vissa arvsfrågor genom delegering från en domstol. Alla domstolar enligt definitionen i denna förordning bör vara underkastade denna förordnings bestämmelser om behörighet. Däremot bör begreppet "domstol" inte omfatta sådana icke-rättsliga myndigheter i en medlemsstat som enligt nationell lagstiftning har befogenhet att handlägga arvsfrågor, såsom notaries i flertalet medlemsstater, där de vanligtvis inte utövar rättsliga funktioner.
- (21) Enligt denna förordning bör alla notaries som har behörighet i arvsrättsliga frågor i medlemsstaterna ha rätt att utöva denna behörighet. Huruvida notaries i en viss medlemsstat kommer att vara underkastade bestämmelserna om behörighet i denna förordning eller inte bör bero på huruvida de omfattas av den definition av begreppet "domstol" som gäller för denna förordning.
- (22) Akter som utfärdats av notaries i arvsfrågor i medlemsstaterna bör cirkuleras i enlighet med denna förordning. Om notaries utövar rättsliga funktioner är de underkastade bestämmelserna om behörighet, och deras avgöranden bör spridas i enlighet med bestämmelserna om erkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar. När notaries inte utövar rättsliga funktioner är de inte underkastade bestämmelserna om behörighet, och de officiella handlingar som de utfärdar bör cirkuleras i enlighet med bestämmelserna om officiella handlingar.
- (23) Med tanke på medborgarnas ökande rörlighet samt för att säkerställa en korrekt rättstillämpning i unionen och säkra den faktiska anknytningen mellan arvet och den medlemsstat där behörigheten utövas bör det i denna förordning anges att det allmänna anknytningskriteriet för fastställande av såväl behörighet som tillämplig lag bör vara den avlidnes hemvist vid sin död. Vid fastställandet av hemvisten bör den myndighet som handlägger arvet göra en helhetsbedömning av omständigheterna kring den avlidnes liv under de år som föregick dödsfallet och vid tidpunkten för dödsfallet, med beaktande av alla relevanta omständigheter, särskilt hur varaktigt och regelbunden den avlidnes vistelse i den berörda staten varit, förhållandena vid vistelsen samt skälen till denna. Den på detta sätt fastställda hemvisten bör ha en nära och stabil koppling till den berörda staten med beaktande av de specifika målen för denna förordning.
- (24) Fastställandet av den avlidnes hemvist kan i vissa fall visa sig komplicerat. Ett sådant fall kan i synnerhet uppkomma om den avlidne av yrkesmässiga eller ekonomiska skäl har bött utomlands, ibland under längre perioder, men bibehållit en nära och stabil koppling till sin ursprungsstat. I ett sådant fall skulle det, beroende på omständigheterna, kunna anses att den avlidne fortfarande hade sin hemvist i sin ursprungsstat, där den avlidnes familj hade sina huvudsakliga intressen och den avlidne hade sitt sociala liv. Andra komplicerade fall kan uppkomma då den avlidne har bött i flera stater eller rest från stat till stat utan att ha något mer permanent boende i någon av dessa. Om den avlidne var medborgare i en av dessa stater eller hade alla sina viktigaste tillgångar i en av dessa stater skulle den avlidnes medborgarskap eller den plats där de tillgångarna var belägna kunna vara en särskild faktor vid helhetsbedömningen av alla omständigheter.
- (25) Vad gäller fastställandet av vilken lag som ska tillämpas på arvet får den myndighet som handlägger arvet i undantagsfall, exempelvis om den avlidne relativt nyligen före sin död hade flyttat till den stat där denne hade sin hemvist och det av samtliga omständigheter i fallet framgår att vederbörande uppenbarligen hade en närmare anknytning till en annan stat, bestämma att den lag som ska tillämpas på arvet inte ska vara lagen i den stat där den avlidne hade sin hemvist utan lagen i den stat till vilken den avlidne uppenbarligen hade en närmare anknytning. Den uppenbart närmaste anknytningen bör dock inte användas som kompletterande anknytningskriterium i fall då det visar sig komplicerat att fastställa var den avlidne hade sin hemvist vid sin död.

- (26) Ingenting i denna förordning bör hindra en domstol från att tillämpa bestämmelser som är utformade för att förhindra kringgående av lagen, såsom *fraude à la loi* inom internationell privaträtt.
- (27) Reglerna i denna förordning är tänkta att se till att den myndighet som handlägger arvet i de flesta fall kommer att tillämpa den egna lagstiftningen. Därför anger denna förordning ett antal mekanismer som skulle träda i kraft då den avlidne för regleringen av sitt arv hade valt lagstiftningen i en medlemsstat där denne var medborgare.
- (28) En av dessa mekanismer bör ge de parter som berörs möjlighet att ingå ett avtal om val av domstol till förmån för domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts. Det blir då nödvändigt att från fall till fall, framför allt beroende på den fråga som omfattas av avtalet om val av domstol, avgöra huruvida avtalet måste ingås av samtliga parter som berörs av arvet eller om några av dessa kan enas om att låta den valda domstolen avgöra en särskild fråga i en situation där en dom i denna domstol inte skulle påverka de övriga parternas rätt till arvet.
- (29) Om ett arvsfall tagits upp av en domstol, vilket förekommer i vissa medlemsstater, bör den domstolen avsluta förbandet om parterna enas om att göra upp arvsfrågan i godo utanför domstol i den medlemsstat vars lag har valts. Om ett arvsfall inte tagits upp på eget initiativ av en domstol bör denna förordning inte hindra parterna från att göra upp arvsfrågan i godo utanför domstol, t.ex. hos en notarie i en medlemsstat som de själva valt, om detta är möjligt enligt den medlemsstatens lagstiftning. Detta bör även vara fallet om den lag som är tillämplig på arvet inte är lagen i den medlemsstaten.
- (30) För att säkerställa att domstolarna i alla medlemsstater får utöva behörighet på samma grunder när det gäller arv efter personer som inte hade sin hemvist i en medlemsstat vid sin död bör man i denna förordning uttömmande, i hierarkisk ordning, förteckna de grunder på vilka sådan subsidiär behörighet får utövas.
- (31) För att framför allt råda bot på situationer där rättsvägran föreligger bör man i denna förordning föreskriva ett *forum necessitatis* som gör det möjligt för en domstol i en medlemsstat att i undantagsfall avgöra ett arvsärendes som har nära anknytning till en tredjestat. Ett sådant undantagsfall kan anses föreligga när ett förfarande visar sig vara omöjligt i den berörda tredjestaten, exempelvis på grund av inbördeskrig, eller när sökanden inte rimligen kan förväntas inleda eller genomföra ett förfarande i det landet. En sådan behörighet grundad på *forum necessitatis* bör dock kunna utövas endast om målet har tillräcklig anknytning till den medlemsstat där talan väcks.
- (32) För att underlätta för arvingar och testamentsstagare med hemvist i en annan medlemsstat än den där arvsärendet handläggs eller kommer att handläggas bör denna förordning ge alla som är arvsberättigade enligt den lag som är tillämplig på arvet en möjlighet att avge en förklaring om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller, när det gäller skulderna i arvsärendet, en förklaring om ansvarsbegränsning enligt lagen i den medlemsstat där de har sin hemvist, inför en domstol i den medlemsstaten. Detta bör inte utesluta att sådana förklaringar avges inför andra myndigheter i den medlemsstaten som är behöriga att ta emot förklaringar enligt den nationella lagstiftningen. Personer som väljer att utnyttja möjligheten att avge förklaringar i den medlemsstat där de har sin hemvist bör själva inom den tidsfrist som fastställs i den lag som är tillämplig på arvet underrätta den domstol eller myndighet som handlägger eller kommer att handlägga arvet om att sådana förklaringar har gjorts.
- (33) En person som önskar begränsa sitt ansvar i fråga om skulderna i arvsärendet bör inte ha möjlighet att göra detta genom att endast avge en förklaring i detta syfte inför domstolar eller andra behöriga myndigheter i den medlemsstat där denne har sin hemvist och där den lag som är tillämplig på arvet kräver att denne inleder ett särskilt rättsligt förfarande, t.ex. förrättande av bouppteckning, inför den behöriga domstolen. En förklaring som i sådana fall görs av en person som har sin hemvist i medlemsstaten och på det sätt som föreskrivs i den medlemsstatens lagstiftning bör därför inte vara formellt giltigt enligt denna förordning. Inte heller bör handlingar som inleder det rättsliga förbandet anses utgöra förklaringar enligt denna förordning.
- (34) För att rättsväsendet ska fungera väl bör det undvikas att sinsemellan oförenliga domar meddelas i olika medlemsstater. Den här förordningen bör därför innehålla allmänna processrättsliga regler liknande dem i andra unionsinstrument på området civilrättsligt samarbete.
- (35) En sådan processrättslig regel är regeln om litispensens, som kommer att träda i kraft om samma arvsfall handläggs vid olika domstolar i olika medlemsstater. Den regeln kommer då att fastställa vilken domstol som bör fortsätta handläggningen av arvsfallet.

- (36) Eftersom arvsfrågor i vissa medlemsstater kan handläggas av icke-rättsliga myndigheter, t.ex. notarier som inte är bundna av behörighetsbestämmelserna i denna förordning, går det inte att utesluta att en uppgörelse i godo utanför domstol och domstolsförfaranden avseende samma arv, eller två uppgörelser i godo utanför domstol avseende samma arv, kan inledas parallellt i olika medlemsstater. I sådana fall bör det vara de berörda parterna sak att så snart de blir medvetna om de parallella förfarandena sinsemellan enas om hur de ska förfara. Om de inte kan nå en överenskommelse, bör arvet handläggas och avgöras av de domstolar som är behöriga enligt denna förordning.
- (37) För att medborgarna ska kunna utnyttja den inre marknadens fördelar utan att äventyra rättssäkerheten bör den här förordningen ge dem möjlighet att förutse vilken lag som ska tillämpas på deras arv. Harmoniserade lagvalsregler bör införas för att sinsemellan oförenliga beslut ska kunna undvikas. Huvudregeln bör vara att arvet ska regleras av en förutsebar lag med nära anknytning till arvlätarens situation. Av rättssäkerhetsskäl och för att undvika att arvet splittras bör den lagen styra arvet i dess helhet, dvs. all egendom som utgör kvarlätenskap, oavsett tillgångarnas natur och oavsett om tillgångarna befinner sig i en annan medlemsstat eller i en tredjestat.
- (38) Denna förordning bör ge medborgarna möjlighet att i förväg utforma sina arvsrättsliga förhållanden genom att välja vilken lag som ska vara tillämplig på arvet. Detta val bör begränsas till lagen i den stat där de är medborgare för att säkerställa en koppling mellan den avlidne och den valda lagen och undvika att en lag väljs i avsikt att kullkasta de legitima förväntningarna hos personer som har rätt till en laglott.
- (39) Ett lagval bör uttryckligen anges i en förklaring i form av ett förordnande om kvarlätenskap eller framgå av villkoren i ett sådant. Valet av lag kan anses framgå av ett sådant förordnande om kvarlätenskap om den avlidne exempelvis i sitt förordnande hänvisat till särskilda bestämmelser i lagen i den stat där denne var medborgare eller om denne på annat sätt omnämnt den lagen.
- (40) Ett lagval enligt denna förordning bör vara giltigt även om den valda lagen inte ger någon möjlighet att välja lag i samband med arv. Den valda lagen bör emellertid vara avgörande i frågan om den materiella giltigheten för valet, dvs. huruvida den person som gjort valet kan anses ha förstätt och samtyckt till det som denne gjorde. Dessamma bör gälla vid ändring eller upphävande av lagval.
- (41) Vid tillämpningen av denna förordning bör fastställandet av en persons medborgarskap eller flerfaldiga medborgarskap vara en inledande fråga att lösa. Huruvida en person ska anses vara medborgare i en stat är en fråga som inte omfattas av denna förordning och som är underkastad nationell lagstiftning samt i tillämpliga fall internationella konventioner, med fullt respekt för Europeiska unionens allmänna principer.
- (42) Den lag som är tillämplig på arvet bör styra arvet från det att arvsförfarandet inleds till dess att de tillgångar som utgör kvarlätenskapen överförs till förmånstagarna, i enlighet med bestämmelserna i den lagen. Den bör omfatta frågor som rör förvaltningen av kvarlätenskapen och ansvaret för skulder i arvsärendet. Betalningen av skulderna i arvsärendet kan, särskilt beroende på den lag som är tillämplig på arvet, innebära en särskild rangordning av borgenärerna.
- (43) De bestämmelser om behörighet som fastställs i denna förordning kan i vissa fall leda till en situation där den domstol som är behörig att fatta beslut om arvet inte kommer att tillämpa sin egen lagstiftning. När denna situation uppstår i en medlemsstat vars lagstiftning föreskriver att en boutredningsman ska utses bör denna förordning ge domstolarna i den medlemsstaten rätt att utse en eller flera boutredningsmän enligt sin egen lagstiftning när ansökan görs där. Detta bör inte påverka val som görs av parterna för att avgöra arvsfrågan i godo utanför domstol i en annan medlemsstat, där detta är möjligt enligt lagstiftningen i den medlemsstaten. I syfte att säkerställa en smidig samordning mellan den lag som är tillämplig på arvet och lagen i den utseende domstolens medlemsstat bör domstolen utse den eller de personer som skulle ha rätt att ha hand om dödsboförvaltningen enligt den lag som är tillämplig på arvet, till exempel testamentsexekutorn för den avlidne eller arvingarna själva eller, om den lag som är tillämplig på arvet så kräver, en utomstående boutredningsman. Domstolarna får emellertid i särskilda fall där deras lagstiftning kräver detta utse en utomstående boutredningsman även om detta inte föreskrivs i den lag som är tillämplig på arvet. Om den avlidne hade utsett en testamentsexekutor får denne inte berövas sina befogenheter såvida den lag som är tillämplig på arvet inte medger ett upphävande av dennes mandat.
- (44) De befogenheter som utövas av de boutredningsmän som utsetts i den medlemsstat i vilken den domstol där talan väcks befinner sig bör vara de boutredningsbefogenheter som de får utöva enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om till exempel arvingen alltså utses till boutredningsman bör denne ha de boutredningsbefogenheter som en arvinge skulle ha enligt den lagen. Om de boutredningsbefogenheter som får utövas enligt den lag som

- är tillämplig på arvet inte är tillräckliga för att bevara dödsboets tillgångar eller skydda borgenärernas rättigheter eller rättigheterna för andra personer som har stått som garant för den avlidnes skulder, får den eller de boutredningsmän som utsetts i den medlemsstat i vilken den domstol där ansökan görs finns utöva kvarstående boutredningsbefogenheter i detta syfte i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstaten. Sådana kvarstående befogenheter skulle exempelvis kunna inbegripa upprättande av en förteckning över dödsboets tillgångar och skulder, information till borgenärerna om inledandet av arvsförfarandet och en uppmaning till dem om att uppge sina fordringar samt att vidta eventuella interimistiska åtgärder – däribland skyddsåtgärder – avsedda att bevara dödsboets tillgångar. De handlingar som utförs av en boutredningsman enligt kvarstående befogenheter bör respektera den lag som är tillämplig på arvet vad avser överföring av arvsegendomen, inklusive transaktioner som inlemts av förmanstagarerna innan boutredningsmannen utsågs, ansvaret för skulderna i arvsärendet och förmanstagarernas rättigheter, inklusive i förekommande fall rätt till accept av eller avstående från arv. Sådana handlingar skulle exempelvis endast kunna inbegripa överföring av tillgångar eller betalning av skulder där detta skulle medges enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om utseendet av en utomstående boutredningsman ändrar ansvaret för arvingarna enligt den lag som är tillämplig på arvet bör en sådan ändring av ansvaret respekteras.
- (45) Denna förordning bör inte hindra att borgenärer, till exempel genom ombud, får vidta sådana ytterligare åtgärder som kan finnas att tillgå enligt den nationella lagstiftningen, i förekommande fall i enlighet med de relevanta unionsinstrumenten, för att skydda sina rättigheter.
- (46) Denna förordning bör medge tillhandahållande av information om inledandet av arvsförfarandet till potentiella borgenärer i andra medlemsstater där det finns tillgångar. Vid tillämpningen av denna förordning bör möjligheten därför beaktas att inrätta en mekanism, om lämpligt via e-juridikportalen, för att ge potentiella borgenärer i andra medlemsstater tillgång till relevant information så att de kan uppge sina fordringar.
- (47) Den lag som är tillämplig på arvet bör fastställa vilka förmanstagarerna är i ett arvsärende. I merparten av lagarna omfattar begreppet "förmanstagarer" arvingar, testamenstagare och personer som har rätt till en laglott, även om exempelvis testamenstagarnas rättsliga ställning inte är densamma enligt alla lagar. Enligt vissa lagar kan testamenstagaren erhålla en direkt del i kvarlåtenskapen, medan testamenstagaren enligt andra lagar endast kan få en fordran på arvingarna.
- (48) För att säkerställa rättssäkerhet för personer som i förväg vill planera sina arvsrättsliga förhållanden bör denna förordning fastställa en särskild lagvalsregel beträffande tillätligheten och den materiella giltigheten för förordnanden om kvarlåtenskap. För att säkerställa en enhetlig tillämpning av denna bestämmelse bör de faktorer som bör betraktas som faktorer som hänför sig till materiell giltighet förtecknas i denna förordning. Granskningen av den materiella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap kan leda till slutsatsen att förordnandet om kvarlåtenskap rättsligt sett inte existerar.
- (49) Medlemsstaterna har olika bestämmelser när det gäller tillätligheten och godkännandet av ett arvsavtal, som är en typ av förordnande om kvarlåtenskap. För att göra det lättare att få arvsrättigheter till följd av ett arvsavtal godkända i medlemsstaterna bör det i denna förordning fastställas vilken lag som ska reglera sådana avtals tillätlighet, deras materiella giltighet och deras bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för deras upphävande.
- (50) Den lagstiftning som enligt denna förordning kommer att reglera tillätligheten och den materiella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap och, när det gäller arvsavtal, de bindande verkningarna parterna emellan, bör inte påverka rättigheterna för en person som enligt den lagstiftning som är tillämplig på arvet har rätt till en laglott eller en annan rätt som denne inte kan frångås av den person vars kvarlåtenskap det gäller.
- (51) När det i denna förordning hänvisas till den lagstiftning som skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person som upprättat ett förordnande om kvarlåtenskap, om denne hade avlidit samma dag som förordnandet gjordes, ändrades eller återkallades, vilket kan hända, bör en sådan hänvisning betraktas som en hänvisning till antingen lagstiftningen i den stat där den berörda personen hade sin hemvist den dagen eller, om denne gjort ett lagval enligt denna förordning, lagstiftningen i den stat där denne var medborgare den dagen.
- (52) Denna förordning bör reglera formella giltighetskrav på alla förordnanden om kvarlåtenskap som upprättas skriftligen genom bestämmelser som överensstämmer med bestämmelserna i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden. Vid avgörande av den formella giltigheten för ett förordnande om kvarlåtenskap enligt denna förordning bör den behöriga myndigheten inte beakta ett internationellt inlag som tillkommit på ett bedrägligt sätt i syfte att kringgå bestämmelserna om den formella giltigheten.

- (53) Vid tillämpningen av denna förordning bör varje lagbestämmelse genom vilken de tillåtna formerna av förordnanden om kvarlätenskap begränsas på grundval av vissa personliga egenskaper hos den person som upprättar förordnandet, såsom hans eller hennes ålder, anses hänföra sig till formen. Detta bör inte tolkas som att den tillämpliga lagen i fråga om den formella giltigheten för ett förordnande om kvarlätenskap enligt denna förordning bör avgöra huruvida en minderårig har kapacitet att upprätta ett förordnande om kvarlätenskap. Den lagen bör vara avgörande endast i fråga om huruvida en personlig egenskap som till exempel minderårighet bör förhindra en person från att upprätta ett förordnande om kvarlätenskap i en viss form.
- (54) Med hänsyn till ekonomiska, familjemässiga eller sociala förhållanden är vissa typer av fast egendom, vissa företag och andra särskilda kategorier av tillgångar föremål för särskilda regler i den medlemsstat där de är belägna, vilket begränsar eller påverkar arvet med avseende på dessa tillgångar. I denna förordning bör det säkerställas att sådana särskilda regler tillämpas. Detta undantag från tillämpningen av den lag som är tillämplig på arvet bör dock tolkas snävt för att inte denna förordnings allmänna målsättning ska förfelas. Varken lagvalsregler enligt vilka fast egendom omfattas av annan lag än den som ska tillämpas på lös egendom eller bestämmelser om större laglotter än dem som föreskrivs i den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning, får därför betraktas som särskilda regler som begränsar eller påverkar arvsförfarandet med avseende på vissa tillgångar.
- (55) För att säkerställa en enhetlig behandling av situationer där det råder osäkerhet om i vilken ordning två eller flera personer vilkas arv regleras av olika lagar avlidit, bör denna förordning innehålla en bestämmelse om att ingen av de avlidna personerna bör ha någon rätt till den eller de andra personernas arv.
- (56) Det kan i vissa situationer förekomma arv där arvinge saknas. Olika lagstiftningar har olika bestämmelser för sådana situationer. Enligt vissa lagstiftningar kan till exempel staten i sådana situationer som arvinge göra anspråk på kvarlåtenskapen, oberoende av var tillgångarna är belägna. Enligt vissa andra lagstiftningar kan staten överta endast de tillgångar som är belägna på dess territorium. I denna förordning bör man därför föreskriva att tillämpningen av den lag som är tillämplig på arvet inte bör utesluta att en medlemsstat enligt sin egen lag får överta de tillgångar som är belägna på det egna territoriet. För att säkerställa att denna regel inte är till skada för borgenärerna bör dock en bestämmelse läggas till enligt vilken borgenärerna i dödsboet bör kunna kräva att man tillgodoser deras fordringar från samtliga tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen, oberoende av var dessa är belägna.
- (57) Lagvalsreglerna i denna förordning kan leda till tillämpning av en tredjestats lagstiftning. När så är fallet bör hänsyn tas till de internationella privaträttsliga bestämmelserna i den staten. Om man i dessa bestämmelser hänvisar antingen till en medlemsstats lagstiftning eller till lagstiftningen i en tredjestat som skulle tillämpa sin egen lagstiftning på arvsförfarandet, bör denna hänvisning godtas för att säkerställa internationell konsekvens. Sådan hänvisning bör dock uteslutas i situationer där den avlidne gjort ett lagval till förmån för en tredjestats lagstiftning.
- (58) Av hänsyn till allmänintresset bör domstolarna och andra behöriga myndigheter som handlägger arvsfrågor i medlemsstaterna ha rätt att i undantagsfall inte beakta vissa bestämmelser i utländsk lag om tillämpning av sådana bestämmelser i ett visst mål vore uppenbart oförenligt med grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den berörda medlemsstaten. Domstolarna eller andra behöriga myndigheter bör dock inte få återoppta detta undantag för att förhindra att en annan stats lagstiftning tillämpas eller för att vägra erkänna eller, i tillämpliga fall, godkänna, eller verkställa en dom, officiell handling eller förlikning från en domstol från en annan medlemsstat om denna vägran strider mot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet artikel 21, som förbjuder all diskriminering.
- (59) Mot bakgrund av den allmänna målsättningen för förordningen, nämligen att åstadkomma ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas domar på arvsområdet, oberoende av huruvida domarna gäller tvistemål, oberoende av huruvida domarna gäller tvistemål, bör denna förordning fastställa bestämmelser om domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet som liknar bestämmelserna i andra unionsinstrument inom det civilrättsliga samarbetet.
- (60) Med hänsyn till medlemsstaternas olika system för att behandla arvsfrågor bör denna förordning i arvsfrågor garantera godkännande och verkställbarhet av officiella handlingar i alla medlemsstater.
- (61) Officiella handlingar bör ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som de har i ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt. Vid fastställandet av en viss officiell handlingens bevisvärde i en annan medlemsstat eller av ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt bör man hänvisa till arten och omfattningen av den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten. Det kommer därför att vara avhängigt av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten vilket bevisvärde en viss officiell handling bör få i en annan medlemsstat.

- (62) En officiell handlings "äkthet" bör utgöra ett självständigt begrepp som omfattar sådant som handlingens äkthet, handlingens formella förutsättningar, befogenheterna för den myndighet som upprättat handlingen och det förfarande enligt vilket handlingen upprättats. Det bör också omfatta sakuppgifter som registrerats i den officiella handlingen av den berörda myndigheten, som att de angivna parterna vid angivet datum inställt sig vid den myndigheten och att de avgivit de angivna förklaringarna. En part som vill bestrida en officiell handlings äkthet bör göra detta vid den behöriga domstolen i den medlemsstat som utfärdat den officiella handlingen, enligt lagen i den medlemsstaten.
- (63) Begreppet "rättshandling eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling" bör tolkas som en hänvisning till den officiella handlingens innehåll i sak. De rättshandling som ingår i en officiell handling kan exempelvis vara ett avtal mellan parterna om arvskitte eller fördelning av arvet, eller ett testamente eller ett arvsavtal eller en annan avsiktsförklaring. De rättsliga förhållandena kan exempelvis vara fastställandet av arvingar och andra förmånstagare enligt den lag som är tillämplig på arvet, deras respektive arvslotter, förekomsten av en laglott, eller någon annan uppgift som är fastställt i den lag som är tillämplig på arvet. En part som vill bestrida rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling bör göra detta vid en domstol som är behörig enligt denna förordning. Den domstolen bör avgöra klagomålet i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.
- (64) Om en fråga rörande de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i en officiell handling tas upp som en prejudiciell fråga under ett förfarande vid en domstol i en medlemsstat, bör den domstolen vara behörig att avgöra frågan.
- (65) En officiell handling som omfattas av ett klagomål bör inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten så länge klagomålet inte är avgjort. Om klagomålet endast rör en specifik fråga gällande de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som fastställs i den officiella handlingen bör den officiella handling som omfattas av klagomålet inte ha något bevisvärde i någon annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten i den relevanta frågan så länge klagomålet inte är avgjort. En officiell handling som ogiltigförklarats till följd av ett klagomål bör upphöra att ha bevisvärde.
- (66) En myndighet som i samband med tillämpningen av denna förordning föreläggs två oförenliga officiella handlingar bör bedöma vilken, om någon, av de officiella handlingarna som bör ges företräde med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om det av dessa omständigheter inte framgår tydligt vilken, om någon, av de officiella handlingarna som bör ges företräde bör frågan avgöras av de domstolar som är behöriga enligt denna förordning eller av den domstol där talan väckts om frågan tas upp som en fråga av prejudiciell betydelse under förfarandet. Om en officiell handling och en dom är oförenliga bör skälen för att vägra erkännande av domar enligt denna förordning beaktas.
- (67) Ett snabbt, smidigt och effektivt avgörande vid ett arvsärende med gränsöverskridande verkan inom unionen innebär att arvingarna, testamentstagarna, testaments-exekutörerna eller boutredningsmännen lätt bör kunna bevisa sin ställning och/eller sina rättigheter och befogenheter i en annan medlemsstat, t.ex. i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen. För att de ska kunna göra detta bör man i denna förordning föreskriva inrättandet av ett enhetligt intyg, det europeiska arvsintyget (nedan kallat arvsintyget), som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat. Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen bör arvsintyget inte ersätta nationella dokument som eventuellt finns för liknande ändamål i medlemsstaterna.
- (68) Den myndighet som utfärdar arvsintyget bör ta hänsyn till de formella förfaranden som krävs för att registrera fast egendom i den medlemsstat där registret förs. För detta syfte bör denna förordning föreskriva ett utbyte av information om sådana förfaranden mellan medlemsstaterna.
- (69) Det bör inte vara obligatoriskt att använda ett arvsintyg. Detta innebär att de personer som har rätt att ansöka om ett arvsintyg inte bör vara skyldiga att göra detta, utan det bör stå dem fritt att använda andra instrument som finns att tillgå enligt denna förordning (domar, officiella handlingar och förlikningar inför domstol). Ingen myndighet eller person som mottagit ett arvsintyg som utfärdats i en annan medlemsstat bör dock ha rätt att begära att man i stället för ett arvsintyg ska redovisa en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol.
- (70) Arvsintyget bör utfärdas i den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt denna förordning. Det bör tillkomma varje medlemsstat att i sin nationella lagstiftning fastställa vilka myndigheter som ska vara behöriga att utfärda arvsintyget, vare sig dessa är domstolar enligt definitionen i denna förordning eller andra myndigheter med behörighet i arvsfrågor, exempelvis notarier. Det bör också vara varje enskild medlemsstats sak att i sin nationella lagstiftning fastställa huruvida den utfärdande myndigheten får inbegripa andra behöriga organ i förfarandet för utfärdande, t.ex. organ som är behöriga att ta emot

försäkras om kända förhållanden i stället för en ed. Medlemsstaterna bör tillhandahålla kommissionen tillämplig information om sina utfärdande myndigheter så att denna information görs allmänt tillgänglig.

- (71) Arvsintyget bör ha samma verkan i samtliga medlemsstater. Det bör inte vara en exekutionstitel i sig men bör ha bevisvärde och bör förutsättas på korrekt sätt ange vad som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på specifika delar, såsom den materiella giltigheten för förordnanden om kvarlåtenskap. Arvsintygets bevisvärde bör inte utvidgas till uppgifter som inte omfattas av denna förordning, till exempel frågan om anknytning eller frågan om huruvida en viss tillgång tillhörde den avlidne. Alla som gör utbetalningar eller överlåter arvsegendom till en person som enligt arvsintyget är berättigad att ta emot en sådan utbetalning eller sådan egendom i egenskap av arvinge eller testamentstagare bör tillförsäkras tillbörligt skydd om de har handlat i god tro i förlitan på korrektheten i den information som bestyrks genom arvsintyget. Samma skydd bör tillförsäkras alla som förlitat sig på korrektheten i den information som bestyrks genom arvsintyget och som köper eller tar emot kvarlåtenskap av en person som enligt arvsintyget är berättigad att förfoga över sådan egendom. Skyddet bör säkerställas om fortfarande giltiga bestyrkta kopior uppvisas. Om en tredje persons förvärv av sådan egendom faktiskt har skett eller inte bör inte regleras i denna förordning.
- (72) Den behöriga myndigheten bör utfärda arvsintyget på begäran. Originalen av arvsintyget bör förvaras hos den utfärdande myndigheten, som ska utfärda en eller flera i särskild ordning bestyrkta kopior av arvsintyget till sökanden och övriga som kan påvisa ett legitimt intresse. Detta bör dock inte hindra att en medlemsstat i enlighet med sina nationella bestämmelser om allmänhetens tillgång till handlingar får tillåta att kopior av arvsintyget lämnas ut till allmänheten. Denna förordning bör innehålla föreskrifter om rättsmedel mot beslut från den utfärdande myndigheten, inklusive beslut om att vägra utfärda ett arvsintyget. När arvsintyget korrigeras, ändras eller återkallas bör den utfärdande myndigheten meddela de personer för vilka bestyrkta kopior har utfärdats så att olaglig användning av sådana kopior förhindras.
- (73) Respekten för medlemsstaternas internationella åtaganden innebär att denna förordning inte bör påverka tillämpningen av internationella konventioner som en eller flera medlemsstater är anslutna till vid den tidpunkt då denna förordning antas. Framför allt bör de medlemsstater som är parter i Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden kunna fortsätta att tillämpa bestämmelserna i den konventionen i stället för bestämmelserna i denna förordning med avseende på testamentens och
- gemensamma testamentens formella giltighet. Förordningens allmänna målsättning kräver dock att den mellan medlemsstaterna har företräde framför konventioner som har ingåtts uteslutande mellan två eller flera medlemsstater i den mån som konventionerna gäller frågor som regleras genom denna förordning.
- (74) Denna förordning bör inte hindra de medlemsstater som är parter i konventionen av den 19 november 1934 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige innehållande internationella privaträttsliga bestämmelser om arv, testamente och boutredning från att fortsätta att tillämpa vissa bestämmelser i konventionen, ändrad genom en mellanstatlig överenskommelse mellan de stater som är parter i konventionen.
- (75) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna åläggas att inom ramen för det europeiska rättsliga nätverk på privaträttsens område som inrättades genom rådets beslut 2001/470/EG⁽¹⁾ lämna vissa upplysningar om sin lagstiftning och sina förfaranden rörande arvsrätt. För att göra det möjligt att i *Europeiska unionens officiella tidning* i god tid offentliggöra all information av betydelse för tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna också meddela kommissionen sådan information innan denna förordning börjar tillämpas.
- (76) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör man också möjliggöra användning av modern kommunikationsteknik och införa standardformulär för de intyg som ska tillhandahållas i samband med ansökan om en verkställbarhetsförklaring som gäller en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol samt för ansökan om ett europeiskt arvsintyget liksom för själva arvsintyget.
- (77) Rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister⁽²⁾ bör tillämpas för beräkning av de perioder och frister som föreskrivs i denna förordning.
- (78) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter avseende upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som hänförs till förklaringen om verkställbarhet av domar, förlikningar inför domstol och officiella handlingar samt till det europeiska arvsintyget. Dessa befogenheter bör utövas i

(1) EGT L 174, 27.6.2001, s. 25.

(2) EGT L 124, 8.6.1971, s. 1.

enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.

- (79) Det rådgivande förfarandet bör användas vid antagandet av genomförandeakter om upprättandet och påföljande ändringar av intygen och formulären i denna förordning i enlighet med förfarandet i artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011.
- (80) Eftersom målen för denna förordning, nämligen fri rörlighet för personer, möjligheten för medborgare att i förväg utforma sina arvsförhållanden inom unionen och skyddet för de rättigheter som arvingar, testamentstagare, övriga närstående personer till den avlidne och borgenärer har, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av förordningens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (81) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaternas domstolar och övriga behöriga myndigheter måste tillämpa denna förordning med respekt för dessa rättigheter och principer.
- (82) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll (nr 21) om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på dem. Detta ska dock inte påverka möjligheten för Förenade kungariket och Irland att, i enlighet med artikel 4 i protokollet, meddela sin avsikt att godta denna förordning efter antagandet.
- (83) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll (nr 22) om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på arv efter avliden. Den ska inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor.
2. Denna förordning är inte tillämplig på
 - a) fysiska personers ställning samt familjeförhållanden och förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan,
 - b) fysiska personers rättskapacitet eller rättsliga handlingsförmåga, utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 23.2 c och 26,
 - c) frågor som rör fysiska personers försvinnande, frånvaro eller dödförklaring,
 - d) frågor som rör makars förmogenhetsförhållanden samt förmogenhetsrättsliga frågor avseende förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan med äktenskap,
 - e) underhållsskyldighet utöver den som uppstår på grund av dödsfall,
 - f) formell giltighet för muntliga förordnanden om kvarlätenhet,
 - g) rättigheter och tillgångar som uppkommit eller överlåtits på annat sätt än genom arv, t.ex. genom gåva, samäganderätt med rätt att överta egendomen för den efterlevande, pensionsparande, försäkringsavtal och liknande, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 23.2 i,
 - h) frågor som omfattas av reglerna om företag, sammanslutningar och andra juridiska personer, såsom klausuler i stiftelseurkunder eller stadgar för företag, sammanslutningar och andra juridiska personer som fastställer hur det ska föras med andelarna när en eller flera medlemmar avlider,

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

- i) upplösning, upphörande och sammanslagning av företag, sammanslutningar och andra juridiska personer,
- j) upprättande, förvaltning och upplösande av truster,
- k) frågor som rör karaktären hos sakrätter, och
- l) registrering i ett register av rättigheter i fast eller lös egendom, inbegripet de rättsliga krav som ställs vid en sådan registrering, och verkningarna av en registrering eller utebliven registrering av sådana rättigheter i ett register.
- f) *verkställande medlemsstat*: den medlemsstat där verkställbarhetsförklaringen eller verkställighet av domen, förlikningen inför domstol eller den officiella handlingen begärs,
- g) *dom*: varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader,
- h) *förlikning inför domstol*: en förlikning i en arvsrättslig fråga som har godkänts av en domstol eller ingåtts i en domstol under förfarandet,

Artikel 2

Befogenhet i arvsfrågor inom medlemsstaterna

Denna förordning ska inte påverka de befogenheter som medlemsstaternas myndigheter har när det gäller att handlägga arvsfrågor.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning avses med
- a) *arv*: arv efter avliden som omfattar alla former av överföring av tillgångar, rättigheter och skyldigheter efter dödsfall, oavsett om det rör sig om ett testamentariskt förordnande om kvarlåtenskap eller om arv enligt den legala arvsordningen,
- b) *arvsavtal*: ett avtal, inbegripet inbördes testamenten, som med eller utan motprestation beviljar, ändrar eller återkallar rätt till framtida kvarlåtenskap för en eller flera parter i avtalet,
- c) *gemensamt testamente*: testamente som upprättas av två eller flera personer i en enda handling,
- d) *förordnande om kvarlåtenskap*: testamente, gemensamt testamente eller ett arvsavtal,
- e) *ursprungsmedlemsstat*: den medlemsstat där domen har meddelats, där förlikningen inför domstolen har godkänts eller ingåtts, där den officiella handlingen har fastställts eller där det europeiska arvsintyget har utfärdats,
- i) *officiell handling*: en handling i en arvsfråga som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en medlemsstat och vars äkthet
- j) avser handlingens underskrift och innehåll, och
- ii) har bestyrkts av en offentlig myndighet eller annan för detta bemyndigad myndighet i ursprungsmedlemsstaten.
2. I denna förordning avses med "domstol" alla rättsliga myndigheter och alla andra myndigheter och rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner eller agerar genom delegering från en rättslig myndighet eller agerar under kontroll av en rättslig myndighet, under förutsättning att sådana andra myndigheter och rättstillämpare garanterar opartiskhet och samtliga parter rätt att bli hörda och under förutsättning att deras beslut enligt lagen i den medlemsstat där de är verksamma
- a) kan bli föremål för överklagande eller förnyad prövning vid en rättslig myndighet och
- b) har liknande giltighet och verkan som ett beslut av en rättslig myndighet i samma fråga.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de andra myndigheter och rättstillämpare som avses i första stycket i enlighet med artikel 79.

KAPITEL II

BEHÖRIGHET

Artikel 4

Allmän behörighet

Domstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade hemvist vid sin död ska vara behöriga att fatta beslut om arvet i dess helhet.

Artikel 5

Avtal om val av domstol

1. När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, får de berörda parterna avtala om att en domstol eller domstolarna i den medlemsstaten ska ha exklusiv behörighet att pröva alla arvsfrågor.

2. Ett sådant avtal om val av domstol ska vara skriftligt och dateras och undertecknas av de berörda parterna. Ett elektroniskt meddelande som möjliggör en varaktig dokumentation av avtalet ska anses vara likvärdigt med skriftligt.

Artikel 6

Avvisande av talan vid lagval

När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, gäller följande för den domstol vid vilken talan väckts enligt artikel 4 eller 10:

- a) Domstolen får på begäran av någon av parterna i målet avvisa talan om den bedömer att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvs-målet med hänsyn till praktiska omständigheter när det gäller arvet, såsom parternas hemvist och placeringen av tillgångarna.
- b) Domstolen ska avvisa talan om parterna i målet i enlighet med artikel 5 har avtalat om att ge en domstol eller domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts behörighet.

Artikel 7

Behörighet vid lagval

Domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22 ska ha behörighet att pröva arvs-målet om

a) en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6,

b) parterna i målet i enlighet med artikel 5 har avtalat om att ge en domstol eller domstolarna i denna medlemsstat behörighet, eller

c) parterna i målet uttryckligen har accepterat att den domstol vid vilken talan väckts är behörig.

Artikel 8

Avslutande av förfarande som inlett på domstols initiativ om det finns ett lagval

En domstol som på eget initiativ tagit upp ett arvs-mål enligt artikel 4 eller artikel 10 ska avsluta förfarandet om parterna i målet har enats om att avgöra arvsfrågan i godo utanför domstol i den medlemsstat vars lag har valts av den avlidne enligt artikel 22.

Artikel 9

Behörighet grundad på svaromål

1. Om det under förfarandena vid en domstol i en medlemsstat som är behörig enligt artikel 7 framkommer att inte alla parter i målet var parter i avtalet om val av domstol, ska domstolen fortsätta att utöva behörighet om de parter i målet som inte är parter i avtalet går in svaromål utan att bestrida domstolens behörighet.

2. Om de parter i målet som inte är parter i avtalet bestrider behörigheten hos den domstol som avses i punkt 1, ska domstolen avvisa talan.

I sådana fall ska de domstolar som är behöriga enligt artikel 4 eller artikel 10 vara behöriga att pröva arvs-målet.

Artikel 10

Subsidiär behörighet

1. När den avlidne vid sin död inte hade hemvist i en medlemsstat ska domstolarna i den medlemsstat på vars territorium de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att pröva arvs-målet i dess helhet om

a) den avlidne var medborgare i den medlemsstaten vid sin död, eller i annat fall,

b) den avlidne tidigare haft sin hemvist i den medlemsstaten, förutsatt att det vid den tidpunkt då talan väcktes vid domstolen inte gått mer än fem år sedan hemvisten ändrades.

2. Om ingen domstol i en medlemsstat är behörig i enlighet med punkt 1 ska domstolarna i den medlemsstat där de tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen är belägna ändå vara behöriga att fatta beslut om dessa tillgångar.

Artikel 11

Forum necessitatis

Om ingen medlemsstats domstol är behörig i enlighet med andra bestämmelser i denna förordning, kan domstolarna i en medlemsstat i undantagsfall pröva arvsålet om ett förfarande inte rimligen kan inledas eller genomföras eller visar sig vara omöjligt i en tredjestat till vilket målet har nära anknytning.

Målet måste ha tillräcklig anknytning till den medlemsstat i vilken talan väcks.

Artikel 12

Begränsade förfaranden

1. När kvarlåtenskapen efter den avlidne omfattar tillgångar som är belägna i en tredjestat får den domstol vid vilken talan har väckts på begäran av en av parterna besluta att inte fatta beslut om en eller flera sådana tillgångar om det kan antas att dess avgörande med avseende på dessa tillgångar inte kommer att vare sig erkännas eller, i tillämpliga fall, förklaras vara verkställbart i denna tredjestat.

2. Punkt 1 ska inte påverka parternas rätt att begränsa föremålet för talan i enlighet med lagen i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan har väckts är belägen.

Artikel 13

Accept av eller avstående från arv, legat eller laglott

Utöver den domstol som är behörig att pröva arvsålet i enlighet med denna förordning ska även domstolarna i den medlemsstat där en person har hemvist som enligt den lag som är tillämplig på arvet får avge en förklaring inför en domstol om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller en förklaring som ska begränsa den berörda personens ansvar vad gäller skulderna i arvsärendet ha behörighet att motta sådana förklaringar när sådana förklaringar enligt lagen i den medlemsstaten får avges inför domstol.

Artikel 14

Väckande av talan vid domstol

Vid tillämpningen av detta kapitel ska talan anses ha väckts vid en domstol

- a) när stämningensansökan eller motsvarande handling har ingivits till domstolen, förutsatt att sökanden därefter har underlåtit att vidta de mått och steg som denne var skyldig att vidta för att få delgivningen av svaranden verkställd,
- b) om delgivning av handlingen ska ske innan handlingen ges in till domstolen, när den tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivningen, förutsatt att sökanden inte därefter har underlåtit att vidta de mått och steg som denne var skyldig att vidta för att få handlingen ingiven till domstolen, eller
- c) om ett arvsåtal tagits upp på domstolens eget initiativ, när domstolen fattar beslut om att inleda förfarandet eller, om något sådant beslut inte krävs, när domstolen registrerar målet.

Artikel 15

Prövning av behörighetsfrågan

Om talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat avser en arvsfråga som domstolen inte är behörig att ta upp enligt denna förordning ska domstolen självant förklara sig obehörig.

Artikel 16

Prövning av frågan om målet kan tas upp

1. Om en svarande som har hemvist i en annan stat än den medlemsstat där talan väcktes inte går i svaromål, ska den behöriga domstolen förklara målet vilande till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att ta del av stämningensansökan eller motsvarande handling i tid för att kunna förbereda sitt svaromål, eller att alla nödvändiga åtgärder i detta syfte har vidtagits.

2. I stället för punkt 1 i denna artikel ska artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (*) gälla, om stämningensansökan eller en motsvarande handling ska översändas från en medlemsstat till en annan i enlighet med den förordningen.

(*) EUT L 324, 10.12.2007, s. 79.

3. Om förordning (EG) nr 1393/2007 inte är tillämplig ska artikel 15 i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur gälla, om stämningsansökan eller motsvarande handling ska översändas till utlandet i enlighet med den konventionen.

Artikel 17

Litispensens

1. Om talan väcks vid domstolar i olika medlemsstater rörande samma sak och målen gäller samma parter, ska varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes självmant låta handläggningen av målet vila till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väckts är behörig.

2. När det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig, ska övriga domstolar självmant avvisa talan till förmån för den domstolen.

Artikel 18

Käromål som har samband med varandra

1. Om käromål som har samband med varandra prövas vid domstolar i olika medlemsstater, får varje domstol utom den vid vilken talan först väcktes låta handläggningen av målet vila.

2. Om dessa mål prövas i första instans får varje domstol, utom den vid vilken talan först väcktes, också avvisa talan på begäran av en av parterna, om den domstol vid vilken talan först väcktes är behörig att pröva de berörda käromålen och dess lag tillåter förening av dessa.

3. Vid tillämpningen av denna artikel ska käromål anses ha samband med varandra om de är så förenade att en gemensam handläggning och dom är påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar.

Artikel 19

Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder

Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som kan vidtas enligt lagen i en medlemsstat, får begäras hos domstolarna i den staten, även om en domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva målet i sak enligt denna förordning.

KAPITEL III

TILLÄMPLIG LAG

Artikel 20

Universell tillämpning

Den lag som anges i denna förordning ska tillämpas oavsett om det är en medlemsstats lag eller inte.

Artikel 21

Allmän regel

1. Om inte annat anges i denna förordning ska den lag som är tillämplig på arvet i dess helhet vara lagen i den stat där den avlidne hade hemvist vid sin död.

2. Om det undantagsvis framgår av alla omständigheter i fallet att den avlidne vid sin död uppenbart hade en närmare anknytning till en annan stat än den vars lag skulle vara tillämplig enligt punkt 1, ska lagen i den andra staten vara tillämplig på arvet.

Artikel 22

Lagval

1. En person får låta rätten till sitt arv i dess helhet styras av lagen i den stat där personen är medborgare vid tidpunkten för sitt val eller vid sin död.

En person som är medborgare i flera länder får välja lagen i en av de stater i vilken personen är medborgare vid tidpunkten för sitt beslut eller vid sin död.

2. Lagvalet ska uttryckligen anges i en förklaring i form av ett förordnande om kvarlätenskap eller framgå av villkoren i ett sådant.

3. Det är den valda lagens regler som ska tillämpas på frågan om den materiella giltigheten för den handling genom vilken lagvalet gjordes.

4. Om lagvalet ändras eller återkallas ska samma formkrav ställas som vid ändringar eller återkallanden av förordnanden om kvarlätenskap.

Artikel 23

Den tillämpliga lagens räckvidd

1. Den lag som anvisas enligt artikel 21 eller 22 ska styra arvet i dess helhet.

2. Den lagen ska i synnerhet reglera
- a) orsak, tidpunkt och plats för inledningen av arvsförfarandet,
- b) fastställandet av förmånstagarna, deras respektive andelar samt de förpliktelser som de kan komma att åläggas enligt den avlidnes sista vilja samt fastställandet av övriga arvsrätter, inbegripet efterlevande makes, makas eller partners arvsrätt,
- c) förmågan att ärva,
- d) arvlöshetsförklaring och förverkande av rätt på grund av beteende,
- e) överföring av de tillgångar, rättigheter och förpliktelser som utgör kvarlåtenskapen till arvingar och eventuella testamentstagare, däribland villkor för och rättsverkningar av accept av eller avstående från arv eller legat,
- f) arvingars, testamentsexekutorers och boutredningsmäns befogenheter, särskilt i fråga om försäljning av egendom och betalning till borgenärer, utan att det påverkar de befogenheter som anges i artikel 29.2 och 29.3,
- g) ansvaret för skulderna i arvsärendet,
- h) den disponibla kvoten, laglotter och andra inskränkningar i rätten att förordna om sin kvarlåtenskap, liksom anspråk som närstående personer till den avlidne kan tänkas ha gentemot dödsboet eller arvingarna,
- i) återföring eller nedsättning av gåvor, förskott på arv eller legat vid beräkningen av de olika förmånstagarnas lotter, och
- j) arvets uppdelning.

Artikel 24

Förordnanden om kvarlåtenskap som inte är arvsavtal

1. När det gäller ett förordnande om kvarlåtenskap som inte är ett arvsavtal ska prövningen av frågan om huruvida det kan tas upp och dess materiella giltighet regleras av den lag som, enligt denna förordning, skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person som upprättade det om denne avlidit samma dag som förordnandet upprättades.
2. Utan hinder av punkt 1 får en person välja att prövningen av frågan om huruvida hans eller hennes förordnande om kvarlåtenskap kan tas upp och om dess materiella giltighet ska

regleras av den lag som den personen kunde ha valt i enlighet med artikel 22 på de däri fastställda villkoren.

3. Punkt 1 ska i tillämpliga fall gälla vid ändring eller återkallande av ett förordnande om kvarlåtenskap som inte är ett arvsavtal. Om ett lagval har gjorts i enlighet med punkt 2 ska ändringen eller återkallandet regleras av den valda lagen.

Artikel 25

Arvsavtal

1. Ett arvsavtal som gäller arv efter en person ska när det gäller frågan om huruvida det kan tas upp, dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, regleras av den lag som, enligt denna förordning, skulle ha varit tillämplig på arvet efter den person om denne hade avlidit samma dag som avtalet ingicks.

2. Arvsavtal efter flera avlidna ska kunna tas upp endast om de kan tas upp enligt alla de lagar som enligt denna förordning skulle ha reglerat arv efter samtliga inblandade personer om dessa avlidit samma dag som avtalet ingicks.

Ett avtal om arv efter en avlidne som enligt prövning enligt punkt 1 kan tas upp ska, vad gäller dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, regleras av den lag i punkt 1 till vilken det har närmast anknytning.

3. Utan hinder av punkterna 1 och 2 får parterna välja att arvsavtalet efter en avlidne, vad gäller prövningen av frågan om huruvida det kan tas upp, dess materiella giltighet och dess bindande verkningar parterna emellan, inbegripet villkoren för dess upphävande, ska regleras av den lag som den person eller en av de personer vilkas kvarlåtenskap berörs kunde ha valt i enlighet med artikel 22 på de däri fastställda villkoren.

Artikel 26

Materiell giltighet för förordnanden om kvarlåtenskap

1. Vid tillämpningen av artiklarna 24 och 25 ska följande hänföra sig till den materiella giltigheten:

- a) Kapaciteten hos den person som upprättar förordnandet om kvarlåtenskap att upprätta ett sådant förordnande.

- b) De särskilda skäl som förhindrar den person som upprättar förordnandet att gynna vissa personer eller som förhindrar en person att motta arvsegendom från den person som upprättar förordnandet.
- c) Tillätligheten av företrädare vid upprättandet av ett förordnande om kvarlätenskap.
- d) Tolkningen av förordnandet.
- e) Bedrägeri, olaga tvång, misstag och andra frågor gällande samtycket eller avsikten hos den person som upprättar förordnandet.
2. Om en person har kapacitet att upprätta ett förordnande om kvarlätenskap i enlighet med den lag som är tillämplig i enlighet med artikel 24 eller artikel 25, ska en senare ändring av den tillämpliga lagen inte påverka dennes kapacitet att ändra eller återkalla ett sådant förordnande.

Artikel 27

Formell giltighet för skriftliga förordnanden om kvarlätenskap

1. Ett skriftligt förordnande om kvarlätenskap ska anses giltigt till formen om formen uppfyller kraven i lagen
- a) i den stat där förordnandet upprättades eller arvsavtalet ingicks,
- b) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlätenskap berörs av ett arvsavtal var medborgare, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingäendet av avtalet, eller vid sin död,
- c) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlätenskap berörs av ett arvsavtal hade domicil, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingäendet av avtalet, eller vid sin död,
- d) i en stat där testatorn eller åtminstone en av de personer vilkas kvarlätenskap berörs av ett arvsavtal hade sin hemvist, antingen vid tidpunkten för upprättandet av förordnandet eller för ingäendet av avtalet, eller vid sin död, eller
- e) vad gäller fast egendom, i den stat där den fasta egendomen är belägen.

Fastställandet av huruvida testatorn eller någon person vars kvarlätenskap berörs av ett arvsavtal hade domicil i en viss stat ska regleras av lagen i den staten.

2. Punkt 1 ska också tillämpas på förordnanden om kvarlätenskap som ändrar eller återkallar ett tidigare förordnande. Ändringen eller återkallandet ska också vara giltiga till formen om formen uppfyller kraven i någon av de lagar enligt vilka, i enlighet med punkt 1, det ändrade eller återkallade förordnandet om kvarlätenskap var giltigt.

3. Vid tillämpningen av denna artikel ska varje lagbestämelse genom vilken de tillättna formerna av förordnanden om kvarlätenskap begränsas på grundval av ålder, nationalitet eller andra personliga förhållanden med avseende på testatorn eller de personer vilkas kvarlätenskap berörs av ett arvsavtal, anses hänföra sig till formen. Samma regel ska tillämpas på de kvalifikationer som det krävs att vittnen ska inneha för att ett förordnande om kvarlätenskap ska vara giltigt.

Artikel 28

Formella giltighetskrav på arvinges förklaring om accept eller avstående

En förklaring om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott eller en förklaring som syftar till att begränsa ansvaret för den person som upprättar förklaringen, ska anses vara formellt giltig då den uppfyller kraven i

- a) den lag som är tillämplig på arvet enligt artikel 21 eller artikel 22, eller
- b) lagen i den stat där den person som upprättar förklaringen har sin hemvist.

Artikel 29

Särskilda regler om utseende av och befogenheter för boutredningsmän i vissa situationer

1. Om det är obligatoriskt att utse en boutredningsman eller om detta är obligatoriskt på begäran enligt lagstiftningen i den medlemsstat vars domstolar är behöriga att pröva arvsfrågor i enlighet med denna förordning och den lag som är tillämplig på arvet är en utländsk lag får domstolarna i den medlemsstaten, när ansökan görs där, utse en eller flera boutredningsmän enligt sin egen lagstiftning, med förbehåll för de villkor som fastställs i denna artikel.

Den eller de boutredningsmän som utses i enlighet med denna punkt ska vara den eller de personer som har rätt att vara testamentsexekutorer för den avlidne och/eller vara boutredningsmän enligt den lag som är tillämplig på arvet. Om den lagen inte innehåller föreskrifter om boutredningsmän i form av personer som inte är förmånstagare får domstolarna i den medlemsstat där boutredningsmannen ska utses utse en utomstående boutredningsman enligt sin egen lagstiftning om denna lagstiftning så kräver och det rör sig om en allvarig intressekonflikt mellan förmånstagarna eller mellan förmånstagarna och borgenärerna eller andra personer som har stått som garant för den avlidnes skulder, oenighet bland förmånstagarna med avseende på boutredningsuppdraget eller ett komplicerat dödsbo att förvalta på grund av typen av tillgångar.

Den eller de boutredningsmän som utses enligt denna punkt ska vara den eller de enda personer som har rätt att utöva de befogenheter som avses i punkt 2 eller 3.

2. Den eller de personer som utses till boutredningsmän enligt punkt 1 ska utöva de boutredningsbefogenheter som de får utöva enligt den lag som är tillämplig på arvet. Den utseende domstolen får i sitt beslut fastställa specifika villkor för utövande av sådana befogenheter i enlighet med den lag som är tillämplig på arvet.

Om den lag som är tillämplig på arvet inte innehåller föreskrifter om befogenheter som är tillräckliga för att bevara dödsboets tillgångar eller skydda borgenärernas rättigheter eller rättigheterna för andra personer som har stått som garant för den avlidnes skulder får den utseende domstolen besluta att tillåta att boutredningsmannen eller boutredningsmännen utövar kvarstående befogenheter som föreskrivs i detta syfte i den egna lagen, och den får i sin dom fastställa specifika villkor för utövande av sådana befogenheter i enlighet med den lagen.

När boutredningsmannen eller boutredningsmännen utövar sådana kvarstående befogenheter ska de emellertid respektera den lag som är tillämplig på arvet vad avser överföring av arvsegndomen, ansvaret för skulderna i arvsärendet och förmånstagarnas rättigheter, inklusive i förekommande fall arvinges rätt till accept av eller avstående från arvet samt i förekommande fall testamentsexekutorns befogenheter.

3. Utan hinder av punkt 2 får den domstol som utser en eller flera boutredningsmän enligt punkt 1 i undantagsfall, där den lag som är tillämplig på arvet är lagen i en tredjestat, besluta att ge dessa boutredningsmän alla de befogenheter som föreskrivs i lagen i den medlemsstat där de utses.

När boutredningsmännen utövar sådana befogenheter ska de emellertid i synnerhet respektera fastställandet av förmånstagarna och deras arvsrätter, inklusive deras rätt till en laglott eller anspråk gentemot dödsboet eller arvingarna enligt den lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 30

Särskilda regler som fastställer begränsningar för eller påverkar arvsförfarandet med avseende på vissa tillgångar

Om lagen i den stat där vissa typer av fast egendom, vissa företag eller andra särskilda kategorier av tillgångar är belägna innehåller särskilda regler som med hänsyn till ekonomiska, familjerättsliga eller sociala förhållanden fastställer begränsningar för eller påverkar arvet med avseende på dessa tillgångar, ska dessa särskilda regler tillämpas på arvet i den utsträckning dessa regler enligt lagen i den staten är tillämpliga oavsett vilken lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 31

Anpassning av sakrätter

Om en person äberopar en sakrätt som vederbörande har rätt till enligt den lag som är tillämplig på arvet och denna sakrätt är okänd i lagen i den medlemsstat där rätten äberopas, ska denna sakrätt, om det är nödvändigt och i möjligaste mån, anpassas till den närmast likvärdiga sakrätten enligt den statens lagstiftning med beaktande av de syften och intressen som den specifika sakrätten motiveras av och av den verkan den har.

Artikel 32

Samtidigt avlidna

När två eller flera personer vars arv regleras i olika lagstiftningar avlider under sådana omständigheter att det råder ovisshet om vem som avlidit först, och om dessa lagar har skilda bestämmelser eller saknar bestämmelser i denna situation, ska ingen av de avlidna ha någon arvsrätt till den andras eller de övrigas arv.

Artikel 33

Arv där arvinge saknas

I den mån det enligt den lag som är tillämplig på arvet enligt denna förordning saknas arvinge eller testamentstagare som utsetts i ett förordnande om kvarlåtenskap för samtliga tillgångar, och fysiska personer enligt den legala arvsordningen, ska den i enlighet därmed anvisade lagen inte utsluta rätten för en medlemsstat eller en enhet som den medlemsstaten utsett i detta syfte att i enlighet med sin nationella lagstiftning överta den del av kvarlåtenskapen som är belägen på dess territorium under förutsättning att borgenärerna har rätt att kräva att deras fordringar tillgodoses från alla tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen.

Artikel 34

Återförvisning

1. När det i denna förordning föreskrivs att lagen i en viss tredjestat ska tillämpas avses gällande rättsregler i det landet, däribland dess internationella privaträtt i den mån dessa regler hänvisar till

- a) lagen i en medlemsstat, eller
- b) lagen i en annan tredjestat som tillämpar sin egen lag.

2. Återförvisning ska inte tillämpas i fråga om den lagstiftning som avses i artiklarna 21.2, 22, 27, 28 b och 30.

Artikel 35

Grunderna för domstolslandets rättsordning (ordre public)

Tillämpning av en bestämmelse i lagen i en viss stat som anges i denna förordning får vägras endast om en sådan tillämpning är uppenbart oförenlig med grunderna för domstolslandets rättsordning (*ordre public*).

Artikel 36

Stater med mer än en rättsordning – territoriella lagkonflikter

1. I de fall den bestämda lagen enligt denna förordning är lagen i en stat som omfattar flera territoriella enheter som var och en har egna rättsregler för arv efter avlidne, är det de interna lagvalsreglerna i den staten som ska avgöra vilken territoriell enhets rättsregler som ska tillämpas.

2. Om sådana interna lagvalsregler saknas ska

- a) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med bestämmelserna om den avlidnes hemvist, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet där den avlidne hade hemvist vid sin död,
- b) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med bestämmelserna om den avlidnes nationalitet, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet som den avlidne hade den närmaste anknytningen till,
- c) varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med varje

annan bestämmelse som anger andra omständigheter som anknytningskriterier, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet där dessa omständigheter föreligger.

3. Utan hinder av punkt 2 ska varje hänvisning till lagen i den stat som avses i punkt 1, när det gäller att fastställa tillämplig lag i enlighet med artikel 27, i avsaknad av interna lagvalsregler i den staten, förstås som en hänvisning till lagen i den territoriella enhet som testatorn eller de personer vilkas arv berörs av ett arvsavtal hade den närmaste anknytningen till.

Artikel 37

Stater med mer än en rättsordning – lagkonflikter avseende olika kategorier av personer

Med avseende på en stat som har två eller flera rättsordningar eller regelverk som är tillämpliga på olika kategorier av personer när det gäller arv, ska varje hänvisning till lagen i den staten förstås som en hänvisning till den rättsordning eller det regelverk som är tillämpligt enligt gällande regler i den staten. I avsaknad av sådana regler ska den rättsordning eller det regelverk tillämpas som den avlidne hade den närmaste anknytningen till.

Artikel 38

Icke-tillämpning av förordningen på interna lagkonflikter

En medlemsstat som omfattar flera territoriella enheter som var och en har egna rättsregler för arv behöver inte tillämpa denna förordning vid lagkonflikter enbart mellan lagarna i sådana enheter.

KAPITEL IV

DOMARS ERKÄNNANDE, VERKSTÄLLBARHET OCH VERKSTÄLLIGHET

Artikel 39

Erkännande

1. En dom som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.

2. Varje berörd part som tar upp frågan om huruvida en dom ska erkännas eller inte som huvudfrågan i en tvist, kan i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58 ansöka om att domen ska erkännas.

3. Om frågan huruvida en dom ska erkännas uppkommer som en prejudiciell fråga vid en domstol i en medlemsstat, får den domstolen avgöra frågan om erkännande.

Artikel 40

Skäl för att vägra erkännande

En dom ska inte erkännas om

- a) ett erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande,
- b) om det är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,
- c) om den är oförenlig med en dom som har meddelats i ett mål mellan samma parter i den medlemsstat där domen görs gällande,
- d) om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i ett tredjestat i ett mål mellan samma parter och rörande samma sak, om den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.

Artikel 41

Ingen omprövning i sak

En dom som har meddelats i en medlemsstat får under inga omständigheter omprövas i sak.

Artikel 42

Vilandeförklaring av mål som rör erkännande

Om det vid en domstol i en medlemsstat görs gällande att en dom som har meddelats i en annan medlemsstat ska erkännas, får domstolen låta handläggningen av målet vila om ändring i domen har sökts genom ordinära rättsmedel i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 43

Verkställbarhet

En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten ska kunna verkställas i en annan medlemsstat sedan domen efter ansökan från en berörd part har förklarats vara verkställbar i sistnämnda medlemsstat i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58.

Artikel 44

Fastställande av domicil

För att i samband med förfarandet enligt artiklarna 45–58 kunna fastställa huruvida en part har domicil i den verkställande medlemsstaten, ska den domstol vid vilken talan väckts tillämpa den medlemsstatens interna lag.

Artikel 45

Lokala domstolars behörighet

1. En ansökan om verkställbarhetsförklaring ska göras vid den domstol eller den behöriga myndighet i den verkställande medlemsstaten som den medlemsstaten har meddelat till kommissionen i enlighet med artikel 78.
2. Den lokala behörigheten ska bestämmas utifrån domicilet för den part mot vilken verkställighet begärs eller utifrån den plats där verkställighet ska ske.

Artikel 46

Förfarande

1. Ansökningsförfarandet ska regleras av lagen i den verkställande medlemsstaten.
2. Sökanden ska inte åläggas att ha en postadress eller ett bemyndigat ombud i den verkställande medlemsstaten.
3. Ansökan ska åtföljas av följande handlingar:
 - a) En kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas.
 - b) Det intyg som utfärdats av domstol eller behörig myndighet i ursprungsmedlemsstaten med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 47.

*Artikel 47***Underlåtenhet att inge intyg**

1. Om intyget enligt artikel 46.3 b inte har ingetts, kan domstolen eller den behöriga myndigheten bestämma en tid inom vilken det ska inges, eller godta en likvärdig handling eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in det.

2. Om domstolen eller den behöriga myndigheten begär det, ska en översättning av handlingarna ges in. Översättningen ska göras av en person som är behörig att göra översättningar i någon av medlemsstaterna.

*Artikel 48***Verkställbarhetsförklaring**

Domen ska förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 46 utan någon förnyad prövning enligt artikel 40. I detta skede av förfarandet ska den part mot vilken verkställighet begärs inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan.

*Artikel 49***Underrättelse om beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring**

1. Sökanden ska snarast och i enlighet med det förfarande som anges i lagen i den verkställande medlemsstaten underrättas om det beslut som har meddelats med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.

2. Den part mot vilken verkställighet begärs ska delges verkställbarhetsförklaringen tillsammans med beslutet, såvida inte detta redan delgivits denna part.

*Artikel 50***Ansökan om ändring av beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring**

1. Var och en av parterna får ansöka om ändring av beslutet med anledning av ansökan om verkställbarhetsförklaring.

2. Ansökan om ändring ska göras vid den domstol som den berörda medlemsstaten har meddelat till kommissionen enligt artikel 78.

3. Ansökan om ändring ska handläggas i enlighet med de bestämmelser som gäller för kontradiktoriska förfaranden.

4. Om den part mot vilken verkställighet begärs underlåter att installera sig vid den domstol som handlägger ansökan om ändring, ska artikel 16 tillämpas även om denna part inte har domicil i en medlemsstat.

5. Ansökan om ändring av en verkställbarhetsförklaring ska göras inom 30 dagar efter delgivningen av denna. Om den part mot vilken verkställighet begärs har domicil i en annan medlemsstat än den där verkställbarhetsförklaringen meddelades, ska fristen för att söka ändring vara 60 dagar och löpa från den dag då beslutet delgavs honom eller henne, antingen personligen eller i hans eller hennes bostad. Fristen får inte förlängas på grund av långt avstånd.

*Artikel 51***Talan mot avgörandet med anledning av ansökan om ändring**

Mot det avgörande som meddelas med anledning av att ändringen har sökts får talan föras endast genom det förfarande som den berörda medlemsstaten har meddelat till kommissionen i enlighet med artikel 78.

*Artikel 52***Avslag på en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller upphävande av verkställbarhetsförklaringen**

Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs enligt artikel 50 eller artikel 51 får avslå en ansökan om verkställbarhetsförklaring eller upphäva verkställbarhetsförklaringen endast på någon av de grunder som anges i artikel 40. Den ska meddela sitt avgörande utan dröjsmål.

*Artikel 53***Vilandeförklaring av mål**

Den domstol som handlägger verkställighetsfrågan efter det att ändring har sökts enligt artiklarna 50 eller 51 ska efter ansökan från motparten låta handläggningen av målet vila, om verkställigheten av avgörandet i ursprungsmedlemsstaten skjuts upp på grund av att talan mot domen har förts.

*Artikel 54***Interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder**

1. Om en dom ska erkännas i enlighet med detta kapitel, ska ingenting hindra sökanden från att begära interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, enligt lagen i den verkställande medlemsstaten, utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring enligt artikel 48.

2. En verkställbarhetsförklaring ska automatiskt medföra att säkerhetsåtgärder får vidtas.

3. Så länge den i artikel 50.5 angivna fristen för att söka ändring av verkställighetsförklaringen inte har löpt ut och intill dess att beslut har meddelats med anledning av att ändring söktes, får inga andra åtgärder för verkställighet än säkerhetsåtgärder vidtas mot gäldenärens egendom.

Artikel 55

Partiell verkställbarhet

1. Om en dom omfattar flera yrkanden och verkställbarhetsförklaringen inte kan meddelas för domen i dess helhet, ska domstolen eller den behöriga myndigheten meddela den i fråga om ett eller flera av dem.

2. Sökanden kan begära en verkställbarhetsförklaring som är begränsad till delar av en dom.

Artikel 56

Rättshjälp

Om sökanden i ursprungsmedlemsstaten helt eller delvis hade rättshjälp eller var befriad från kostnader och avgifter, ska denne vid en eventuell ansökan om verkställbarhetsförklaring vara berättigad till rättshjälp eller kostnads- och avgiftsbefrielse i största möjliga utsträckning enligt lagen i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 57

Ingen säkerhet, borgen eller deposition

Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas av den part som i en medlemsstat ger in en ansökan om erkännande, verkställbarhet eller verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat, på den grunden att denne är utländsk medborgare eller inte har domicil eller hemvist i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 58

Ingen avgift eller skatt

Ingen avgift eller skatt som är beräknad efter tvisteföremålets värde får tas ut i den verkställande medlemsstaten vid ett förfarande som avser en verkställbarhetsförklaring.

KAPITEL V

OFFICIELLA HANDLINGAR OCH FÖRLIKNINGAR INFÖR DOMSTOL

Artikel 59

Godkännande av officiella handlingar

1. En officiell handling som har fastställts i en medlemsstat ska ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som den har i

ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt, under förutsättning att detta inte uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den berörda medlemsstaten.

En person som önskar använda sig av en officiell handling i en annan medlemsstat får begära att den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten fyller i det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2 och anger den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten.

2. En klagan över en officiell handlingens äkthet, ska göras vid domstol i ursprungsmedlemsstaten och avgöras enligt den statens lagstiftning. En officiell handling som omfattas av klagomålet ska inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat innan klagomålet har avgjorts vid den behöriga domstolen.

3. Alla klagomål som gäller rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som upptagits i en officiell handling ska göras vid de domstolar som är behöriga enligt denna förordning och ska avgöras i enlighet med tillämplig lag enligt kapitel III. Den officiella handling som omfattas av ett klagomål ska inte ha något bevisvärde i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten i den relevanta frågan innan klagomålet har avgjorts vid den behöriga domstolen.

4. Om utgången av ett mål som handläggs vid en domstol i en medlemsstat är avhängig av en fråga som är av prejudiciell betydelse och som gäller de rättshandlingar eller rättsliga förhållanden som upptagits i en officiell handling på arvsområdet, ska den domstolen ha behörighet att avgöra frågan.

Artikel 60

Officiella handlingars verkställbarhet

1. En officiell handling som är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten ska efter ansökan från en berörd part förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 45–58.

2. Vid tillämpningen av artikel 46.3 b ska den myndighet som har fastställt den officiella handlingen efter ansökan från en berörd part utfärda ett intyg med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs i enlighet med artikel 50 eller artikel 51 ska vägra att utfärda eller återkalla en verkställbarhetsförklaring endast om verkställighet av den officiella handlingen uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 61

Verkställbarhet av förlikningar inför domstol

1. En förlikning som ingåtts inför domstol och som är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten ska efter ansökan från en berörd part i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 45–58 förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat.

2. Vid tillämpning av artikel 46.3 b ska den domstol som godkände förlikningen eller inför vilken den ingicks efter ansökan från en berörd part utfärda ett intyg med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs i enlighet med artikel 50 eller artikel 51 ska vägra att utfärda eller återkalla en verkställbarhetsförklaring endast om verkställighet av förlikningen inför domstol uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den verkställande medlemsstaten.

KAPITEL VI

EUROPEISKT ARVSINTYG

Artikel 62

Inrättande av ett europeiskt arvsintyg

1. Genom denna förordning inrättas ett europeiskt arvsintyg (nedan kallat *arvsintyg*) som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat och ha de verkningar som förtecknas i artikel 69.

2. Det ska inte vara obligatoriskt att använda ett arvsintyg.

3. Arvsintyget ska inte ersätta nationella dokument som används för liknande ändamål i medlemsstaterna. När det har utfärdats för användning i en annan medlemsstat ska arvsintyget emellertid även ha de verkningar som förtecknas i artikel 69 i den medlemsstat vars myndigheter utfärdade det i enlighet med detta kapitel.

Artikel 63

Arvsintygets syfte

1. Arvsintyget ska användas av arvingar, testamentstagare som har direkta rättigheter i arvet och testamentsexekutorer eller boutredningsmän som i en annan medlemsstat behöver åberopa sin ställning eller utöva sina rättigheter som arvingar eller testamentstagare och/eller sina befogenheter som testamentsexekutorer eller boutredningsmän.

2. Arvsintyget får i synnerhet användas för att visa en eller flera av följande omständigheter:

- Ställningen och/eller rättigheterna för varje arvinge eller i förekommande fall varje testamentstagare som anges i arvsintyget liksom deras respektive arvslott.
- Tilldelning av en specifik tillgång eller specifika tillgångar som ingår i kvarlåtenskapen till arvinge eller i förekommande fall testamentstagare som anges i arvsintyget.
- Befogenheter för den person som i arvsintyget anges som testamentsexekutor eller boutredningsman.

Artikel 64

Behörighet att utfärda europeiskt arvsintyg

Arvsintyget ska utfärdas i den medlemsstat vars domstolar är behöriga enligt artikel 4, 7, 10 eller 11. Utfärdande myndighet ska vara

- en domstol enligt definitionen i artikel 3.2 eller
- en annan myndighet som enligt nationell rätt är behörig att handlägga arvsärenden.

Artikel 65

Ansökan om arvsintyg

1. Arvsintyg ska utfärdas efter ansökan från en sådan person som avses i artikel 63.1 (nedan kallad *sökanden*).

2. Vid inlämning av ansökan får sökanden använda sig av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

3. Ansökan ska innehålla den information som förtecknas nedan, såvitt denna information är känd för sökanden och behövs för att den utfärdande myndigheten ska kunna intyga de omständigheter som sökanden vill ha bestyrkta, och ska åtföljas av alla relevanta handlingar antingen i original eller i form av kopior som uppfyller de villkor som krävs för att deras äkthet ska kunna fastställas, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 66.2:

- Personuppgifter om den avlidne: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress vid dödstillfället, dödsdatum och dödsort.
- Personuppgifter om sökanden: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns), adress samt uppgifter om eventuell anknytning till den avlidne.

- c) Personuppgifter om sökandens företrädare om sådan finns: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, adress och bevis för status som företrädare.
- d) Personuppgifter om den avlidnes make, maka eller partner och i förekommande fall f.d. make, maka eller partner: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelsedatum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikationsnummer (om sådant finns) och adress.
- e) Personuppgifter om andra eventuella förmånstagare som utsetts i ett förordnande om kvarlåtenskap och/eller automatiskt: efternamn och samtliga förnamn eller organisationsnamn, identifikationsnummer (om sådant finns) och adress.
- f) Arvsintygets avsedda ändamål i enlighet med artikel 63.
- g) I förekommande fall, kontaktuppgifter för den domstol eller behöriga myndighet som handlägger eller har handlagt själva arvet.
- h) De omständigheter som i förekommande fall ligger till grund för sökandens krav på rätt till arvsegendom i egenkap av förmånstagare och/eller rätt att verkställa den avlidnes testamente och/eller rätt att förvalta den avlidnes kvarlåtenskap.
- i) Angivande av huruvida den avlidne hade upprättat ett förordnande om kvarlåtenskap; om varken originalet eller en kopia har bifogats, ska uppgifter lämnas om var originalet finns.
- j) Angivande av huruvida den avlidne hade ingått äktenskapsförord eller ett avtal avseende ett förhållande som kan ha jämförbar verkan med äktenskap; om varken originalet eller en kopia har bifogats, ska uppgifter lämnas om var originalet finns.
- k) Angivande av huruvida någon av förmånstagarna har avgett någon förklaring om accept av eller i förekommande fall avstående från arvet.
- l) En förklaring om att de uppgifter som ska styrkas, såvitt sökanden känner till, inte är föremål för någon tvist.
- m) Annan information som sökanden anser vara av intresse för utfärdandet av arvsintyget.

Artikel 66

Prövning av ansökan

- Vid mottagandet av ansökan ska den utfärdande myndigheten kontrollera den information och de förklaringar och handlingar samt annan bevisning som sökanden tillhandahåller. Den ska självmant göra de utredningar som krävs för att kontrollera de uppgifter som lämnats om detta föreskrivs eller är tillåtet i den lag som gäller för myndigheten eller uppmana sökanden att lämna ytterligare bevisning som myndigheten anser vara nödvändig.
- Om sökanden inte har kunnat lämna kopior av de relevanta handlingarna som uppfyller de villkor som krävs för att deras äkthet ska kunna fastställas, får den utfärdande myndigheten besluta att godta annan form av bevisning.
- Om detta föreskrivs i den lag som gäller för myndigheten och på de villkor som där fastställs, får den utfärdande myndigheten begära att förklaringar avges under ed eller genom försäkran om kända förhållanden i stället för en ed.
- Den utfärdande myndigheten ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att informera förmånstagarna om ansökan om ett arvsintyg. Den ska, om detta är nödvändigt för fastställandet av de omständigheter som ska styrkas, höra berörda personer eller testamentsexekutorer eller boutredningsmän och göra offentliga tillkännagivanden som syftar till att ge andra eventuella förmånstagare möjligheten att åberopa sina rättigheter.
- Vid tillämpning av denna artikel ska en medlemsstats behöriga myndighet på begäran ge den utfärdande myndigheten i en annan medlemsstat tillgång till information från i synnerhet fastighetsregister, folkbokföringsregister och register som avser handlingar och omständigheter som är relevanta för arvet eller för makarnas förmögenhetsförhållanden eller motsvarande förmögenhetsförhållanden som avser den avlidne, i de fall den behöriga myndigheten enligt nationell lagstiftning skulle ha rätt att ge en annan nationell myndighet tillgång till sådan information.

Artikel 67

Utfärdande av arvsintyg

- Den utfärdande myndigheten ska utan dröjsmål utfärda arvsintyget i enlighet med förfarandet i detta kapitel när de uppgifter som ska styrkas har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på vissa delar av det. Den ska använda det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

Den utfärdande myndigheten ska i synnerhet inte utfärda arvsintyget

a) om ett klagomål har riktats mot de uppgifter som ska styrkas eller

b) om arvsintyget inte skulle vara förenligt med ett beslut som omfattar samma uppgifter.

2. Den utfärdande myndigheten ska vidta alla åtgärder som krävs för att informera alla förmånstagarna om utfärdandet av arvsintyget.

Artikel 68

Arvsintygets innehåll

Arvsintyget ska innehålla följande information i den utsträckt som behövs för det ändamål som arvsintyget utfärdas för:

- a) Den utfärdande myndighetens namn och adress.
- b) Ärendenummer.
- c) De omständigheter som ligger till grund för den utfärdande myndighetens bedömning att den är behörig att utfärda arvsintyget.
- d) Datum för utfärdandet.
- e) Personuppgifter om sökanden: efternamn (i förekommande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelse- datum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identifikations- nummer (om sådant finns), adress samt uppgifter om eventu- ell anknäytning till den avlidne.
- f) Personuppgifter om den avlidne: efternamn (i förekom- mande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn, kön, födelse- datum och födelseort, civilstånd, nationalitet, identi- fikationsnummer (om sådant finns), adress vid dödstillfället, dödsdatum och dödsort.
- g) Personuppgifter om förmånstagarna: efternamn (i förekom- mande fall: efternamn vid födseln), samtliga förnamn och identifikationsnummer (om sådant finns).
- h) Information om äktenskapsförord som den avlidne har in- gått eller i förekommande fall ett avtal som den avlidne ingått avseende ett förhållande som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har jämförbar verkan med äktenskap samt information om makarnas förmögenhetsför- hållanden eller motsvarande förmögenhetsförhållanden.
- i) Vilken lag som är tillämplig på arvet och de omständigheter som ligger till grund för fastställandet av vilken lag som är tillämplig.

j) Uppgifter om huruvida det rör sig om arv enligt den legala arvsordningen eller en testamantarisk arvsordning enligt ett förordnande om kvarlätenskap, inbegripet uppgifter om omständigheter som ligger till grund för de rättigheter och/ eller befogenheter som tillkommer arvingarna, testaments- tagarna, testamentsexekutorerna eller boutredningsmännen.

k) I förekommande fall omnämnande av vilken typ av accept av eller avstående från arv som var och en av förmånsta- garna har gjort.

l) Uppgift om varje arvinges arvslott och i förekommande fall en förteckning över rättigheterna och/eller tillgångarna för varje arvinge.

m) En förteckning över rättigheterna och/eller tillgångarna för varje testamentstagare.

n) Begränsningarna när det gäller arvingarnas och i förekom- mande fall testamentstagarnas rättigheter enligt den lag som är tillämplig på arvet och/eller enligt ett förordnande om kvarlätenskap.

o) Testamentsexekutorns och/eller boutredningsmannens befo- genheter och begränsningarna av sådana befogenheter enligt den på arvet tillämpliga lagen och/eller enligt ett förord- nande om kvarlätenskap.

Artikel 69

Arvsintygets rättsverkningar

1. Arvsintyget ska ha rättsverkningar i alla medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.

2. Det ska antas att arvsintyget på ett korrekt sätt visar om- ständigheter som har fastställts enligt den lag som är tillämplig på arvet eller enligt annan lag som är tillämplig på vissa delar av det. Den person som i arvsintyget anges som arvinge, tes- tamentstagare, testamentsexekutor eller boutredningsman ska antas ha den ställning som anges i arvsintyget och/eller vara innehavare av de rättigheter eller befogenheter som anges i arvsintyget utan några andra villkor för och/eller inskränkningar i dessa rättigheter eller befogenheter än de som anges i arvsin- tyget.

3. Varje person som utifrån den information som ges i arvs- intyget gör betalningar eller överlåter egendom till en person som i arvsintyget anges som bemyndigad att ta emot betalning eller egendom ska anses ha gjort transaktioner med en person som är bemyndigad att ta emot betalning eller egendom, såvida inte personen insåg att innehållet i arvsintyget var felaktigt eller inte har kännedom om sådana felaktigheter på grund av grov oaksamhet.

4. Om en person som i arvsintyget anges som bemyndigad att förfoga över arvsegendom förfogar över sådan egendom till förmån för en annan person, ska denna andra person, om denne agerar utifrån den information som ges i arvsintyget, anses ha gjort transaktioner med en person som är bemyndigad att förfoga över den berörda egendomen, såvida inte personen insåg att innehållet i arvsintyget var felaktigt eller inte har kännedom om sådana felaktigheter på grund av grov oaktsamhet.

5. Arvsintyget ska utgöra en giltig handling för registrering av arvsegendomen, i det relevanta registret i en medlemsstat utan att det påverkar tillämpningen av artikel 1.2 k och 1.2 l.

Artikel 70

Bestyrkta kopior av arvsintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska behålla originalet av arvsintyget och ska utfärda en eller flera bestyrkta kopior till sökanden och till varje person som visar legitimt intresse.

2. Den utfärdande myndigheten ska, för de ändamål som anges i artiklarna 71.3 och 73.2, upprätta en förteckning över personer till vilka bestyrkta kopior har utfärdats i enlighet med punkt 1.

3. De bestyrkta kopior som utfärdas ska vara giltiga under en begränsad period på sex månader, vilket ska anges med förfalldatum på den bestyrkta kopian. I vederbörligen motiverade undantagsfall får den utfärdande myndigheten, genom undantag, besluta att giltighetstiden ska förlängas. Så snart som denna period har löpt ut ska varje person som innehar en bestyrkt kopia för att kunna använda arvsintyget för de ändamål som anges i artikel 63 ansöka om en förlängning av giltighetstiden för den bestyrkta kopian eller begära en ny bestyrkt kopia från den utfärdande myndigheten.

Artikel 71

Rättelse, ändring eller återkallelse av arvsintyget

1. Den utfärdande myndigheten ska på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse eller på eget initiativ rätta skrivfel i arvsintyget.

2. Den utfärdande myndigheten ska på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse eller, där denna möjlighet föreskrivs enligt nationell lag, på eget initiativ ändra eller återkalla arvsintyget, om det har fastställts att arvsintyget är felaktigt eller att enskilda uppgifter i det är felaktiga.

3. Den utfärdande myndigheten ska utan dröjsmål underrätta alla personer till vilka bestyrkta kopior av arvsintyget har utfärdats i enlighet med artikel 70.1 om korrigeringar, ändringar eller återkallelse av intyget.

Artikel 72

Rättsmedel

1. Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 67 kan bestridas av varje person som har rätt att ansöka om ett arvsintyg.

Beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artiklarna 71 och 73.1 a kan bestridas av varje person som visar legitimt intresse.

Klagomålet ska lämnas in till en rättslig myndighet i den medlemsstat där den utfärdande myndigheten är belägen, i enlighet med lagen i denna stat.

2. Om ett arvsintyg i samband med ett klagomål enligt punkt 1 skulle visa sig vara felaktigt, ska den behöriga rättsliga myndigheten korrigera, ändra eller återkalla arvsintyget eller se till att den utfärdande myndigheten rättar, ändrar eller återkallar arvsintyget.

Om vägran att utfärda ett arvsintyg i samband med ett klagomål enligt punkt 1 skulle visa sig vara omotiverad, ska den behöriga rättsliga myndigheten utfärda arvsintyget eller se till att den utfärdande myndigheten gör en ny bedömning av fallet och fattar ett nytt beslut.

Artikel 73

Hävning av arvsintygets rättsverkningar

1. Arvsintygets rättsverkningar kan hävas av

a) den utfärdande myndigheten, på begäran av varje person som kan visa att den har ett legitimt intresse, i avvaktan på en ändring eller återkallelse av arvsintyget i enlighet med artikel 71, eller

b) den rättsliga myndigheten, på begäran av varje person som har rätt att bestrida ett beslut som fattas av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 72, i avvaktan på ett sådant bestridande.

2. Den utfärdande myndigheten eller i förekommande fall den rättsliga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta alla personer till vilka bestyrkta kopior av arvsintyget har utfärdats i enlighet med artikel 70.1 om eventuell hävning av arvsintygets rättsverkningar.

Under hävningen av arvsintygets rättsverkningar får inga ytterligare bestyrkta kopior av arvsintyget utfärdas.

KAPITEL VII

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 74

Legalisering eller annat liknande förfarande

Ingen legalisering eller annat liknande förfarande får krävas med avseende på handlingar som har utfärdats i en medlemsstat inom ramen för denna förordning.

Artikel 75

Förhållandet till gällande internationella konventioner

1. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av internationella konventioner i vilka en eller flera medlemsstater är part när denna förordning antas och vilka gäller frågor som omfattas av denna förordning.

Särskilt de medlemsstater som är avtalslutande parter i Haag-konventionen av den 5 oktober 1961 rörande lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden ska fortsätta att tillämpa reglerna i denna konvention i stället för artikel 27 i denna förordning avseende testamentens och gemensamma testamentens formella giltighet.

2. Utan hinder av punkt 1 ska denna förordning mellan medlemsstaterna ha företräde framför konventioner som har ingåtts uteslutande mellan två eller flera av dem, i den mån som konventionerna gäller frågor som regleras genom denna förordning.

3. Denna förordning ska inte hindra tillämpningen av konventionen av den 19 november 1934 mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge innehållande internationella privaträttsliga bestämmelser om arv, testamente och boutredning, ändrad genom en mellanstatlig överenskommelse mellan dessa stater av den 1 juni 2012, av de medlemsstater som är parter i konventionen, i den utsträckning som konventionen föreskriver

a) regler avseende förvaltningen av dödsboet såsom anges i konventionen och medverkan av myndigheter i de fördragslutande staterna, och

b) enklare och snabbare förfaranden för erkännande och verkställighet av domar i samband med arv.

Artikel 76

Förhållandet till rådets förordning (EG) nr 1346/2000

Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden⁽¹⁾.

Artikel 77

Information tillgänglig för allmänheten

Medlemsstaterna ska, i syfte att göra informationen tillgänglig för allmänheten inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttsens område, förse kommissionen med en kort sammanfattning av sin nationella lagstiftning om arvsrätt och de nationella förfarandena rörande arvsrätt, inbegripet information om vilken typ av myndighet som har befogenhet i arvsfrågor och information om vilken typ av myndighet som har befogenhet att ta emot förklaringar om accept av eller avstående från arv, legat eller laglott.

Medlemsstaterna ska också tillhandahålla faktablad med en förteckning över de handlingar eller den information som vanligtvis krävs för att registrera fast egendom som är belägen på deras territorium.

Medlemsstaterna ska fortlöpande uppdatera denna information.

Artikel 78

Information om kontaktuppgifter och förfaranden

1. Senast den 16 januari 2014 ska medlemsstaterna meddela kommissionen

a) namn och kontaktuppgifter för de domstolar eller myndigheter som har behörighet att behandla ansökningar om verkställbarhetsförklaring i enlighet med artikel 45.1 och överklaganden av beslut med anledning av sådana ansökningar i enlighet med artikel 50.2,

b) de förfaranden för överklagande av avgörandet som meddelas med anledning av att ändring har sökts som avses i artikel 51,

c) relevant information om de myndigheter som är behöriga att utfärda arvsintyget enligt artikel 64, och

d) de rättsmedel som avses i artikel 72.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om senare ändringar av denna information.

⁽¹⁾ EGT L 160, 30.6.2000, s. 1.

2. Kommissionen ska i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra de uppgifter som meddelas enligt punkt 1, med undantag av adresser och andra kontaktuppgifter för de domstolar och myndigheter som avses i punkt 1.a.

3. Kommissionen ska göra alla de uppgifter som meddelas enligt punkt 1 tillgängliga för allmänheten på annat lämpligt sätt, framför allt genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 79

Upprättande och senare ändringar av den förteckning som innehåller den information som avses i artikel 3.2

1. Kommissionen ska på grundval av underrättelserna från medlemsstaterna upprätta den förteckning över andra myndigheter och rättstillämpare som avses i artikel 3.2.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla senare ändringar av informationen som denna förteckning innehåller. Kommissionen ska ändra förteckningen i enlighet därmed.

3. Kommissionen ska offentliggöra förteckningen och alla senare ändringar i *Europeiska unionens officiella tidning*.

4. Kommissionen ska på varje annat lämpligt sätt offentliggöra alla upplysningar som anmälts i enlighet med punkterna 1 och 2, särskilt genom det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område.

Artikel 80

Upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som avses i artiklarna 46, 59, 60, 61, 65 och 67

Kommissionen ska anta genomförandeakter om upprättande och senare ändringar av de intyg och formulär som avses i artiklarna 46, 59, 60, 61, 65 och 67. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.

Artikel 81

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 82

Översyn

Senast den 18 augusti 2025 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning, med en utvärdering av eventuella praktiska problem som har uppstått i samband med parallella förlikningar som ingås utanför domstol i fråga om arvskiten i olika medlemsstater eller en förlikning utanför domstol som ingås i en medlemsstat parallellt med en förlikning som ingås inför en domstol i en annan medlemsstat. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändringar.

Artikel 83

Övergångsbestämmelser

1. Denna förordning ska vara tillämplig på arv efter personer som avlidit på eller efter den 17 augusti 2015.

2. Om den avlidne före den 17 augusti 2015 hade valt vilken lag som skulle vara tillämplig på arvet, ska detta val anses giltigt, om det uppfyller villkoren i kapitel III eller om det är giltigt vid tillämpningen av den internationella privaträtt som var gällande då lagvalet gjordes, i den stat där den avlidne hade sin hemvist eller i någon eller några av de stater där den avlidne var medborgare.

3. Ett förordnande om kvarlätenskap som gjordes före den 17 augusti 2015 ska vara godtagbart och giltigt i sak och till formen, om det uppfyller villkoren i kapitel III eller om det är godtagbart och giltigt i sak och till formen vid tillämpningen av den internationella privaträtt som var gällande då förordnandet gjordes, i den stat där den avlidne hade sin hemvist eller i någon eller några av de stater där han var medborgare eller i den medlemsstat där den myndighet som handlägger arvet är belägen.

4. Om ett förordnande om kvarlätenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet.

Artikel 84

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 17 augusti 2015, med undantag för artiklarna 77 och 78, som ska tillämpas från och med den 16 januari 2014, och artiklarna 79, 80 och 81, som ska tillämpas från och med den 5 juli 2012.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 4 juli 2012.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
A. D. MAVROYIANNIS
Ordförande

142

1935, N:o 17.

Konvention mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Arv og Dødsboskifte.

Hans Majestæt Kongen af Danmark og Island, Republiken Finlands Præsident, Hans Majestæt Norges Konge og Hans Majestæt Kongen af Sverige, hvilke er kommet overens om at afslutte en Konvention om Arv og Dødsboskifte, har udnævnt til deres befuldmægtigede:

HANS MAJESTÆT KONGEN AF DANMARK OG ISLAND:

For Danmark:

Sin Udenrigsminister, Dr. phil. PETER ROCHEGUNE MUNCH;

For Island:

Overordentlig Gesandt og befuldmægtiget Minister, Hr. SVEINN BJÖRNSSON;

REPUBLIKEN FINLANDS PRÆSIDENT:

Republikens overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister i København, Dr. phil. ROLF THESLEFF;

HANS MAJESTÆT NORGES KONGE:

Sin overordentlige Gesandt og befuldmægtigede

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välinen perintöä, testamenttia ja pesänselvitystä koskeva sopimus.

Suomen Tasavallan Presidentti, Hänen Kuninkaallinen Majesteettinsa Tanskan ja Islannin Kuningas, Hänen Kuninkaallinen Majesteettinsa Norjan Kuningas ja Hänen Kuninkaallinen Majesteettinsa Ruotsin Kuningas, jotka ovat sopineet perintöä, testamenttia ja pesänselvitystä koskevan sopimuksen tekemisestä, ovat määränneet valtuutetuikseen:

SUOMEN TASAVALLAN PRESIDENTTI:

Tasavallan erikoislähettilään ja täysvaltaisen ministerin Kööpenhaminassa, fil. tri ROLF THESLEFFIN;

HÄNEN KUNINKAALLINEN MAJESTEETTINSA TANSKAN JA ISLANNIN KUNINGAS:

Tanskan puolesta:

Ulkoasiainministerinsä, fil. tri PETER ROCHEGUNE MUNCHIN;

Islannin puolesta:

Erikoislähettilään ja täysvaltaisen ministerin, Herra SVEINN BJÖRNSSONIN;

HÄNEN KUNINKAALLINEN MAJESTEETTINSA NORJAN KUNINGAS:

Erikoislähettiläänsä ja täysvaltaisen ministerin-

Konvention mellan Finland, Danmark, Island, Norge og Sverige om arv, testamente och boutredning.

Republiken Finlands President, Hans Majestät Konungen av Danmark och Island, Hans Majestät Konungen av Norge och Hans Majestät Konungen av Sverige, vilka överenskommit att sluta en konvention om arv, testamente och boutredning, hava till sina fullmäktige utsett:

REPUBLIKEN FINLANDS PRÆSIDENT:

Republikens Envoyé extraordinaire och Ministre plénipotentiaire i Köpenhamn, fil. dr. ROLF THESLEFF;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV DANMARK OCH ISLAND:

För Danmark:

Sin Utrikesminister, fil. dr. PETER ROCHEGUNE MUNCH;

För Island:

Herr SVEINN BJÖRNSSON, Envoyé extraordinaire och Ministre plénipotentiaire;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE:

Sin Envoyé extraordinaire och Ministre pléni-

1935, N:o 17.

143

Samningur milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um erfðir og skipti á dánarbúum.

Hans hátígn konungur Íslands og Danmerkur, Forseti lýðveldisins Finnlands, Hans hátígn konungur Noregs og Hans hátígn konungur Svíþjóðar, sem hafa orðið ásáttir um að gera samning um erfðir og skipti á dánarbúum, hafa útnefnt sem umboðsmenn sína:

HANS HÁTÍGN KONUNGUR ÍSLANDS OG DANMERKUR:

Fyrir Ísland:

Herra SVEIN BJÖRNSSON, sérlegan sendiherra og ráðherra með umboði;

Fyrir Danmörku:

Dr. phil. PETER ROCHEGUNE MUNCH, utanríkisráðherra sinn;

FORSETI LÝÐVELDISINS FINNLANDS:

Dr. phil. ROLF THESELEFF sérlegan sendiherra lýðveldisins og ráðherra með umboði í Kaupmannahöfn;

HANS HÁTÍGN KONUNGUR NOREGS:

Herra HANS EMIL HUITFELDT, sérlegan sendemanni og

Konvensjon mellem Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om arv og dødsboskifte.

Hans Majestet Norges Konge, Hans Majestet Kongen av Danmark og Island, Republikken Finnlands President og Hans Majestet Kongen av Sverige, som er kommet overens om å avslutte en konvensjon om arv og dødsboskifte, har til sine befullmektigede opnevnt:

HANS MAJESTET NORGES KONGE:

Sin overordentlige Sendemann og befullmektigede Minister i København, Hr. HANS EMIL HUITFELDT;

HANS MAJESTET KONNGEN AV DANMARK OG ISLAND;

För Danmark:

Sin Utenriksminister, dr. phil. PETER ROCHEGUNE MUNCH;

För Island:

Overordentlig Sendemann og befullmektiget Minister, Hr. SVEINN BJÖRNSSON;

REPUBLIKKEN FINNLANDS PRESIDENT:

Republikkens overordentlige Sendemann og

Konvention mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om arv, testamente och boutredning.

Hans Majestät Konungen av Sverige, Hans Majestät Konungen av Danmark och Island, Republiken Finlands President och Hans Majestät Konungen av Norge, vilka överenskommit att sluta en konvention om arv, testamente och boutredning, hava till sina fullmäktige utsett:

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SVERIGE:

Sin t. f. Chargé d'affaires i Köpenhamn, Herr KNUT RICHARD THYBERG;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV DANMARK OCH ISLAND:

För Danmark:

Sin Utrikesminister, fil. dr. PETER ROCHEGUNE MUNCH;

För Island:

Herr SVEINN BJÖRNSSON, Envoyé extraordinaire och Ministre plénipotentiaire;

REPUBLIKEN FINNLANDS PRESIDENT:

Republikens Envoyé extraordinaire och Mi-

144

1935, N:O 17.

Minister i København, Hr.
HANS EMIL HUITFELDT;

HANS MAJESTÄT KON-
GEN AF SVERIGE:

Sin Chargé d'Affaires
a. i. i København, Hr.
KNUT RICHARD THYBERG;

hvilke, behørigt befuld-
mægtigede, er kommet
overens om følgende Ar-
tikler:

I. Arv og uskiftet Bo.

Artikel 1.

Naar en Statsborger i
en af de kontraherende
Stater ved sin Død var
bosat i en af de andre Sta-
ter, skal Retten til Arv
ifølge Loven bestemmes
efter Loven i den Stat,
hvor han havde Bopæl.
Havde den afdøde ikke
de sidste fem Aar været
bosat i denne Stat, skal
dog Loven i den Stat,
hvor han var Statsborger,
komme til Anvendelse,
saafremt nogen Arving
eller Legatar, for hvem
det har retlig Betydning,
begærer det. Skulde Ar-
ven efter Statsborgerlan-
dets Lov tilfalde Staten,
kan saadan Begæring ikke
fremsættes.

Begæring om Anven-
delse af Statsborgerlan-
dets Lov skal være frem-
sat inden seks Maaneder
fra Dødsfaldet. Er Skifte
ikke sluttet ved Udløbet
af denne Frist, kan Be-
gæring dog fremsættes
indtil Skiftets Slutning.

så Kööpenhaminassa,
Herra HANS EMIL HUIT-
FELDTIN;

HÄNEN KUNINKAAL-
LINEN MAJESTÄTTINSA
RUOTSIN KUNINGAS:

v. a. Asiainhoitajansa
Kööpenhaminassa, Herra
KNUT RICHARD THYBER-
GIN;

jotka siihen asianmu-
kaisesti valtuutettuina
ovat sopineet seuraavista
määräyksistä:

*I. Perintö ja testamentti.
Jakamaton pesä.*

I artikla.

Jos sopimusvaltion
kansalaisella kuollessaan
oli kotipaikka toisessa
sopimusvaltiossa, olkoon
oikeudesta häneltä jää-
neeseen perintöön voimas-
sa viimeksimainitun val-
tion laki. Milloin vaina-
jalla ei yhtäjaksoisesti vä-
hintään viiden viimeisen
elinvuotensa aikana ole
ollut kotipaikkaa siinä
valtiossa, on kuitenkin
hänen kotimaansa lakia
sovellettava, jos joku pe-
rillinen tai testamentin-
saaja, jonka oikeus on
siitä riippuvainen, sitä
vaatii. Jos kotimaan lain
mukaan perinnön saisi
valtio, älköön tällaista
vaatimusta esitettävä.

Vaatimus kotimaan
lain soveltamisesta on esi-
tettävä kuuden kunkau-
den kuluessa kuoleman-
tapauksesta lukien tai,
milloin perinnönjako toi-
mitetaan vasta tämän
ajan kuluttua, viimeis-
tään perinnönjaossa. Sit-

potentiaire i Köpenhamn,
Herr HANS EMIL HUIT-
FELDT;

HANS MAJESTÄT KO-
NUNGEN AV SVERIGE:

Sin Chargé d'Affaires
a. i. i Köpenhamn, Herr
KNUT RICHARD THYBERG;

vilka, därtill behörigen
befullmäktigade, överens-
kommit om följande
artiklar:

*I. Arv och testament.
Oskiftat bo.*

Artikel 1.

Hade medborgare i för-
dragsslutande stat vid sin
död hemvist i annan så-
dan stat, gälla i fråga om
rätt till arv efter honom
lagen i sistnämnda stat.
Där den döde icke vid
dödsfallet sedan minst
fem år hade hemvist i den
staten, skall dock lagen i
hans hemland vinna till-
ämpning, såframt det yr-
kas av någon arvinge
eller testamentstagare,
vars rätt därav beror.
Skulle enligt hemlandets
lag arvet tillfalla staten,
må sådant yrkande ej
väckas.

Yrkande om tillämp-
ning av hemlandets lag
skall väckas inom sex
månader från dödsfallet
eller, om arvskifte äger
rum efter utgången av
sagda tid, sist vid arv-
skiftet. Sedan arvskifte
skett, må ej i något fall

1935, N:O 17.

145

diherra sinn og ráðherra með umboði í Kaupmannahöfn;

HANS HÁTIGN KONUNGUR SVÍÐJÓÐAR:

Heita KNUT RICHARD THYBERG, chargé d'affaires a. i. í Kaupmannahöfn;

sem, með gildu umboði, hafa komið sér saman um eftirfarandi greinar:

I. Arfur og óskipt bá.

1. grein.

Nú er ríkisborgari í einhverju samningsríkjanna við lát sitt búsettur í einhverju hinna ríkjanna, og skal þá rétturinn til lögerfða eftir hann ákveðinn samkvæmt lögnum í því ríki, þar sem hann átti heimilisfang. Hafi hinn látni ekki verið heimilfastur í þessu ríki síðustu fimm árin, skal þó farið eftir lögnum í því ríki, sem hlutadeigandi átti ríkisfesti í, ef einhver erfingi eða gjafökumaður, sem þetta hefir réttarlega þýðingu fyrir, beiðist þess. Hafi arfurinn samkvæmt lögum ríkisfestislandsins átt að ganga til ríkisins, verður slík beiðni ekki fram borin.

Beiðni um að farið skuli eftir lögum ríkisfestislandsins skal borin fram innan sex mánaða frá látinu, eða sé skiptum ekki lokið innan þess tíma, áður en skiptum er lokið. Eftir að skiptum er lokið getur sá, sem

befullmektigede Minister i København, dr. phil. ROLF THESLEFF;

HANS MAJESTÉT KONUNGEN AV SVERIGE:

Sin Chargé d'Affaires a. i. i København, Hr. KNUT RICHARD THYBERG;

hvilke, behørig befulmektigede, er kommet overens om følgende artikler:

I. Arv og uskiftet bo.

Artikkel 1.

Når en statsborger i en av de kontraherende stater ved sin død var bosatt i en av de andre stater, bedømmes retten til arv som ikke grunner sig på testament, efter loven i den stat hvor han var bosatt. Hadde den avdøde ikke de siste fem år vært bosatt i denne stat, skal dog loven i den stat hvor han var statsborger, få anvendelse såfremt nogen arving eller legatar for hvem det har rettslig betydning, begjærer det. Skulde arven efter statsborgerlandets lov tilfalle staten, kan sådan begjæring ikke fremsettes.

Begjæring om anvendelse av statsborgerlandets lov må være fremsett innen seks måneder fra dødsfallet eller, om skifte foregår efter utløpet av denne frist, før skiftets slutning. Efterat et skifte er sluttet, kan

nistre plénipotentiaire i København, fil. dr. ROLF THESLEFF;

HANS MAJESTÉT KONUNGEN AV NORGE:

Sin Envoyé extraordinaire och Ministre plénipotentiaire i Köpenhamn, Herr HANS EMIL HUITFELDT;

vilka, därtill behörigen befulmäktigade, överenskommit om följande artiklar:

I. Arv och testamente. Oskiftat bo.

Artikel 1.

Hade medborgare i fördragsslutande stat vid sin död hemvist i annan sådan stat, gälla i fråga om rätt till arv efter honom lagen i sistnämnda stat. Där den döde icke vid dödsfallet sedan minst fem år hade hemvist i den staten, skall dock lagen i hans hemland vinna tillämpning, såframt det yrkas av någon arvinge eller testamentstagare, vars rätt därav beror. Skulle enligt hemlandets lag arvet tillfalla staten, må sådant yrkande ej väckas.

Yrkande om tillämpning av hemlandets lag skall väckas inom sex månader från dödsfallet eller, om arvskifte äger rum efter utgången av sagda tid, sist vid arvskiftet. Sedan arvskifte skett, må ej i något fall den som del-

146

1935, N:o 17.

Efter at et Skifte er sluttet, kan den, der har deltaget i Skiftet, ikke fremsætte Begæring.

Bestemmelserne i denne Artikel om Retten til Arv finder ogsaa Anvendelse paa en efterlevende Ægtefælles lovbestemte Ret til at beholde Boet udelte i Tilfælde, hvor den afdøde ikke efterlod sig Livsarvinger, samt paa saadan Ret til Underholdsbidrag af et Dødsbos Midler, som efter Loven i den Stat, hvor den afdøde var Statsborger, tilkommer en Arving udover hans Arvelod.

Artikel 2.

Var den afdøde bosat i en Stat, hvor Loven giver en efterlevende Ægtefælle Ret til Hensidten i uskiftet Bo med Livsarvinger, kommer denne Lov til Anvendelse, ogsaa naar den afdøde var Statsborger i en af de andre Stater. Havde han ikke været bosat i førstnævnte Stat de sidste fem Aar, kan dog en Livsarving straks eller senere kræve Skifte, hvis dette er hjemlet ved Loven i den Stat, hvor den afdøde var Statsborger. Denne Ret tilkommer ikke en Livsarving, hvis den efterlevende Ægtefælle, da Ægteskabet blev indgaaet, var Statsborger i den Stat, hvor den afdøde var bosat.

Naar der efter Begæring som nævnt i første

tenkuin perinnönjako on toimitettu, ei se, joka on osallistunut jakoon, enää saa vaatimusta esittää.

Mitä tässä on sanottu perintöoikeudesta on sovellettava myös eloonjääneen puolison laissa säädettyyn oikeuteen elää jakamattomassa pesässä, milloin vainajalta ei ole jäänyt rintaperillistä, niin myös sellaiseen oikeuteen elatusavun saamiseen jäämistöstä, mikä perillisellä perintöosansa lisäksi on vainajan kotimaan lain mukaan.

2 artikla.

Jos vainajalla oli kotipaikka sopimusvaltiossa, jonka lain mukaan eloonjäänyt puoliso saa elää yhdessä rintaperillisten kanssa pesää jakamatta, on sitä lakia sovellettava myöskin silloin, kun vainaja oli toisen sopimusvaltion kansalainen. Jollei vainajalla yhtäjaksoisesti vähintään viiden viimeisen elinvuotensa aikana ole ollut kotipaikkaa ensiksimmäitussa valtiossa, saa rintaperillinen kuitenkin joko heti tai jonakin myöhempänä ajankohtana vaatia ositusta toimitettavaksi, mikäli hänellä on tällainen oikeus vainajan kotimaan lain mukaan. Tällaista oikeutta ei ole rintaperillisellä, milloin eloonjäänyt puoliso avioliittoon mennessään oli sen valtion kansalainen, missä vainajalla oli kotipaikka.

Jos ensimmäisessä kapaleessa mainitun vaa-

den som deltagit i skiftet väcka sådant yrkande.

Vad nu är sagt om rätt till arv skall äga tillämpning jämväl i avseende å efterlevande makes lagstadgade rätt att sitta i oskiftat bo, då bröstarring ej finnes, så ock å sådan rätt till underhållsbidrag ur kvarlåtenskap som enligt hemlandets lag tillkommer arvinge utöver hans arvslott.

Artikel 2.

Hade den döde hemvist i fördragsslutande stat, vars lag tillägger efterlevande make rätt att sitta i oskiftat bo med bröstarring, skall den lagen vinna tillämpning, ändå att den döde var medborgare i annan fördragsslutande stat. Där den döde icke sedan minst fem år hade hemvist i förstnämnda stat, äge dock bröstarring att, genast eller vid en senare tidpunkt, påkalla avvittning,¹ såvitt dylik rätt enligt lagen i den dödes hemland tillkommer honom. Sådan rätt äge ej rum, när efterlevande maken vid äktenskapets ingående var medborgare i den stat, där den döde hade hemvist.

Skall, på grund av yrkande som i första stycket

¹ I den svenska redaktionen: bodelning.

1935, N:o 17.

147

hefir tekið þátt í skip-
tunum, ekki borið fram
slíka beiðni.

Ákvæðin í þessari
grein um réttinn til arfs
ná einnig til lögákvæðins
réttar eftirlifandi maka
til setu í óskiptu búi, er
hinn látni lætur ekki eftir
sig lögerfingja, og enn-
fremur til slíks réttar
til meðlags af eignum
dánarbús, sem erfingi á
kröfu til umfram erf-
ðahluta sinn samkvæmt
lögnum í því ríki, sem
hinn látni áttu ríkisfesti í.

den som har deltatt i skif-
tet, ikke fremsette begjæ-
ring.

Bestemmelsene i denne
artikkel om retten til arv
får også anvendelse på
en gjenlevende ektefelles
lovbestemte rett til å be-
holde boet udelt når den
avdøde ikke hadde livs-
arvinger, og på sådan rett
til underholdsbidrag av
et dødsbos midler som
efter loven i den stat
hvor den avdøde var
statsborger, tilkommer en
arving utover hans arve-
lodd.

tagit i skiftet väcka så-
dant yrkande.

Vad nu är sagt om rätt
till arv skall äga tillämp-
ning jämväl i avseende
å efterlevande makes lag-
stadgade rätt att sitta i
oskiftat bo, då bröst-
arvinge ej finnes, så ock
å sådan rätt till under-
hållsbidrag ur kvarlåten-
skap som enligt hemlan-
dets lag tillkommer ar-
vinge utöver hans arvs-
lott.

2. grein.

Nú var hinn látni bú-
settur í ríki, þar sem
lögin heimila eftirlifandi
maka setu í óskiptu búi
með lögerfingjum, og skal
þá farið eftir þessum
lögum einnig þótt hinn
látnei hafi verið ríkis-
borgari í einhverju hinna
ríkjanna. Nú hefir hinn
látnei ekki verið heimilis-
fastur í ríkinu síðustu
fimm árin, þá getur löger-
fingi þó strax eða seinna
krafið skipta, ef það er
heimilað í lögum þess
ríkis, sem hinn látni
átti ríkisfesti í. Þennan
rétt hefir lögerfingi þó
ekki, ef eftirlifandi maki
var við stofnun hjúskapar
ríkisborgari í því
ríki, sem hinn látni var
búsettur í.

Artikkel 2.

Var den avdøde bosatt
i en stat, hvor loven gir en
gjenlevende ektefelle rett
til å sitte i uskiftet bo
med livsarvinger, kom-
mer denne lov til anven-
delse også når den avdøde
var statsborger i en av de
andre stater. Hadde han
ikke vært bosatt i landet
de siste fem år, kan dog
en livsarving kreve skifte
straks eller senere hvis
dette er hjemlet ved loven
i den stat hvor den av-
døde var statsborger.
Denne rett tilkommer ik-
ke en livsarving såfremt
den gjenlevende ektefelle,
da ekteskapet blev inn-
gått, var statsborger i den
stat hvor den avdøde var
bosatt.

Artikel 2.

Hade den döde hem-
vist i fördragsslutande
stat, vars lag tillägger ef-
terlevande make rätt att
sitta i oskiftat bo med
bröstarvinge, skall den
lagen vinna tillämpning,
ändå att den döde var
medborgare i annan för-
dragsslutande stat. Där
den döde icke sedan minst
fem år hade hemvist i
förstnämnda stat, äge
dock bröstarvinge att, ge-
nast eller vid en senare
tidpunkt, påkalla bodel-
ning,¹ såvitt dylik rätt
enligt lagen i den dödes
hemland tillkommer ho-
nom. Sådan rätt äge ej
rum, när efterlevande ma-
ken vid äktenskapets in-
gående var medborgare i
den stat, där den döde
hade hemvist.

Nú á að framkvæma
skipti eftir sænskan rí-

Når der efter begjæring
som nevnt i første ledd

Skall, på grund av yr-
kande som i första stycket

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittring.

Stykke skal foretages Skifte efter en svensk Statsborger, har den efterlevende Ægtefælle den Ret til ved Skiftet at udtage Midler til en vis Værdi, som er fastsat i svensk Lov.

Artikel 3.

Var den afdøde bosat i en Stat, hvor Loven ikke giver en efterlevende Ægtefælle Ret til Hensiddens i uskiftet Bo med Livsarvinger, skal Ægtefællen dog have den Ret til at hensidde i uskiftet Bo, som maatte være hjemlet ved Loven i den Stat, hvor den afdøde var Statsborger, saafremt den afdøde ikke havde været bosat i førstnævnte Stat de sidste fem Aar. De Forretninger, som Statsborgerlandets Lov henlægger til Skifteretten eller anden offentlig Myndighed, udføres i saa Fald af den almindelige Underret i den Stat, hvor den afdøde var bosat. Er ogsaa den efterlevende Ægtefælle bosat der, og foreskriver Statsborgerlandets Lov Tilsyn med Forvaltningen af Boet, udøves Tilsynet af en dertil af Retten beskikket tilsynsførende (*god man*). Foreligger der en af Retten registreret Opgørelse over Boets Ejendele og Gæld (*bouppteckning*), kommer Bestemmelser i Statsborgerlandets Lov om Udfærdigelse af saadanne Opgørelser ikke til Anvendelse.

timuksen johdosta toimitetaan ositus Ruotsin kansalaisen jälkeen, olkoon eloonjääneellä puolisollla sellainen oikeus ottaa pesästä omaisuutta tiettyyn enimpään raharvoon asti, kuin Ruotsin laissa on säädetty.

3 artikla.

Jos vainajalla oli kotipaikka sopimusvaltiossa, jonka lain mukaan eloonjääneellä puolisollla ei ole oikeutta elää yhdessä rintaperillisten kanssa pesää jakamatta, mutta puolisollla on tällainen oikeus vainajan kotimaan lain mukaan, on tätä lakia sovellettava, ellei vainajalla yhtäjaksoisesti viiden viimeisen elinvuotensa aikana ole ollut kotipaikkaa ensiksimainitussa valtiossa. Tällöin suoritetaan vainajan kotimaan lain mukaan perinnönjako-oikeudelle tai muulle viranomaiselle kuuluvat tehtävät sen valtion yleinen alioikeus, missä hänellä oli kotipaikka, tai, jos myöskin eloonjääneellä puolisollla on siinä valtiossa kotipaikka ja vainajan kotimaan lain mukaan pesän hallinto on oleva valvonnan alainen, oikeuden määrättävä uskottu mies. Jos vainajan jälkeen on toimitettu perunkirjoitus, ei ole sovellettava mitä hänen kotimaansa laissa ehkä on perunkirjoituksesta säädetty.

sågs, avvittning¹ äga rum efter svensk medborgare, äge efterlevande maken den rätt att ur boet uttaga egendom intill visst penningvärde som är stadgad i svensk lag.

Artikel 3.

Hade den döde hemvist i fördragsslutande stat, vars lag ej tillägger efterlevande make rätt att sitta i oskiftat bo med bröstarvinge, men förelåg sådan rätt enligt lagen i den dödes hemland, skall den lagen vinna tillämpning, där den döde ej sedan fem år hade hemvist i förstnämnda stat. Allgande, som enligt hemlandets lag ankommer på arvsdomstol (*skifterett*) eller annan myndighet, skall härvid tillkomma allmän under rätt i den stat, där den döde hade hemvist, eller, såvitt angår tillsyn å bostets förvaltning, god man som, där jämväl den efterlevande har hemvist i sagda stat, skall av rätten förordnas. Har bouppteckning ägt rum efter den döde, skall vad lagen i hans hemland må innehålla om bouppteckning ej vinna tillämpning.

¹ I den svenska redaktionen: bodelning.

kisborgara samkvæmt slíkri beiðni, sem ræðir um í fyrstu málgrein, og hefir þá eftirlifandi maki þann rétt til þess að taka handa sjálfum sér við skiptin fjármuni að ákveðinni verðupp- hæð, sem sænsk lög mæla fyrir um.

foretas skifte efter en svensk statsborger, har den gjenlevende ektefelle den rett til ved skiftet å utta midler til en viss verdi som er fastsatt i svensk lov.

sågs, bodelning¹ äga rum efter svensk medborgare, äge efterlevande maken den rätt att ur boet ut- taga egendom intill visst penningvärde som är stad- gad i svensk lag.

3. grein.

Nú var hinn látni búsettur í ríki, þar sem lög- in veita ekki eftirlifandi maka rétt til setu í óskip- tu húi með lögerfingjum, og skal þá makinn samt hafa þann rétt til setu í óskiptu húi, sem lögin í því ríki, sem hinn látni átti ríkisfesti í, kynnu að heimila, ef hinn látni hefir ekki verið heimilis- fastur í landinu síðustu fimm árin. Þeir gjör- ningar, sem lög ríkis- festislandsins fela skip- tarétti eða öðru opinberu yfirvaldi að framkvæma, framkvæmast þá af hinum venjulega undirrétti í því ríki, sem hinn látni átti heimilisfang í. Nú er eftirlifandi maki ein- nig búsettur þar, þá skal, ef lög ríkisfestislandsins fyrirskipa eftirlit með stjórn búsins, eftirlitið framkvæmt af eftirlits- manni (*god man*), sem til þess er skipaður af rétti- num. Ef rétturinn hefir gert skrá yfir eignir bú- sins og skuldir (*boupp- teckning*), þá skal ekki farið eftir lagafyrirmæ- lum ríkisfestislandsins um hvernig slíkar skrár skulu færðar.

Artikkel 3.

Var den avdøde bosatt i en stat hvor loven ikke gir en gjenlevende ektefelle rett til å sitte i uskiftet bo med livsarvinger, skal ektefellen dog ha den rett til å sitte i uskifte som måtte være hjemlet ved loven i den stat hvor den avdøde var statsborger, såfremt den avdøde ikke hadde vært bosatt i lan- det de siste fem år. De gjøremål som statsborgerlandets lov legger til skifteretten eller annen offentlig myndighet, over- tas i så fall av den almin- delige underrett i den stat hvor den avdøde var bo- satt. Er også den gjen- levende ektefelle bosatt der, og statsborgerlandets lov foreskriver tilsyn med forvaltningen av boet, ut- øves tilsynet av en tilsyns- mann (*god man*) som ret- ten opnevner. Foreligger en av retten registrert op- gave over boets eiendeler og gjeld (*bouppteckning*), kommer bestemmelser i statsborgerlandets lov om utferdigelse av sådanne opgaver ikke til anven- delse.

Artikel 3.

Hade den döde hemvist i fördragsslutande stat, vars lag ej tillägger efter- levande make rätt att sitta i oskiftat bo med bröstarvinge, men förelåg sådan rätt enligt lagen i den dödes hemland, skall den lagen vinna tillämp- ning, där den döde ej se- dan fem år hade hemvist i förstnämnda stat. Älig- gande, som enligt hem- landets lag ankommer på arvsdomstol (*skifterett*) el- ler annan myndighet, skall härvid tillkomma all- män underrätt i den stat, där den döde hade hem- vist, eller, såvitt angår tillsyn å boets förvaltning, god man som, där jämväl den efterlevande har hem- vist i sagda stat, skall av rätten förordnas. Har bo- uppteckning ägt rum efter den döde, skall vad lagen i hans hemland må inne- hålla om bouppteckning ej vinna tillämpning.

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittring.

150

1935, N:o 17.

Artikel 4.

Er der i Medfør af dansk Lov truffet Bestemmelse om, at der skal beskikkes Tilsynsværge for Enke, som vil hensidde i uskiftet Bo, faar Bestemmelsen kun Virkning, saafremt Enken ved Mandens Død var bosat i Danmark. Bosætter hun sig senere i en af de andre Stater, bortfalder Tilsynsværgemaalet.

Artikel 5.

Bestemmelserne i Artiklerne 2, 3 og 4 om Adgangen til at hensidde i uskiftet Bo med Livsarvinger finder tilsvarende Anvendelse paa Adgangen til at hensidde i uskiftet Bo med Adoptivbarn eller dets Livsarvinger.

Artikel 6.

Den, som i Henhold til Artiklerne 1, 2 eller 3 begærer Statsborgerlandets Lov anvendt, skal om fornødent godtgøre, at de nævnte Betingelser foreligger, og fremlægge Oplysninger om Indholdet af Statsborgerlandets Lov.

Artikel 7.

Ved Deling af Ægtefællers Bo efter den enes eller begges Død forholdes der, forsaavidt ikke andet følger af Artikel 2, 2 Stykke, efter de Regler, som i Artiklerne 3 og 6 i Konvention af 6. Februar 1931 er givet om Ægtefællers Formueforhold.

4 artikla.

Jos Tanskan lain mukaisesti on määrätty, että leskiavaimolla, joka tahtoo elää jakamattomassa pesässä, on olevalle valvojalta, olkoon määräys tehoisa vain, milloin vaimolla hänen miehensä kuollessa oli kotipaikka Tanskassa. Jos vaimo sittemmin asettuu asumaan muuhun sopimusvaltioon, lakkaa valvojan toimi.

5 artikla.

Mitä 2, 3 ja 4 artiklassa määrätään oikeudesta elää yhdessä rintaperillisten kanssa pesää jakamatta on vastaavasti sovellettava oikeuteen elää jakamattomassa pesässä yhdessä ottolapsen tai sen jälkeläisen kanssa.

6 artikla.

Sen, joka 1, 2 tai 3 artiklan mukaan vaatii kotimaan lakia sovellettavaksi, on tarvittaessa näytettävä, että soveltamisen edellytykset ovat olemassa, niin myös selvitettävä mainitun lain sisällys.

7 artikla.

Omaisuuksien osituksessa, jota tässä sopimuksessa tarkoitetaan, on, mikäli 2 artiklan 2 kappaaleesta ei muuta johdu, noudatettava mitä helmikuun 6 päivänä 1931 tehdyn sopimuksen 3 ja 6 artiklassa on määrätty puolisoitten varallisuussuhteista.

Artikel 4.

Har i enlighet med dansk lag träffats bestämmelse om förordnande av tillsyningsman för änka som vill sitta i oskiftat bo (*tilsynsværge*) vare bestämmelsen gällande allenast där änkan vid mannens död hade hemvist i Danmark. Tagger änkan sedermera hemvist i annan fördragsstat, skall tillsyningsmannens befattning med boet upphöra.

Artikel 5.

Vad i artiklarna 2, 3 och 4 stadgas om rätt att sitta i oskiftat bo med bröstarvinge skall äga motsvarande tillämpning i fråga om rätt att sitta i oskiftat bo med adoptivbarn eller dess avkomling.

Artikel 6.

Den som enligt artikel 1, 2 eller 3 påkallar tillämpning av hemlandets lag skall, där det erfordras, visa, att förutsättningarna för sådan tillämpning äro för handen, så ock styrka innehållet av nämnda lag.

Artikel 7.

Vid avvittring¹ som i denna konvention avses skall, såvitt annat ej följer av artikel 2 andra stycket, iakttagas vad i artiklarna 3 och 6 av konventionen den 6 februari 1931 är stadgat i fråga om makars förmögenhetsförhållanden.

¹ I den svenska redaktionen: bodelning.

1935, N:o 17.

151

4. grein.

Nú er samkvæmt dönskum lögum ákvæðið, að skipaður skuli forráðamaður (*Tilsynsværge*) með ekkju, sem vill sitja í óskiptu húsi, og skal þá því aðeins farið eftir þeirri ákvörðun, að ekkjan hafi við lát manns síns verið búsett í Danmörku. Nú búsetur ekkjan sig síðar í einhverju hinna ríkjanna, og fellur forráðamennskan þá niður.

5. grein.

Ákvæðin í 2., 3. og 4. grein um heimildina til setu í óskiptu húsi með lögferingjum gilda á hliðstæðan hátt um heimildina til setu í óskiptu húsi með kjörbarni eða lögferingjum þess.

6. grein.

Sá, sem samkvæmt 1., 2. eða 3. grein beiðist þess, að farið verði eftir lögum ríkisfestislandsins, skal, ef það er nauðsynlegt, sanna, að umrædd skilyrði séu fyrir hendi, og gefa upplýsingar um efni laga ríkisfestislandsins.

7. grein.

Við skipti á félagsbúi hjóna að öðru eða báðum látnum skal, ef ekki leiðir annað af ákvæði 2. málsgreinar 2. greinar, farið eftir þeim reglum, sem settar eru um fjármál hjóna í 3. og 6. grein í samningnum frá 6. febrúar 1931.

Artikkel 4.

Er der i henhold til dansk lov truffet bestemmelse om at tilsynsværge skal opnevnes for en enke som vil sitte i uskiftet bo, får bestemmelsen bare virkning såfremt enken ved mannens død var bosatt i Danmark. Bosetter hun sig senere i en av de andre stater, faller tilsynsvergemålet bort.

Artikkel 5.

Bestemmelsene i artiklene 2, 3 og 4 om rett til å sitte i uskiftet bo med livsarvinger får tilsvarende anvendelse på retten til å sitte i uskiftet bo med adoptivbarn eller adoptivbarns livsarvinger.

Artikkel 6.

Den som efter artikkel 1, 2 eller 3 krever statsborgerlandets lov anvendt, skal, om det er nødvendig, godtgjøre at de fastsatte vilkår er tilstede, og fremlegge oplysninger om innholdet av statsborgerlandets lov.

Artikkel 7.

Ved deling av ektefellers bo efter den ene eller begge ektefellers død skal, forsåvidt ikke annet følger av artikkel 2 annet ledd, iakttas hvad der i artiklene 3 og 6 i konvensjonen av 6 februar 1931 er bestemt om ektefellers formuesforhold.

Artikkel 4.

Har i enlighet med dansk lag träffats bestämmelse om förordnande av tillsyningsman för änka som vill sitta i oskiftat bo (*tilsynsværge*), vare bestämmelsen gällande allenast där änkan vid mannens död hade hemvist i Danmark. Tagger änkan sedermera hemvist i annan fördragsslutande stat, skall tillsyningsmannens befattning med boet upphöra.

Artikkel 5.

Vad i artiklarna 2, 3 och 4 stadgas om rätt att sitta i oskiftat bo med bröstarvinge skall äga motsvarande tillämpning i fråga om rätt att sitta i oskiftat bo med adoptivbarn eller dess avkomling.

Artikkel 6.

Den som enligt artikkel 1, 2 eller 3 påkallar tillämpning av hemlandets lag skall, där det erfordras, visa, att förutsättningarna för sådan tillämpning äro för handen, så ock styrka innehållet av nämnda lag.

Artikkel 7.

Vid bodelning¹ som i denna konvention avses skall, såvitt annat ej följer av artikkel 2 andra stycket, iakttagas vad i artiklarna 3 och 6 av konventionen den 6 februari 1931 är stadgat i fråga om makars förmögensförhållanden.

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittring.

152

1935, N:o 17.

Artikel 8.

Testamente, der er oprettet af en Arvelader, som ved sin Død var Statsborger i en af Staterne og bosat i en af dem, skal i Henseende til Formen anses for gyldigt, saafremt der ved Oprettelsen er gaaet frem efter Loven i den af Staterne, hvor Testamentet er oprettet, eller hvor Testator ved Oprettelsen var bosat eller var Statsborger. Tilbagekaldelse af et Testament skal anses for gyldigt, naar Testator er gaaet frem efter Loven i den af Staterne, hvor han ved Tilbagekaldelsen var bosat eller var Statsborger.

Artikel 9.

Den Alder og Myndighed, som kræves til Oprettelse eller Tilbagekaldelse af Testamentet, bedømmes efter Loven i den af Staterne, hvor Testator ved Oprettelsen eller Tilbagekaldelsen var bosat. Havde han da ikke de sidste fem Aar været bosat i denne Stat, er Testamentet eller Tilbagekaldelsen ogsaa gyldig, hvis Betingelserne ifølge Statsborgerlandets Lov var til Stede.

Artikel 10.

Spørgsmaal om Testamentets eller Tilbagekaldelsens Ugyldighed paa

8 artikla.

Testamentti, jonka tehnyt henkilö, joka kuollessaan oli sopimusvaltion kansalainen ja jolla oli kotipaikka jossakin sopimusvaltiossa, on katsottava muodon puolesta päteväksi, jos sitä tehtäessä on menetelty sen sopimusvaltion lain mukaisesti, missä testamentti tehtiin tai testamentintekijällä testamentin tehdessään oli kotipaikka tai jonka kansalainen hän silloin oli. Testamentin peruuttaminen olkoon pätevä, jos siinä on menetelty sen sopimusvaltion lain mukaisesti, missä testamentintekijällä peruuttamisen toimittaessaan oli kotipaikka tai jonka kansalainen hän silloin oli.

9 artikla.

Kelpoisuus testamentin tekemiseen tai peruuttamiseen määräytyy sen sopimusvaltion lain mukaan, missä testamentintekijällä testamentin tehdessään tai peruuttaessaan oli kotipaikka. Jollei hänellä silloin yhtäjaksoisesti vähintään viiden edellisen vuoden aikana ole ollut kotipaikkaa siinä valtiossa, olkoon testamentti tai sen peruuttaminen pätevä myöskin siinä tapauksessa, että toimenpiteen edellytykset olivat olemassa hänen kotimaansa lain mukaan.

10 artikla.

Onko testamentti tai sen peruuttaminen pätevä testamentintekijän

Artikel 8.

Testamente efter den som vid sin död var medborgare i fördragsslutande stat och hade hemvist i sådan stat skall i avseende å formen anses giltigt, om vid dess tillkomst förfarits enligt lagen i fördragsslutande stat, där testamentet upprättades eller testator vid tiden för upprättandet hade hemvist eller var medborgare. Återkallelse av testamente vare gällande, om därvid förfarits enligt lagen i den staterna, där testator vid återkallelsen hade hemvist eller var medborgare.

Artikel 9.

Fråga om behörigheten att upprätta testamentet eller att återkalla detta skall bedömas enligt lagen i fördragsslutande stat, där testator hade hemvist vid den tid då ätgärden vidtogs. Hade han ej då sedan minst fem år hemvist i den staten, vare testamentet eller återkallelsen gällande jämväl om han enligt hemlandets lag ägde vidtaga ätgärden.

Artikel 10.

Fråga om testamentets eller återkallelsens ogiltighet på grund av testa-

1935, N:o 17.

153

8. grein.

Arfleiðsluskrá gerð af arfleiðanda, sem við lát sitt var ríkisborgari í einhverju samningsríkjanna og búsettur í einhverju þeirra, skal, að því er formsatriðin snerfir, álitast gild, ef við arfleiðslugjörninginn er farið eftir lögnum í því ríki, sem arfleiðsluskráin er gerð í eða arfleiðandi átti heimilisfang í eða ríkisfesti við arfleiðslugjörninginn. Riftun arfleiðsluskrár telst gild, ef arfleiðandi hefir farið eftir lögnum í því ríki, sem hann átti heimilisfang eða ríkisfesti í við riftunina.

Artikel 8.

Testament efter en arvelater som ved sin død var statsborger i en af statene og var bosatt i en af dem, skal med hensyn til formen ansees for gyldig såfremt der ved oprettelsen er gått frem efter loven i den af statene hvor testamentet er oprettet, eller hvor testator ved oprettelsen var bosatt eller var statsborger. Tilbakekallelse av et testament ansees for gyldig når testator har gått frem efter loven i den av statene hvor han ved tilbakekallelsen var bosatt eller var statsborger.

Artikel 8.

Testamente efter den som vid sin död var medborgare i fördragsslutande stat och hade hemvist i sådan stat skall i avseende å formen anses giltigt, om vid dess tillkomst förfarits enligt lagen i fördragsslutande stat, där testamentet upprättades eller testator vid tiden för upprättandet hade hemvist eller var medborgare. Återkallelse av testamentet vare gällande, omdärvid förfarits enligt lagen i den av staterna, där testator vid återkallelsen hade hemvist eller var medborgare.

9. grein.

Um aldur og lögræði, sem krafizt er til þess að geta gert arfleiðsluskrá eða rift hana, skal farið eftir lögnum í því ríkjanna, sem arfleiðandi átti heimilisfang í við arfleiðslugjörninginn eða við riftunina. Hafi arfleiðandi þá ekki verið heimilisfastur í því ríki síðustu fimm árin, er arfleiðsluskráin eða riftunin einnig gild, ef uppfyllt eru þau skilyrði, sem sett eru í lögum ríkisfestislandsins.

Artikel 9.

Den alder og myndighet som kreves til oprettelse eller tilbagekallelse av testamentet, bedømmes efter loven i den af statene hvor testator ved oprettelsen eller tilbakekallelsen var bosatt. Hadde han da ikke vært bosatt i denne stat de siste fem år, er testamentet eller tilbakekallelsen også gyldig dersom betingelsene efter statsborgerlandets lov var tilstede.

Artikel 9.

Fråga om behörigheten att upprätta testamentet eller att återkalla detta skall bedömas enligt lagen i fördragsslutande stat, där testator hade hemvist vid den tid då åtgärden vidtogs. Hade han ej då sedan minst fem år hemvist i den staten, vare testamentet eller återkallelsen gällande jämväl om han enligt hemlandets lag ägde vidtaga åtgärden.

10. grein.

Um það, hvort arfleiðsluskrá eða riftun arfleiðsluskrár sé gild vegna

Artikel 10.

Spørsmål om testamentets eller tilbakekallelsens ugyldighet på grunn av

Artikel 10.

Fråga om testamentets eller återkallelsens ogiltighet på grund av testators

154

1935, N:o 17.

Grund af Testators Sinds- tilstand eller paa Grund af Svig, Vildfarelse, Tvang eller anden utilbørlig Paa- virkning bedømmes efter Loven i den af Staterne, hvor Testator var bosat, da Testamentet blev op- rettet eller tilbagekaldt.

Artikel 11.

Bestemmelser i finsk eller svensk Lov om, at et Testamente efter Testa- tors Død skal indleveres til Retten inden en vis Tid (*testamentsbevakning*), faar ogsaa Anvendelse paa et Testamente efter en Stats- borger i en anden af Sta- terne, saafremt han ved Dødsfaldet var bosat i Finland eller Sverige. Det samme gælder Bestem- melser i finsk eller svensk Lov om, at en Arving, som vil angribe et Testamen- tes Gyldighed, skal rejse Sag inden en vis Tid, efter at Testamentet er for- kyndt for ham (*testa- mentsklønder*).

Artikel 12.

Spørgsmaal om den bin- dende Virkning af Døds- gaver, Arvepagter og Ar- veafkald overfor Arvela- deren skal, naar denne ved sin Død var Statsbor- ger i en af Staterne, afgø- res efter Loven i den af Staterne, hvor han var bosat, da Aftalen blev truffet.

Det samme gælder Spørgsmaal om, hvorvidt Midler, som en Arving har modtaget af Arveladeren,

mielentilan perusteella tai petoksen, erehdyk- sen, pakottamisen tai muun epäoikeutetun vai- kuttamisen vuoksi, on ratkaistava sen sopimus- valtion lain mukaan, mis- sä hänellä testamentin tehdessään tai peruuttaes- saan oli kotipaikka.

11 artikla.

Jos sopimusvaltion kansalaisella kuollessaan oli kotipaikka Suomessa tai Ruotsissa, on testa- mentin valvonnan ja moittimisen suhteen so- vellettava siellä voimas- saolevaa lakia.

12 artikla.

Perinnönjättäjän teke- män perintösopimuksen tai kuoleman varalta an- taman lahjan pätevyys arvosteltakoon, milloin perinnönjättäjä kuolles- saan oli sopimusvaltion kansalainen, sen sopimus- valtion lain mukaan, mis- sä hänellä oikeustoimen suorittaessaan oli koti- paikka.

Saman lain nojalla rat- kaistaan, onko perillisen perinnönjättäjältä tämän eläessä saamaa omaisuut-

tors sinnestillstånd eller på grund av svek, vill- farelse, tvång eller annan otillbörlig påverkan skall bedömas enligt lagen i den av staterna, där han hade hemvist vid den tid då åtgärden vidtogs.

Artikel 11.

Hade medborgare i för- dragsslutande stat vid sin död hemvist i Finland eller Sverige, skall där gällande lag vinna till- lämpning i fråga om be- vakning och klønder av testamente.

Artikel 12.

Fråga om bindande ver- kan av arvsavtal med arvlåtaren eller gåva för dödsfalls skull varde, där arvlåtaren vid sin död var medborgare i för- dragsslutande stat, be- dömd enligt lagen i den av staterna, där han hade hemvist då rättshandlin- gen företogs.

Detsamma gäller fråg- huruvida egendom som arvinge bekommit av arv- låtaren under dennes livs-

1935, N:o 17.

155

sálarástands arfleiddanda, eða vegna svika, blekinga, þvingunar, eða annara óleyfilegra áhrifa, skal dæmt eftir lögum þess ríkjanna, sem arfleiddandi átti heimilisfang í við arfleiddslugjörninginn eða riftun hans.

testatorssinnstilstand eller på grunn av svik, villfarelse, tvang eller annen utilbørlig påvirkning bedømmes efter loven i den av statene hvor testator var bosatt da testamentet blev oprettet eller tilbakekalt.

sinnestillstand eller på grund av svek, villfarelse, tvång eller annan otillbörlig påverkan skall bedömas enligt lagen i den av staterna, där han hade hemvist vid den tid då ätgärden vidtogs.

11. grein.

Akvæði í finnskum eða sænskum lögum um að arfleiddsluskrá skuli eftir lát arfleiddanda afhent til réttarins innan ákveðins tíma (*testamentsbevakning*) gilda einnig um arfleiddsluskrá eftir ríkisborgara í einhverju hinna samningsríkjanna, ef arfleiddandi var búsettur í Finnlandi eða Svíþjóð við lát sitt. Sama gildir um ákvæði í finnskum eða sænskum lögum um að erfingi, sem vill mótmæla gildi arfleiddsluskrár, skuli hefja málsókn innan ákveðins tíma frá því að arfleiddsluskráin hafi verið birt honum (*testamentskländer*).

Artikkel 11.

Bestemmelser i finsk eller svensk lov om at et testament efter testators død skal innleveres til retten innen en viss tid (*testamentsbevakning*), får også anvendelse på testament efter en statsborger i en annen av statene såfremt han ved dødsfallet var bosatt i Finnland eller Sverige. Det samme gjelder bestemmelser i finsk eller svensk lov om at en arving som vil angripe et testaments gyldighet, må reise sak innen en viss tid efterat testamentet er forkynt for ham (*testamentskländer*).

Artikel 11.

Hade medborgare i fördragsslutande stat vid sin död hemvist i Finland eller Sverige, skall där gällande lag vinna tillämpning i fråga om bevakning och kländer av testamente.

12. grein.

Um það, hvort dánargjafir, erfðasamningar og erfðaafsöl hafi gildi gagnvart arfleifanda, skal, ef arfleifandi var ríkisborgari í einhverju ríkjanna við lát sitt, dæmt eftir lögnum í því ríkjanna, sem hann átti heimilisfang í, þegar gjörningurinn var gerður.

Artikkel 12.

Spørsmål om den bindende virkning av døds-gaver, arvepakter og arveavkall overfor arvelateren skal, når denne ved sin død var statsborger i en av statene, avgjøres efter loven i den av statene hvor han var bosatt da avtalen blev inngått.

Artikel 12.

Fråga om bindande verkan av arvsavtal med arvlåtaren eller gåva för dödsfalls skull varde, där arvlåtaren vid sin död var medborgare i fördragsslutande stat, bedömd enligt lagen i den av staterna, där han hade hemvist då rättshandlingen företogs.

Á sama hátt skal dæma um það, hvort fjármunir, sem erfingi hefir þegið af arfleifanda meðan hann

Det samme gjelder spørsmål om midler som en arving har mottatt av arvelateren mens denne

Detsamma gäller fråga huruvida egendom som arvinge bekommit av arvlåtaren under dennes livs-

156

1935, N:o 17.

medens denne levede, skal anses som Forskud paa Arv.

Artikel 13.

De særlige Regler, som i nogen af Staterne gælder om en Arvings Ret til fast Ejendom med Tilbehør eller om en Arveladers Adgang til ved Testamente at raade over saadan Ejendom til Fordel for enkelte Arvinger, finder Anvendelse paa Ejendom i denne Stat.

Retten til ved Testamente at træffe fideikommissariske Bestemmelser vedrørende fast Ejendom eller andre Bestemmelser over saadan Ejendom til Fordel for ufødte bedømmes ligeledes efter Loven i den Stat, hvor Ejendommen ligger. Paa Retten til at træffe saadanne Bestemmelser angaaende andet end fast Ejendom kommer denne Konvention ikke til Anvendelse.

Artikel 14.

Efterlader en Statsborger i en af Staterne sig Adoptivbarn, og er Adoptionsbevillingen i en af disse Stater meddelt med Forbehold om Ret for Adoptanten til uafhængig af Adoptionsbevillingen at raade over sine Efterladenskaber, skal dette Forbehold have Gyldighed ogsaa i de andre Stater.

Artikel 15.

Spørgsmaal om Forbyrdelse af Retten til Arv

ta pidettävä ennakkope-rintönä.

13 artikla.

Milloin sopimusvaltiossa on jonkun perillisen oikeudesta kiinteään omaisuuteen tarpeistoineen tai perinnönjättäjän oikeudesta määrätä tällaisesta omaisuudesta testamentilla jonkun perillisen hyväksi voimassa erikoismääräyksiä, on näitä noudatettava siinä valtiossa olevan omaisuuden osalta.

Oikeus testamentilla antaa sääntöperintömääräyksiä kiinteästä omaisuudesta tai muuten syntymättömien hyväksi määrätä tällaisesta omaisuudesta määräytykseen niin ikään sen sopimusvaltion lain mukaan, missä omaisuus on. Oikeuteen antaa tällaisia määräyksiä irtaimesta omaisuudesta ei tätä sopimusta sovelleta.

14 artikla.

Jos sopimusvaltion kansalaiselta jää eloon ottolapsi, olkoon, milloin päätös lapseksiottamisesta on annettu tällaisessa valtiossa ja päätöksessä on lapseksiottajalle varattu oikeus jäämistöstänsä määräämiseen, tämä varaus voimassa kaikissa sopimusvaltioissa.

15 artikla.

Oikeuden menettämisen perinnön tai testa-

tid skall anses såsom förskott å arvet.

Artikel 13.

Där i fördragsslutande stat särskilda regler gälla angående viss arvinges rätt till fast egendom med tillbehör eller om arvlätares befogenhet att genom testamente förordna om sådan egendom till förmån för viss arvinge, skola nämnda regler lända till efterrättelse beträffande egendom i den staten.

I fråga om rätt att genom testamente träffa fideikommissariskt förfogande angående fast egendom eller eljest till förmån för ofödda förordna om sådan egendom gäller ock lagen i fördragsslutande stat, där egendomen är belägen. Å rätt att sålunda förordna om lös egendom har denna konvention ej avseende.

Artikel 14.

Efterlämnar medborgare i fördragsslutande stat adoptivbarn, skall, där beslutet om adoptionen meddelats i sådan stat och innefattar förbehåll om rätt för adoptanten att förfoga över sin kvarlätenskap, det förbehåll gälla i envar av staterna.

Artikel 15.

Fråga om förverkande av rätt att taga arv eller

1935, N:o 17.

157

var enn á lífi, skuli taldir fyrirframgreiðsla upp í arf.

levet, skal ansees som forskudd på arv.

tid skall anses såsom förskott å arvet.

13. grein.

Nú gilda í einhverju samningsríkjanna sérstakar reglar um rétt einhvers erfingja til fasteignar með öllu tilheyrandi, eða um heimild arfleifanda til þess að ráðstafa slíkri eign með ákvæði í arfleifsluskrá til handa einstökum erfingjum, og skal þá farið eftir þeim reglum um eignir í því ríki.

Um réttinn til þess að gera ráðstafanir í arfleifsluskrá varðandi óðalsrétt yfir fasteign (*fideikommisariske Bestemmelser*) eða aðrar ráðstafanir um slíka eign vegna ófæddra, skal einnig dæmt eftir lögnum í því ríki, sem eignin er í. Um réttinn til þess að gera slíkar ráðstafanir um annað en fasteignir gildir þessi samningur ekki.

14. grein.

Nú lætur ríkisborgari í einhverju samningsríkjanna eftir sig kjörbarn, en ættleiðingarleyfið er veitt í einhverju þessara ríkja með fyrirvara um rétt kjörforeldris til þess að ráða yfir eftirlátnum eignum sínum án tillits til ættleiðingarinnar, og skal þá þessi fyrirvari einnig hafa gildi í hinum ríkjunum.

15. grein.

Um það, hvort einhver hafi fyrirgert rétti sínum

Artikkel 13.

De særlige regler som i nogen av statene gjelder om en arvings rett til fast eiendom med tilbehør, eller om en arvelaters adgang til ved testament å råde over sådan eiendom til fordel for enkelte arvinger, får anvendelse på eiendom i denne stat.

Retten til gjennom testament å treffe fideikommissariske forføyninger over fast eiendom eller andre forføyninger over fast eiendom til fordel for ufødte bedømmes likeledes efter loven i den stat hvor eiendommen ligger. På retten til å treffe sådanne forføyninger over annet enn fast eiendom kommer denne konvensjon ikke til anvendelse.

Artikkel 14.

Er der adoptivbarn efter en statsborger i en av statene, og er adopsjonsbevillingen gitt i en av disse stater med forbehold om rett for adoptanten til uten hinder av adopsjonen å råde over sine efterlatenskaper, skal dette forbehold ha gyldighet også i de andre stater.

Artikkel 15.

Spørsmål om forbrytelse av retten til arv eller

Artikel 13.

Där i fördragsslutande stat särskilda regler gälla angående viss arvinges rätt till fast egendom med tillbehör eller om arvlåtars befogenhet att genom testamente förordna om sådan egendom till förmån för viss arvinge, skola nämnda regler lända till efterrättelse beträffande egendom i den staten.

I fråga om rätt att genom testamente träffa fideikommissariskt förfogande angående fast egendom eller eljest till förmån för ofödda förordna om sådan egendom gälla ock lagen i fördragsslutande stat, där egendomen är belägen. Å rätt att sålunda förordna om lös egendom har denna konvention ej avseende.

Artikel 14.

Efterlämnar medborgare i fördragsslutande stat adoptivbarn, skall, där beslutet om adoptionen meddelats i sådan stat och innefattar förbehåll om rätt för adoptanten att förfoga över sin kvarlåtenskap, det förbehåll gälla i envar av staterna.

Artikel 15.

Fråga om förverkande av rätt att taga arv eller

158

1935, N:o 17.

eller Legat og om Adgang til at gøre en Arving arveløs bedømmes, naar Arveladeren var Statsborger i en af Staterne, efter Loven i den af Staterne, hvor han ved sin Død var bosat.

Artikel 16.

Om Forældelse af Retten til Arv eller Legat efter en Statsborger i en af Staterne gælder Loven i den af Staterne, hvor Arveladeren ved sin Død var bosat.

II. Arveladerens Gæld.

Artikel 17.

Arvingers Ansvar for Gæld efter en Statsborger i en af Staterne eller for Opfyldelse af Legat eller testamentarisk Paalæg bedømmes efter Loven i den af Staterne, hvor Arveladeren ved sin Død var bosat. Det samme gælder Ansvaret for Opfyldelse af Underholdspligt, som paahviledes den afdøde overfor Barn udenfor Ægteskab eller et saadant Barns Moder.

Artikel 18.

Præklusivt Proklama, som er udstedt i Boet efter en Statsborger i en af Staterne, faar ikke Virkning med Hensyn til kendte Fordringer, naar Fordringshaveren er bosat i en af de andre Stater og

mentin saamiseen ja oikeus perinnöttömäksi tekemiseen määrättyvät, milloin vainaja oli sopimusvaltion kansalainen, sen sopimusvaltion lain mukaan, missä hänellä kuollessaan oli kotipaikka.

16 artikla.

Oikeuden vanhentumisesta sopimusvaltion kansalaisen jättämän perinnön tai tekemän testamentin saamiseen olkoon voimassa sen sopimusvaltion laki, missä hänellä kuollessaan oli kotipaikka.

II. Vainajan velka.

17 artikla.

Perillisen tai testamentinsaajan vastuu sopimusvaltion kansalaiselta jääneestä velasta tahi legaatista tai käyttömääräyksen täyttämistä vainajan testamentin mukaisesti määrättyy sen sopimusvaltion lain mukaan, missä vainajalla oli kotipaikka. Sama on voimassa sellaisen elatusvelvollisuuden täyttämistä koskevasta vastuusta, mikä vainajalla oli avioliiton ulkopuolella syntynyttä lasta tai sen äitiä kohtaan.

18 artikla.

Sopimusvaltion kansalaisen jälkeen pesänselvityksen kestäessä annettu valvontahaaste olkoon, mikäli on kysymys tunnustusta saamisesta ja velkojalla oli kotipaikka toisessa sopimusvaltiossa, te-

testamente eller om arvlösgörelse varde, där den döde var medborgare i fördragsslutande stat, bedömd enligt lagen i den av staterna, där han vid sin död hade hemvist.

Artikel 16.

Om preskription av rätt att taga arv eller testamente efter medborgare i fördragsslutande stat gäller lagen i den av staterna, där han vid sin död hade hemvist.

II. Den dödes gäld.

Artikel 17.

Fråga om arvinges eller testamentstagares ansvarighet för gäld efter medborgare i fördragsslutande stat eller för fullgörande av legat eller ändamålsbestämmelse enligt den dödes testamente varde bedömd efter lagen i fördragsslutande stat, där han hade hemvist. Det samma gäller ansvarighet för fullgörandet av underhållsplikt, som ålåg den döde emot barn utom äktenskap eller dess moder.

Artikel 18.

Proklama, som utfärdats under boutredning efter medborgare i fördragsslutande stat, vare såframt fordringen värd känd och borgenären hade hemvist i annan fördragsslutande stat, utan

1935, N:o 17.

159

til arfs eða gjafa-arfs, og um heimild til þess að svifta erfingja arfi, skal, hafi arfleifandi verið ríkisborgari í einhverju ríkjanna, dæmt eftir lögnum í því ríkjanna, sem hann var búsettur í við látið.

legat og om adgangen til å gjøre en arving arveløs bedømmes, når arvelateren var statsborger i en av statene, efter loven i den av statene hvor han ved sin død var bosatt.

testamente eller om arveløsgjørelse varde, där den döde var medborgare i fördragsslutande stat, bedömd enligt lagen i den av staterna, där han vid sin död hade hemvist.

16. grein.

Um fyrningu réttar til arfs eða gjafa-arfs eftir ríkisborgara í einhverju ríkjanna gilda lögin í því ríkjanna, sem arfleifandi var búsettur í við lát sitt.

Artikkel 16.

Om foreldelse av retten til arv eller legat efter en statsborger i en av statene gjelder loven i den av statene hvor arvelateren ved sin død var bosatt.

Artikel 16.

Om preskription av rätt att taga arv eller testamente efter medborgare i fördragsslutande stat gälla lagen i den av staterna, där han vid sin död hade hemvist.

II. Skuldir arfleifanda.

17. grein.

Um ábyrgð erfingja á skuldum arfleifanda, er var ríkisborgari í einhverju sammingsríkjanna, og um ábyrgð þeirra á að gjafa-arfur verði greiddur eða fyrirmæli arfleðsluskrár uppfyllt, skal farið eftir lögnum í því ríkjanna, sem arfleifandi var búsettur í við lát sitt. Sama gildir um ábyrgðina á fullnægju meðlagsskyldu, sem hvílir á hinum látna gagnvart óskilgetnu barni eða móður óskilgetins barns.

II. Arvelaterens gjeld.

Artikkel 17.

Arvingers ansvar for gjeld efter en statsborger i en av statene og for opfyllelse av legat eller testamentarisk pålegg bedømmes efter loven i den av statene hvor arvelateren ved sin død var bosatt. Det samme gjelder ansvaret for opfyllelse av underholdsplikt som påhvilde den avdøde overfor barn født utenfor ekteskap eller et sådant barns mor.

II. Den dödes gäld.

Artikel 17.

Fråga om arvinges eller testamentstagares ansvarighet för gäld efter medborgare i fördragsslutande stat eller för fullgörande av legat eller ändamålsbestämmelse enligt den dödes testamente varde bedömd efter lagen i fördragsslutande stat, där han hade hemvist. Detsamma gäller ansvarighet för fullgörandet av underhållsplikt, som ålåg den döde emot barn utom äktenskap eller dess moder.

18. grein.

Innköllun til skuldheimtumanna að viðlagðri ógildingu kröfu (*präklusivt proklama*), sem gefin hefir verið út í búi eftir ríkisborgara í einhverju ríkjanna, gildir ekki að því er

Artikkel 18.

Preklusivt proklama som er utferdiget i boet efter en statsborger i en av statene, får ikke virkning for kjente fordringer, når fordringshaveren er bosatt i en av de andre stater og ikke i tide har

Artikel 18.

Proklama, som utfärdats under boutredning efter medborgare i fördragsslutande stat, vare, såframt fordringen var känd och borgenären hade hemvist i annan fördragsslutande stat, utan ver-

160

1935, N:O 17.

ikke i Tide har faaet særskilt Meddelelse om Proklamaet og dets Virkning eller paa anden Maade er blevet bekendt dermed.

hoton, ellei velkoja ollut ajoissa saanut eri ilmoitusta haasteesta ja sen vaikutuksesta tai hänellä muuten ollut siitä tietoa.

verkan, med mindre borgenären i tid erhållit särskilt meddelande om proklaman och dess verkan eller eljest därom ägt kännedom.

III. Skiftebehandling.

Artikel 19.

Behandlingen af et Dødsbo og Skifte mellem den afdødes Arvinger og den efterlevende Ægtefælle skal, naar den afdøde var Statsborger i en af Staterne og var bosat i en af dem, foregaa efter Loven i den Stat, hvor han ved sin Død var bosat, og skal høre under Retterne i denne Stat, forsaavidt Loven henlægger Behandlingen til Retten.

Har en efterlevende Ægtefælle, som er Statsborger i en af Staterne, hensiddet i uskiftet Bo, og skal Boet skiftes, foregaa Behandlingen efter Loven i den af Staterne, hvor den efterlevende Ægtefælle er eller ved sin Død var bosat, og i den Udstrækning, hvori Loven foreskriver det, under Medvirkning af denne Stats Retter.

Behandlingen af Boet skal ogsaa omfatte Formue, som findes i de andre Stater.

III. Pesänselvitys, omaisuuden ositus ja perinnönjako.

19 artikla.

Pesänselvitys, omaisuuden ositus ja perinnönjako sopimusvaltion kansalaisen jälkeen, jolla kuollessaan oli kotipaikka jossakin sopimusvaltiossa, toimitetaan sen valtion lain mukaisesti, missä vainajalla oli kotipaikka, ja ne ovat, mikäli sanotun lain mukaan tarvitaan tuomioistuimen myötävaikutusta, sen valtion tuomioistuimen asiana.

Milloin eloonjäänyt puoliso, joka on sopimusvaltion kansalainen, on elänyt jakamattomassa pesässä ja pesä on jaettava, meneteltäkään sen valtion lain mukaisesti, missä hänellä on tai kuollessaan oli kotipaikka. Mikäli sanotun lain mukaan tulee kysymykseen tuomioistuimen toimenpide, olkoon tämä sen valtion tuomioistuimen asiana.

Pesänselvitys, omaisuuden ositus ja perinnönjako käsittävät pesään kuuluvan omaisuuden muissakin sopimusvaltioissa.

III. Boutredning, avvittning¹ och arvskifte.

Artikel 19.

Boutredning, avvittning¹ och arvskifte efter medborgare i fördrag slutande stat, som vid sin död hade hemvist i sådan stat, skola äga rum i enlighet med lagen i den stat, där den døde hade hemvist, och, såvitt enligt nämnda lag domstol skall medverka, ankomma på domstol i den staten.

Där efterlevande make, som är medborgare i fördragsslutande stat, suttit i oskiftat bo och boet skall delas, varde förfaret i enlighet med lagen i den stat, där han har eller vid sin död hade hemvist; och skall, såvitt enligt sagda lag åtgärd av domstol ifrågakommer, åtgärden åkomma på domstol i den staten.

Boutredning, avvittning¹ och arvskifte skola omfatta till boet hörande egendom jämväl i annan fördragsslutande stat.

¹ I den svenska redaktionen: bodelning.

1935, N:o 17.

161

snertir kröfur, sem kun-
nugt er um, ef kröfuhafi
er búsettur í einhverju
hinna ríkjanna og hann
hefir ekki í tæka tíð
fengið sérstaka tilkyn-
ningu um innköllunina
og afleiðingar hennar eða
hefir á annan hátt fengið
vitneskju um hana.

*III. Skiptameð-
ferð.*

19. grein.

Um skiptameðferð á
dánarbúi og um skipti
milli erfingja hins látna
og eftirlifandi maka,
skal, ef hinn látni var
ríkisborgari í einhverju
ríkjanna og var búsettur
í einhverju þeirra, farið
eftir lögnum í því ríki,
sem hann var búsettur í
við lát sitt, og heyra
slík mál undir dómstó-
lana í sama ríki að svo
miklu leyti sem búmeð-
ferðin heyrir undir dóm-
stólana samkvæmt þar-
gildandi lögum.

Nú hefir eftirlifandi
maki, sem er ríkisborgari
í einhverju ríkjanna,
setið í óskiptu búi, og
skal nú skipta búinu, og
fer þá um búskiptin
samkvæmt lögum þess
ríkjanna, sem eftirlifandi
maki er búsettur í, eða
var búsettur í við lát
sitt, og búskiptin skulu
heyra undir dómstóla
þess ríkis, að svo miklu
leyti sem svo er fyrir
mælt í lögum sama ríkis.

Skiptameðferð búans
skal einnig ná til eigna,
sem eru í einhverju hinna
ríkjanna.

fátt særskilt underretning
om proklamaet og dets
virkning eller på annen
måte har fått kjennskap
til dette.

*III. Skiftebehand-
ling.*

Artikkel 19.

Behandlingen av et
dødsbo og skifte mellem
den avdødes arvinger og
en gjenlevende ektefelle
skal, når den avdøde var
statsborger i en av statene
og var bosatt i en av dem,
foregå efter loven i den
stat hvor han ved sin
død var bosatt, og skal
høre under domstolene i
denne stat forsåvidt loven
henlegger behandlingen til
retten.

Har en gjenlevende ek-
tefelle som er statsborger
i en av statene, sittet i
uskiftet bo, og boet skal
skiftes, foregår behand-
lingen efter loven i den av
statene hvor den gjenle-
vende er eller ved sin død
var bosatt, og, i den ut-
strekning loven foreskri-
ver det, under medvirk-
ning av denne stats dom-
stoler.

Behandlingen av boet
skal også omfatte formue
som finnes i de andre sta-
ter.

kan, med mindre borge-
nären i tid erhållit sär-
skilt meddelande om pro-
klaman och dess verkan
eller eljest därom ägt
kännedom.

*III. Boutredning, bodel-
ning¹ och arvskifte.*

Artikel 19.

Boutredning, bodel-
ning¹ och arvskifte efter
medborgare i fördragsslut-
tande stat, som vid sin
död hade hemvist i sådan
stat, skola äga rum i en-
lighet med lagen i den
stat, där den döde hade
hemvist, och, såvitt en-
ligt nämnda lag domstol
skall medverka, ankomma
på domstol i den staten.

Där efterlevande make,
som är medborgare i för-
dragsslutande stat, suttit
i oskiftat bo och boet skall
delas, varde förfaret i en-
lighet med lagen i den
stat, där han har eller vid
sin död hade hemvist;
och skall, såvitt enligt
sagda lag åtgärd av dom-
stol ifrågakommer, åtgär-
den ankomma på domstol
i den staten.

Boutredning, bodel-
ning¹ och arvskifte skola
omfatta till boet hörande
egendom jämväl i annan
fördragsslutande stat.

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittring.

162

1935, N:o 17.

Artikel 20.

En efterlevende Ægtefælles Ret til paa Skifte at udtage visse Ejendele mod eller uden Vederlag bedømmes efter den Lov, som ifølge Artikel 19 er bestemmende for Behandlingen af Boet. Det samme gælder Ægtefælles Adgang til paa Skifte at opnaa Udsættelse med Udbetalingen af en Arvelod, mod at Arvingen faar Panteret for sin Fordring, dog saaledes at Panteret i Ejendele, som findes i de andre Stater, kun kan stiftes efter der gældende Regler.

Artikel 21.

Twistigheder om Retten til Arv eller Legat efter nogen, som var Statsborger i en af Staterne og var bosat i en af dem, om en efterlevende Ægtefælles Rettigheder og om Fordringer, som gøres gældende mod Dødsboet og ikke mod Arvingerne eller Ægtefælten personlig, hører under Retterne i den Stat, hvis Lov efter Artikel 19 er bestemmende for Behandlingen af Boet.

Er Parterne enige, kan Sagen dog anlægges i en anden af Staterne, medmindre Boet er under Behandling af Skifteretten, Testamentseksekutor eller en af Retten beskikket *boutredningsman* eller *skiftesman*, eller Sagen angaar

20 artikla.

Osituksessa, jota 19 artiklassa tarkoitetaan, on, mitä tulee eloonjääneen puolison oikeuteen ottaa pesästä, joko vastiketta vastaan tai ilman vastiketta, tiettyä omaisuutta, sovellettava sanotussa artiklassa määrättyä lakia. Saman lain mukaan ratkaistaan, onko puolison oikeus vaatia, että perillisen osituksessa saama perintöosuus jää puolison haltuun ja perilliselle annetaan tästä saamisestaan panttioikeus, kuitenkin siten, että panttioikeus toisessa sopimusvaltiossa olevaan omaisuuteen voidaan perustaa vain siellä voimassaolevan lain mukaisesti.

21 artikla.

Riita sellaisen henkilön jättämästä perinnöstä tai tekemästä testamentista, joka oli sopimusvaltion kansalainen ja jolla oli kotipaikka jossakin sopimusvaltiossa, eloonjääneen puolison oikeudesta taikka saamisesta kuolinpesältä on sen valtion tuomioistuimen käsiteltävä, jonka lakia noudattaen kuolinpesän käsittely 19 artiklan mukaan on toimitettava.

Jos asianosaiset siitä sopivat, voidaan riita ottaa käsiteltäväksi muussa sopimusvaltiossa, ei kuitenkaan milloin pesän käsittelystä huolehtii perinnönjako-oikeus, testamentintoimeenpanija tai tuomioistuimen määrää-

Artikel 20.

Vid avvitrting¹ som avses i artikel 19 skall i fråga om efterlevande makes rätt att, mot eller utan vederlag, uttaga viss egendom tillämpas den lag, som i nämnda artikel stadgas. Detsamma gäller fråga, huruvida maken äger kräva att vad som vid avvitrting² tillskiftas arvinge skall hos maken innestå och arvingen för sin fordran njuta panträtt; dock att panträtt i egendom som finnes i annan fördragslutande stat ej må komma till stånd annorledes än enligt där gällande lag.

Artikel 21.

Twist om arv eller testamente efter medborgare i fördragslutande stat, som hade hemvist i sådan stat, eller om efterlevande makes rätt eller om fordran mot dödsboet skall upptagas av domstol i den stat, vars lag enligt artikel 19 skall gälla i fråga om dödsbo-behandlingen.

Äro parterna därom ense, må tvisten upptagas i annan fördragslutande stat, dock ej där boet är föremål för behandl^{ing} av arvsdomstol eller av testamentsexekutor eller av domstol förordnad *boutredningsman* eller *skif-*

¹ I den svenska redaktionen: bodelning. — ² I den svenska redaktionen: bodelningen.

1935, N:o 17.

163

20. grein.

Um rétt eftirlifandi maka til þess að velja sér sérstaka muni við búskipti, gegn greiðslu eða endurgjaldslaust, skal farið eftir þeim lögum, sem gilda samkvæmt 19. grein um skiptameðferð búsins. Sama gildir um heimild maka til þess að fá við búskiptin frest til greiðslu arfshluta gegn því að erfinginn fái veð fyrir kröfu sinni, þó þannig, að veðrétt í eignum, sem eru í hinum ríkjunum, er aðeins hægt að stofna samkvæmt þar-gildandi reglum.

Artikkel 20.

En gjenlevende ektefelles rett til ved skifte å utta bestemte formuegjenstander mot eller uten vederlag bedømmes efter den lov som efter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet. Det samme gjelder ektefellens adgang til ved skifte å få utsettelse med å utbetale en arvelodd mot at arvingen får panterett for sin fordring, dog således at panterett i formuegjenstander som finnes i de andre stater, bare kan stiftes efter de regler som der gjelder.

Artikel 20.

Vid bodelning¹ som avses i artikel 19 skall i fråga om efterlevande makes rätt att, mot eller utan vederlag, uttaga viss egendom tillämpas den lag som i nämnda artikel stadgas. Detsamma gäller fråga huruvida maken äger kräva att vad som vid bodelningen² tillskiftas arvinge skall hos maken innestå och arvingen för sin fordran njuta pant-rätt; dock att panträtt i egendom som finnes i annan fördragsslutande stat ej må komma till stånd annorledes än enligt där gällande lag.

21. grein.

Ágreiningur um réttinn til arfs eða gjafararfs eftir einhvern, sem var ríkisborgari í einhverju ríkjanna og búsettur í einhverju þeirra, um réttindi eftirlifandi maka, og um kröfur, sem gerðar eru á hendur dánarbúinu, en ekki á hendur erfingjum né maka persónulega, heyrir undir dómstólana í því ríki, er farið skal eftir lögum þess við búsméðferðina samkvæmt 19. grein.

Með samþykki aðilja er þó hægt að hefða málið í einhverju hinna ríkjanna, nema búinu sé skipt af skiptarétti, *executor testamenti* eða öðrum skiptaforstjóra (*botredningsman* eða *skiftesman*), tilnefndum af rétt-

Artikkel 21.

Twist om retten til arv eller legat efter nogen som var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem, om en gjenlevende ektefelles rettigheter eller om en fordring som gjøres gjeldende mot dødsboet og ikke mot loddeierne personlig, hører under domstolene i den stat hvis lov efter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet.

Er partene enige, kan dog tvisten reises i en annen av statene medmindre boet er under behandling av skifterett, testamentsfullbyrder eller en av retten opnevnt *botredningsman* eller *skiftesman*, eller tvisten gjel-

Artikel 21.

Twist om arv eller testamente efter medborgare i fördragsslutande stat, som hade hemvist i sådan stat, eller om efterlevande makes rätt eller om fordran mot dödsboet skall upptagas av domstol i den stat, vars lag enligt artikel 19 skall gälla i fråga om dödsboehandlingen.

Äro parterna därom ense, må tvisten upptagas i annan fördragsslutande stat, dock ej där boet är föremål för behandling av arvsdomstol eller av testamentsexekutor eller av domstol förordnad *botredningsman* eller *skif-*

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittring. — ² I Finlands svenskspråkiga text: avvittringen.

164

1935, N:o 17.

det i et saadant Bo foretagne Skifte. Sag om Gyldigheden af et Testamente, oprettet af nogen, som var bosat i Finland eller Sverige (*testamentskländer*), kan ikke anlægges i de andre Stater. Det samme gælder Sag, hvorved et Skifte efter nogen, som var bosat i Finland, søges omstødt (*kländer*).

Artikel 22.

Er der i en anden af Staterne end den, hvis Lov er bestemmende for Bobehandlingen, Ejendele, som tilhører Boet, skal Retterne i den Stat, hvor Ejendelen findes, paa Begæring sørge for disses Registrering og midlertidige Beværing samt for Salg af Ejendele, som ikke hensigtsmæssig lader sig opbevare. Iøvrigt skal Myndighederne i sidstnævnte Stat paa Begæring yde Bistand ved Bobehandlingen i den Udstrækning, hvori det er hjemlet ved Loven i denne Stat.

Begæringen kan rettes umiddelbart til vedkommende Myndighed. Omkostningerne kan, om fornødent, forlanges udrede forskudsvis. Skriftstykker, som er affattet paa Finsk eller Islandsk, skal være ledsaget af bekræftet Oversættelse til Dansk, Norsk eller Svensk.

mä pesänselvittäjä tai -jakaja taikka jos riita koskee tällaisessa pesässä toimitetun osituksen tai perinnönjaon tai jonkun sellaisen henkilön tekemän testamentin moitetta, jolla oli kotipaikka Suomessa tai Ruotsissa, eikä myöskään, kun riita tarkoittaa sellaisen henkilön jälkeen toimitetun osituksen tai perinnönjaon moittimista, jolla oli Suomessa kotipaikka.

22 artikla.

Jos muussa kuin siinä sopimusvaltiossa, jonka lain mukaan pesänselvitys toimitetaan, on pesään kuuluvaa omaisuutta, on sen valtion tuomioistuinten, missä omaisuus on, pyynnöstä toimitettava omaisuuden luetteloinen tahi ryhdyttävä toimeen omaisuuden säilyttämiseksi, kunnes kuolinpesänhallinto voi ottaa sen huostaansa, tai sellaisen omaisuuden myymiseksi, jota ei sopivasti käy säilyttäminen. Muutoin viimeksimainitun valtion viranomaisen on pyynnöstä annettava pesänselvitykseen virka-apua niissä tapauksissa, joissa tällaista virka-apua siinä valtiossa annetaan.

Tässä artiklassa mainittu pyyntö voidaan tehdä suorastaan asianomaiselle viranomaiselle. Viranomainen voi, mikäli tämä on tarpeen, vaatia toimenpiteestä aiheutuvat kustannukset ennakolta suoritettaviksi. Asiakirjaan, joka on suomen- tai islanninkielinen, tulee olla liitettynä oikeaksi todistettu norjan-

tesman eller tvisten avser kländer av avvittning eller arvskifte i sådant bo eller av testamente efter någon som hade hemvist i Finland eller Sverige, eller av avvittning¹ eller arvskifte efter någon, som hade hemvist i Finland.

Artikel 22.

Finnes i annan fördragsslutande stat än ^c enligt vars lag boutreuningen äger rum, egendom som till boet hörer, skall domstol i den stat, där egendomen finnes, på begäran ombesörja egendomens upptecknande eller vidtagande av åtgärd för dess bevarande intill dess den kan omhändertagas av dödsboförvaltningen, eller för försäljning av egendom, som ej lämpligen kan bevaras. I öfrigt vare myndighet i sistnämnda stat pliktig att på begäran lämna handräckning vid boutredningen i de fall, då sådan handräckning skall lämnas inom den staten.

Framställning som nu är sagd må göras omedelbart hos myndigheter. Skulle i något fall så fördras, äge myndigheten äska förskjutande av kostnad för åtgärden. Handling, som är avfattad på finska eller isländska språket, skall vara åtföljd i styrkt översättning till danska, norska eller svenska språket.

¹ I den svenska redaktionen: bodelning.

inum, eða málið varði sjálf skiptin á slíku búi. Mál um gildi arfleiðsluskrár eftir arfleifanda, sem búsettur var í Finnlandi eða Svíþjóð (*testamentskländer*) verður ekki höfðað í hinum ríkj-unum. Sama er um mál til véfengingar á skiptum eftir arfleifanda, sem búsettur var í Finnlandi (*kländer*).

der angrep på skiftet i et sådant bo. Sak om gyldigheden av et testament efter en arvelater som var bosatt i Finland eller Sverige (*testamentskländer*) kan ikke reises i de andre stater. Det samme gjelder angrep på skiftet efter en arvelater som var bosatt i Finland (*kländer*).

tesman eller tvisten avser kländer av bodelning eller arvskifte i sådant bo eller av testamente efter någon som hade hemvist i Finland eller Sverige, eller av bodelning¹ eller arvskifte efter någon som hade hemvist i Finland.

22. grein.

Nú á búið eignir í einhverju ríkjanna öðru en því, er farið skal eftir lögum þess við búskiptin, og skulu þá dómstólar þess ríkis, þar sem eignirnar eru, ef þess er beiddt, sjá um uppskrift eignanna og geymslu þeirra til bráðabirgða, og um sölu þeirra eigna, sem ekki er ráðlegt að séu geymdar. Að öðru leyti skulu yfirvöldin í síðarnefndu ríki veita aðstoð við búskiptin, ef um er beðið, að því leyti sem þess verður krafist samkvæmt lögum þess ríkis.

Beiðnina má senda beint til hlutaðeigandi yfirvalda. Krefjast má fyrirframgreiðslu kostnaðar vegna aðstoðarinnar, ef það telst nauðsynlegt. Skjölum, sem rituð eru á íslensku eða finnsku, skal fylgja staðfest þýðing á dönsku, norsku eða sænsku.

Artikkel 22.

Er der i en annen av statene enn den hvis lov er bestemmende for bobehandlingen, formuegjenstander som tilhører boet, skal domstolene i den stat hvor gjenstandene finnes, efter begjæring sørge for registrering og midlertidig bevaring av gjenstandene og for salg av gjenstander som ikke hensiktsmessig lar sig opbevare. Forøvrig skal myndighetene i den sistnevnte stat efter begjæring yde bistand ved bobehandlingen i den utstrekning det kan kreves efter loven i denne stat.

Begjæringen kan rettes umiddelbart til vedkommende myndighet. Omkostningene kan, om fornødent, kreves betalt forskuddsvis. Skriftstykker som er avfattet på finsk eller isländsk, skal være ledsaget av bekreftet oversettelse til dansk, norsk eller svensk.

Artikel 22.

Finnes i annan fördragsslutande stat än den, enligt vars lag boutredningen äger rum, egendom som till boet hörer, skall domstol i den stat, där egendomen finnes, på begäran ombesörja egendomens upptecknande eller vidtagande av åtgärd för dess bevarande intill dess den kan omhändertagas av dödsboförvaltningen, eller för försäljning av egendom, som ej lämpligen kan bevaras. I övrigt vare myndighet i sistnämnda stat pliktig att på begäran lämna handräckning vid boutredningen i de fall, då sådan handräckning skall lämnas inom den staten.

Framställning som nu är sagd må göras omedelbart hos myndigheten. Skulle i något fall så erfordras, äge myndigheten äska förskjutande av kostnad för åtgärden. Handling, som är avfattet på finska eller isländska språket, skall vara åtföljd av styrkt översättning till danska, norska eller svenska språket.

¹ I Finlands svenskspråkiga text: avvittning.

166

1935, N:o 17.

Har Dødsfaldet fundet Sted i en anden Stat end den, hvor den afdøde var bosat, skal der efterladte Ejendele ogsaa uden Begæring tages i Forvaring efter de paa Stedet gældende Forskrifter.

Artikel 23.

Er et Dødsbo, som omhandles i Artikel 19, under offentlig Skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, skal Lovbestemmelser, der indskrænker en Fordringshavers Adgang til Tvangsfuldbyrdelse overfor Boet, ogsaa anvendes med Hensyn til Ejendele, som findes i en anden Stat end den, hvor Boet behandles. Dette gælder dog ikke Adgangen til at inddrive Skatter og andre offentlige Afgifter, som er paalagt i den Stat, hvor Ejendelene findes, eller Adgangen til at opnaa Fyldestgørelse i Ejendele, hvori Fordringshaveren har Panteret eller Tilbageholdelsesret.

Artikel 24.

Er et Dødsbo, som omhandles i Artikel 19, under offentlig Skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, faar Artikel 7 i Konvention om Konkurs af 7. November 1933 tilsvarende Anvendelse ved Afgørelse af Spørgsmaal om Fortrinsret for Fordringer.

ruotsin- tai tanskankielien käännös.

Jos kuolemantapaus on sattunut muussa kuin siinä valtiossa, missä vainajalla oli kotipaikka, on erityisettä pyynnöttäkin siellä olevan omaisuuden haltuunottamisesta ja hoidosta huolehdittava paikkakunnan lain mukaan.

23 artikla.

Jos 19 artiklassa tarkoitettu kuolinpesä on julkisen jakokäsittelyn alaisena Islannissa, Norjassa tai Tanskassa, on siellä säädettyjä rajoituksia velkojan oikeuteen ulosottoihin saada maksua kuolinpesästä sovellettava myöskin muussa sopimusvaltiossa olevaan omaisuuteen. Mitä tässä on sanottu älköön kuitenkaan sovellettako, kun on kysymys siinä valtiossa määrätyn veron tai muun julkisen maksun ulosmittauksesta tai sellaisen omaisuuden käyttämisestä saamisen suoritukseen, mihin velkojalla on pantti- tai pidätys-oikeus.

24 artikla.

Jos 19 artiklassa tarkoitettu kuolinpesä on julkisen jakokäsittelyn alaisena Islannissa, Norjassa tai Tanskassa, on saamista etuoikeuksien osalta vastaavasti sovellettava marraskuun 7 päivänä 1933 tehdyn, konkurssia koskevan sopimuksen 7 artiklan määräyksiä.

Har dödsfallet inträffat i annan stat än den, där den döde hade hemvist, skall, oberoende av särskild framställning, där befintlig egendom omhändertagas och vårdas enligt ortens lag.

Artikel 23.

Är dödsbo som avses i artikel 19 föremål för offentligt skifte i Danmark, Island eller Norge, skall vad där stadgas i inskränkning i borgenärs rätt att utmättningsvis njuta betalning ur dödsbo äga tillämpning jämväl å egendom i annat fördragsslutande stat. Vad nu är sagt gälla dock ej då fråga är om utmätning för skatt eller annan allmän avgift, som pålagts i den staten, eller om fordrans uttagande ur egendom, som häftar såsom pant eller må kvarhållas till säkerhet för fordringen.

Artikel 24.

Är dödsbo som avses i artikel 19 föremål för offentligt skifte i Danmark, Island eller Norge, skola i fråga om förmånsrätt för fordran bestämmelserna i artikel 7 av konventionen den 7 november 1933 om konkur åga motsvarande tillämpning.

1935, N:O 17.

167

Nú hefir látið orðið í öðru ríki en búseturíki hins látna, og skulu þá þar eftirlátnar eignir, jafnvel þó engin beiðni komi fram um það, teknar til geymslu samkvæmt heimfyrirmælum, sem gilda á staðnum.

Er dödsfallet intruffet í en annen stat enn den hvor den avdøde var boscatt, skal efterlatte eiendeler også uten begjæring tas i forvaring efter de på stedet gjeldende forskrifter.

Har dödsfallet inträffat i annan stat än den där den döde hade hemvist, skall, oberoende av särskild framställning, där befintlig egendom omhändertagas och vårdas enligt ortens lag.

23. grein.

Nú er dánarbú, sem um ræðir í 19. grein, undir opinberum skiptum í Danmörku, á Íslandi eða í Noregi, og skulu þá lagaákvæði, sem takmarka heimild kröfuhafa til þess að leita fullnægju í húinu með málsókn, einnig gilda að því er snertir eignir, sem eru í einhverju öðru ríkjanna en því, þar sem skiptin fara fram. Þetta gildir þó ekki um heimildina til þess að innheimta skatta og önnur opinber gjöld, sem eru lögð á í því ríki, þar sem eignirnar eru, eða um heimildina til þess að leita fullnægju í eignum, sem kröfuhafi hefir veðrétt eða haldsrétt í.

24. grein.

Nú er dánarbú, sem um ræðir í 19. grein, undir opinberum skiptum í Danmörku, á Íslandi eða í Noregi, og skal þá farið á hliðstæðan hátt eftir 7. grein í samningi um gjaldþrotaskipti frá 7. nóvember 1933 við ákvarðanir um forgangsrétt krafna.

Artikkel 23.

Er et dødsbo som nevnt i artikkel 19 under offentlig skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, skal lovbestemmelser som innskrenker en fordringshavers adgang til tvangsfullbyrdelse overfor boet, også anvendes med hensyn til formuegjenstander som finnes i en annen stat enn den hvor boet behandles. Dette gjelder dog ikke adgangen til å inndrive skatter eller andre offentlige avgifter som er pålagt i den stat hvor gjenstandene finnes, eller adgangen til å få dekning av gjenstander hvori fordringshaveren har pantrett eller tilbakeholdsrett.

Artikkel 24.

Er et dødsbo som nevnt i artikkel 19 under offentlig skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, får bestemmelsene i artikkel 7 i konvensjonen om konkurs av 7. november 1933 tilsvarende anvendelse ved avgjørelsen av spørsmål om fortrinnsrett for fordringer.

Artikel 23.

Är dödsbo som avses i artikel 19 föremål för offentligt skifte i Danmark, Island eller Norge, skall vad där stadgas om inskränkning i borgenärs rätt att utmättningsvis njuta betalning ur dödsbo äga tillämpning jämväl å egendom i annan fördragslutande stat. Vad nu är sagt gälla dock ej då fråga är om utmätning för skatt eller annan allmän avgift, som pålagts i den staten, eller om fordrans uttagande ur egendom, som häftar såsom pant eller må kvarhållas till säkerhet för fordringen.

Artikel 24.

Är dödsbo som avses i artikel 19 föremål för offentligt skifte i Danmark, Island eller Norge, skola i fråga om förmånsrätt för fordran bestämmelserna i artikel 7 av konventionen den 7 november 1933 om konkurs äga motsvarande tillämpning.

168

1935, N:o 17.

Artikel 25.

Lovbestemmelser i en af Staterne om, at Tinglysning er nødvendig, for at Rettigheder, som er erhvervet ved Retshandel eller ved Udlæg eller Udpantning, skal have Gyldighed overfor et Dødsbo, kommer ikke til Anvendelse paa Ejendele, som ved Dødsfaldet findes i de andre Stater.

Artikel 26.

Forsaavidt Anvendelsen af foranstaaende Bestemmelser afhænger af, hvor en Formuegenstand befinder sig, skal en Fordring, som tilhørte Arveladeren, anses for at være i den Stat, hvis Lov efter Artikel 19 er bestemmede for Behandlingen af Boet. Er Fordringen knyttet til Gældsbrief eller andet Dokument, hvis Forevisning er nødvendig for at gøre den gældende, anses den dog for at være i den Stat, hvor Dokumentet findes.

Registreret Skib eller Luftfartøj anses for at befinde sig i den Stat, hvor det har Hjemsted.

IV. Almindelige Bestemmelser.

Artikel 27.

Har en Ret i en af Staterne truffet Afgørelse om, at et Bo, som omhandles i Artikel 19, skal behandles af Skifteretten, Testamentseksekutor eller *outredningsman* eller skif-

25 artikla.

Mitä sopimusvaltion laissa on säädetty kiinteistökirjaan tai oikeuden pöytäkirjaan merkitsemisen tarpeellisuudesta, jotta sopimuksen tai muun oikeustoimen tahi ulosmittauksen perusteella saavutettu oikeus olisi voimassa kuolinpesää kohtaan, ei ole sovellettava muussa sopimusvaltiossa kuolinhetkellä olevaan omaisuuteen.

26 artikla.

Sovellettaessa tämän sopimuksen määräyksiä, joissa edellytetään, että omaisuus on jossakin sopimusvaltiossa, katsotaan juoksevaan velkakirjaan tai muuhun saamistodisteeseen, jonka esittäminen on saamisen velkomisoikeuden edellytyksenä, perustuvan saamisen olevan siellä, missä asiakirja on, mutta muun saamisen siinä valtiossa, jonka lain mukaan pesänselvitys on toimitettava.

Rekisteröidyn aluksen tai ilma-aluksen on katsottava olevan siinä valtiossa, missä sen kotipaikka on.

IV. Yleisiä määräyksiä.

27 artikla.

Jos sopimusvaltion tuomioistuin on päättänyt, että perinnönjako-oikeuden, pesänselvittäjän tai testamentintoimeenpanijan on otettava 19 artiklassa tarkoitettu kuolin-

Artikel 25.

Vad lagen i fördrags slutande stat stadgar där om att inskrivning i fastighetsbok eller domstols protokoll (*tinglysning*) utgör förutsättning för att rätt som uppkommit genom avtal eller annan rättshandling eller genom utmätning (*utlegg* eller *utpantning*) skall gälla emot dödsbo äge ej tillämpning beträffande egendom, som vid dödsfallet fanns i annan fördragsslutande stat.

Artikel 26.

Vid tillämpning av de föreskrifter denna konvention innehåller om egendoms befintlighet i viss fördragsslutande stat skall fordran som är grundad på löpande skuldbrev eller annat fordringsbevis, vars företeende utgör villkor för rätt att utkräva fordringen, anses befintlig där handlingen finnes, men annan fordran betraktas såsom befintlig i den stat, enligt vars lag boutredningen skall äga rum.

Registrerat fartyg eller luftfartyg skall anses befintligt i stat, där det har hemort.

IV. Allmänna bestämmelser.

Artikel 27.

Har domstol i fördragsslutande stat fattat beslut att dödsbo som avses i artikel 19 skall o handertagas av arvsdomstol, boutredningsman eller testamentsexekutor,

1935, N:o 17.

169

25. grein.

Lagaákvæði í einhverju ríkjanna um að þinglýsing sé nauðsynleg til þess að varðveita gagnvart dánarbúi réttindi, sem aflað hefir verið með réttargjöfningi eða með fjárnámi eða lög taki, skulu ekki gilda um eignir, sem eru í hinum ríkjunum við látið.

Artikkel 25.

Lovbestemmelser i en av statene om at tinglysning er nødvendig for at rettigheter som er erhvervet ved rettshandel eller ved utlegg eller utpantning, skal ha gyldighet overfor et dødsbo, kommer ikke til anvendelse på formuegjenstander som ved dødsfallet finnes i de andre stater.

Artikel 25.

Vad lagen i fördragsslutande stat stadgar därom att inskrivning i fastighetsbok eller domstolsprotokoll (*tinglysning*) utgör förutsättning för att rätt som uppkommit genom avtal eller annan rättshandling eller genom utmätning (*utlegg* eller *utpantning*) skall gälla emot dödsbo äge ej tillämpning beträffande egendom, som vid dödsfallet fanns i annan fördragsslutande stat.

26. grein.

Að svo miklu leyti sem framkvæmd undanfaraandi ákvæða er því háð, hvar fjármunur er, skal krafa, sem tilheyrir arfleifanda, álitast vera í því ríki, er farið skal eftir lögum þess samkvæmt 19. grein um skipti á dánarbúinu. Sé krafan bundin við skuldbréf eða annað skjal, sem framvísa þarf til þess að koma fram kröfunni, skal hún þó álitast vera í því ríki, þar sem skjalið er.

Artikkel 26.

Forsåvidt anvendelsen av foranstående bestemmelser avhenger av hvor en formuegjenstand finnes, skal en fordring som tilhørte arvelateren, ansees for å være i den stat hvis lov efter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet. Er fordringen knyttet til gjeldsbrev eller annet dokument hvis forevisning er nødvendig for å gjøre den gjeldende, ansees den dog for å være i den stat hvor dokumentet finnes.

Artikel 26.

Vid tillämpning av de föreskrifter denna konvention innehåller om egendoms befintlighet i viss fördragsslutande stat skall fordran som är grundad på löpande skuldebrev eller annat fordringsbevis, vars företeende utgör villkor för rätt att utkräva fordringen, anses befintlig där handlingen finnes, men annan fordran betraktas såsom befintlig i den stat, enligt vars lag boutredningen skall äga rum.

Skrásettt skip eða flugvél telst vera í því ríki, þar sem það á heimilisfang.

Registrert skib eller luftfartøi ansees for å være i den stat hvor det har hjemsted.

Registrerat fartyg eller luftfartyg skall anses befintligt i stat, där det har hemort.

IV. Almenn ákvæði.

27. grein.

Nú hefir dómstóll í einhverju samningsríkjanna fellt úrskurð um að búi, sem um ræðir í 19. grein, skuli skipt af skiptarétti, af *executor testamenti* eða af »bout-

IV. Almindelige bestemmelser.

Artikkel 27.

Har en domstol i en av statene truffet avgjørelse om at et bo som nevnt i artikkel 19 skal behandles av skifterett, testamentsfullbyrder eller *boutredningsman* eller skiftes

IV. Allmänna bestämmelser.

Artikel 27.

Har domstol i fördragsslutande stat fattat beslut att dödsbo som avses i artikkel 19 skall omhändertagas av arvsdomstol, *boutredningsman* eller testamentsexekutor, eller att

tes under Medvirkning af *skiftesman*, eller at det skal udleveres til privat Skifte, er Afgørelsen bindende ogsaa i de andre Stater.

Det samme gælder Afgørelser om en efterlevende Ægtefælles Ret til at hendside i uskiftet Bo.

Artikel 28.

Bestemmelserne om Anerkendelse og Fuldbyrkelse af Domme og Forlig i Konvention af 16. Marts 1932 skal ogsaa finde Anvendelse paa Domme og Forlig om Ret til Arv eller Legat, om en efterlevende Ægtefælles Rettigheder og om Ansvar for en Arveladers Gæld, saafremt den afdøde var Statsborger i en af Staterne og var bosat i en af dem.

De i Artikel 3 og Artikel 6 Nr. 3 i den nævnte Konvention givne særlige Bestemmelser vedrørende Domme over en udebleven sagsøgt kommer kun til Anvendelse, forsaavidt Dommen angaar den efterlevende Ægtefælles eller de enkelte Arvingers Ansvar for den afdødes Gæld.

Artikel 29.

Denne Konvention kommer ikke til Anvendelse, naar Arveladeren er død før Konventionens Ikrafttræden, og heller

pesä hoitoonsa, että pesän selvitys ja jako on tapahtuva osakasten toimesta tahi että pesänjako toimitetaan pesänjakajan myötävaikutuksella, olkoon päätös voimassa muissakin sopimusvaltioissa.

Mitä tässä on sanottu, olkoon voimassa myöskin tuomioistuimen päätöksestä, joka koskee eloonjääneen puolison oikeutta elää jakamattomassa pesässä.

28 artikla.

Maaliskuun 16 päivänä 1932 tehdyn sopimuksen määräyksiä tuomioiden ja sovintojen tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta sovelletaan myöskin tuomioon tai sovintoon, joka koskee perintöön tai testamenttiin perustuvaa oikeutta, eloonjääneen puolison oikeutta tai vastuuta vainajan velasta, milloin vainaja oli sopimusvaltion kansalainen ja hänellä oli kotipaikka josakin sopimusvaltiossa.

Sanotun sopimuksen 3 artiklassa ja 6 artiklan 3 kohdassa annettuja erikoismääräyksiä saapuville tulematta jääneeseen vastaajaan kohdistuvasta tuomiosta sovelletaan vain silloin, kun tuomio koskee eloonjääneen puolison, perillisen tai testamentinsaajan vastuuta vainajan velasta.

29 artikla.

Tätä sopimusta ei sovelleta, milloin perinnönjättäjä on kuollut ennen sopimuksen voimaantuloa, eikä myöskään silloin,

eller att boet skall bli föremål för utredning och skifte genom delägarnas försorg eller skiftas under medverkan av skiftesman vare beslutet gällande övriga fördragsslutande stater.

Vad nu är sagt gälla jämväl domstols beslut om efterlevande makes rätt att sitta i oskiftat bo.

Artikel 28.

Bestämmelserna om erkännande och verkställighet av dom eller förlikning i konventionen den 16 mars 1932 skola jämväl äga tillämpning på dom eller förlikning rätt på grund av arv eller testamente, om efterlevande makes rätt eller om ansvarighet för den dödes gäld, såframt den döde var medborgare i fördragsslutande stat och hade hemvist i sådan stat.

De i artikel 3 samt artikel 6 under 3. i sagda konvention givna särskilda bestämmelser om dom mot utebliven svarande skola vinna tillämpning allenast där domen rör efterlevande makes, arvinges eller testamentstagares ansvarighet för den dödes gäld.

Artikel 29.

Konventionen skall äga tillämpning, där arvlåtaren dött före konventionens ikraftträdande, ej heller där efterlevande

1935, N:O 17.

171

redningsman, eða að búinu skuli skipt með aðstoð skiptamanns (*skiftesman*), eða að það skuli afhent til einkaskipta, og skal þá sá úrskurður einnig vera bindandi í hinum ríkjunum.

Sama gildir um úrskurð um réttindi eftirlifandi maka til setu í óskiptu búi.

under medvirkning av *skiftesman*, eller at det skal overlates til loddeierne selv, er avgjørelsen bindende også i de andre stater.

Det samme gjelder avgjørelser om en gjenlevende ektefelles rett til å sitte i uskiftet bo.

boet skall bliva föremål för utredning och skifte genom delägarnas försorg eller skiftas under medverkan av skiftesman, vare beslutet gällande i övriga fördragsslutande stater.

Vad nu är sagt gälla jämväl domstols beslut om efterlevande makes rätt att sitta i oskiftat bo.

28. grein.

Ákvæðin um viðurkenningu dóma og sátta og um fullnægju þeirra í samningi frá 16. marz 1932 gilda einnig um dóma og sættir, um rétt til arfs eða gjafa-arfs, um réttindi eftirlifandi maka og um ábyrgð á skuldum arfleifanda, ef hinn látni átti ríkisfesti í einhverju ríkjanna og var búsettur í einhverju þeirra.

Hin sérstöku ákvæði í 3. grein og í 6. grein 3. lið í sama samningi um útivistardóma yfir stefndum, sem ekki mætti, gilda aðeins, ef dómurinn varðar ábyrgð eftirlifandi maka eða hinna einstöku erfingja á skuldum hins látna.

29. grein.

EKKI skal farið eftir ákvæðunum í samningi þessum, ef arfleifandi hefir látizt áður en samningurinn gekk í gildi,

Artikkel 28.

Bestemmelsene om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer og forlik i konvensjonen av 16 mars 1932 skal også gjelde dommer og forlik om rett til arv eller legat, om en gjenlevende ektefelles rettigheter og om ansvar for en arvelaters gjeld, såfremt den avdøde var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem.

De særskilte bestemmelser som i artikkel 3 og artikkel 6 nr. 3 i den nevnte konvensjon er gitt om dommer mot en uteblitt saksøkt, får bare anvendelse når dommen gjelder gjenlevende ektefelles eller de enkelte arvingers ansvar for den avdødes gjeld.

Artikkel 29.

Denne konvensjon kommer ikke til anvendelse når arvelateren er død før konvensjonens, ikrafttreden, og heller ik-

Artikel 28.

Bestämmelserna om erkännande och verkställighet av dom eller förlikning i konventionen den 16 mars 1932 skola jämväl äga tillämpning å dom eller förlikning om rätt på grund av arv eller testamente, om efterlevande makes rätt eller om ansvarighet för den dödes gäld, så framt den döde var medborgare i fördragsslutande stat och hade hemvist i sådan stat.

De i artikel 3 samt artikel 6 under 3. i sagda konvention givna särskilda bestämmelser om dom mot utebliven svarande skola vinna tillämpning allenast där domen rör efterlevande makes, arvinges eller testamentstagares ansvarighet för den dödes gäld.

Artikel 29.

Konventionen skall ej äga tillämpning där arvelätaren dött före konventionens ikraftträdande, ej heller där efterlevande

172

1935, N:o 17.

ikke, naar en efterlevende Ægtefælle har hensiddet i uskiftet Bo, og den først-afdøde Ægtefælle er død før det nævnte Tidspunkt.

Artikel 30.

Konventionen skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv, saa snart ske kan.

Konventionen træder i Kraft mellem de ratificerende Stater den 1. Januar eller den 1. Juli, der indtræder, naar tre Maaneder er forløbet, efter at mindst tre af Staterne har deponeret deres Ratifikationsdokumenter. I Forhold til senere ratificerende Stater træder Konventionen i Kraft den 1. Januar eller den 1. Juli, der indtræder, naar tre Maaneder er forløbet efter Deponeringen af Ratifikationsdokumentet.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsigte Konventionen med en Frist af eet Aar til Ophør en 1. Januar eller en 1. Juli.

Til Bekræftelse heraf har de respektive befaldsmægtigede undertegnet nærværende Konvention og forsynet den med deres Segl.

Udfærdiget i København i et Eksemplar paa hvert af følgende Sprog:

kun eloonjäännyt puoliso on elänyt jakamattomassa pesässä ja ensik-sikuollut puoliso on kuollut ennen sanottua ajan-kohtaa.

30 artikla.

Tämä sopimus on ratifioitava ja ratifioimiskirjat talletettava Tanskan ulkoasiainministeriön arkistoon niin pian kuin tämä voi tapahtua,

Sopimus tulee voimaan ratifioineiden valtioiden kesken sen tammi- tai heinäkuun 1 päivänä, joka lähinnä seuraa kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun ratifioimiskirjat on kolmen valtion puolesta talletettu. Myöhemmin ratifioivan valtion suhteen sopimus tulee voimaan sen tammi- tai heinäkuun 1 päivänä, joka lähinnä seuraa kolmen kuukauden kuluttua siitä, kun ratifioimiskirja sen valtion puolesta talletettiin.

Jokainen sopimusvaltio voi jokaisen muun sopimusvaltion suhteen sanoa irti sopimuksen, joka silloin lakkaa olemasta voimassa sen tammi- tai heinäkuun 1 päivän alusta, joka lähinnä seuraa vuoden kuluttua siitä, kun irtisanominen tapahtui.

Tämän vakuudeksi ovat asianomaiset valtuutetut allekirjoittaneet tämän sopimuksen ja varustaneet sen sineteillään.

Allekirjoitettu Kööpenhaminassa yhtenä suomen-, islannin-, norjan-,

make suttit i oskiftat B och den först avlidn maken dött före nämnd tidpunkt.

Artikel 30.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv så snart ske kan.

Konventionen träder i kraft mellan de ratificerande staterna den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från detratifikationshandlingarna för tre av staterna deponerats. I förhållande till stat, som sedermera ratificerar, träder konventionen i kraft den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från det ratifikationshandlingens för den staten deponerades.

Envar av staterna äge i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande från och med den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter ett år sedan uppsägningen skedde.

Till bekräftelse härav hava de respektive fullmäktige undertecknat denna konvention och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Köpenhamn, i ett exemplar på finska, danska, isländska,

1935, N:O 17.

173

og heldur ekki ef eftirlifandi maki hefir setið í óskiptu húsi, og það hjóna, er fyrr lézt, hefir látizt áður en samningurinn sölsðist gildi.

30. grein.

Samning þennan skal fullgilda, og fullgildingarskjölin skulu sett til vörslu í skjaldasafni utanríkismálaráðuneytisins danska eins fljótt og auðið er.

Samningurinn gengur í gildi milli þeirra ríkja, er þá hafa fullgilt hann, 1. janúar eða 1. júlí næstan eftir að þrjú mánuðir eru liðnir frá því að minnst þrjú samningsríkjanna hafa afhent fullgildingarskjöl sín að samningnum. Með tilliti til þeirra ríkja, er seinna fullgilda samninginn, gengur hann í gildi 1. janúar eða 1. júlí næstan eftir að þrjú mánuðir eru liðnir frá því að fullgildingarskjalið var afhent.

Sérhvert samningsríkjanna getur, gagnvart sérhverju hinna ríkjanna, sagt upp samningnum til þess að ganga úr gildi næsta 1. janúar eða 1. júlí eftir að eitt ár er liðið frá uppsögninni.

Þessu til staðfestingar hafa umboðsmennirnir undirritað samning þennan og sett undir hann innsigli sín.

Gert í Kaupmannahöfn í einu eintaki á íslensku, dönsku, finnsku, norsku

ke når en gjenlevende ektefelle har siddet i uskiftet bo og den først avdøde ektefelle er død før det nevnte tidspunkt.

Artikkel 30.

Konvensjonen skal ratificeres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske Utenriksministeriums arkiv så snart skje kan.

Konvensjonen trer i kraft mellem de ratificerende stater den 1 januar eller den 1 juli som inntreffer når tre måneder er forløpet etterat minst tre av statene har deponert sine ratifikasjonsdokumenter. I forhold til senere ratificerende stater trer konvensjonen i kraft den 1 januar eller den 1 juli som inntreffer når tre måneder er forløpet fra deponeringen av ratifikasjonsdokumentet.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si op konvensjonen med en frist av ett år til ophør den påfølgende 1 januar eller 1 juli.

Til bekræftelse herav har de respektive fullmæktigede undertegnet denne konvensjon og forsynt den med sine segl.

Utfærdiget i København i ett eksemplar på hvert av følgende sprog:

make suttit i oskiftat bo och den först avlidne makens dött före nämnda tidpunkt.

Artikel 30.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv så snart ske kan.

Konventionen träder i kraft mellan de ratificerande staterna den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från det ratifikationshandlingarna för tre av staterna deponerats. I förhållande till stat som sedermera ratificerar träder konventionen i kraft den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från det ratifikationshandlingarna för den staten deponerades.

Envar av staterna äge i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande från och med den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter ett år sedan uppsägningen skedde.

Till bekräftelse härav hava de respektive fullmäktige undertecknat denna konvention och försett densamma med sina sigill.

Som skedde i Köpenhamn, i ett exemplar, på svenska, danska, finska,

174

1935, N:o 17.

Dansk, Finsk, Islandsk, Norsk og Svensk, og for det svenske Sprogs Vedkommende i to Tekster, en for Finland og en for Sverige, den 19. November 1934.

ruotsin- ja tanskankielisenä kappaleena, ruotsinkielisen tekstin käsittäessä kaksi eri tekstiä, toisen Suomea ja toisen Ruotsia varten, marraskuun 19 päivänä 1934.

norska och svenska språken, och försävt angår svenska språket i två texter, en för Finland och en för Sverige, den 19. november 1934.

P. MUNCH.
(L. S.)

ROLF THESLEFF.
(L. S.)

Slutprotokol.

I Forbindelse med Undertegnelsen i Dag af Konventionen mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om Arv og Dødsboskifte, har de befuldmægtigede for de kontraherende Stater afgivet følgende Erklæring:

De kontraherende Stater er enige om, at Anmodning om Oplysning angaaende Indholdet af den i en af Staterne gældende Lov bliver at fremsende fra vedkommende Justits- eller Udenrigsministerium og rettes, naar der spørges om dansk, finsk, islandsk eller norsk Lov, til Justitsministeriet, og naar der spørges om svensk Lov, til Udenrigsdepartementets Retsafdeling. Oplysninger skal altid meddeles i det Omfang, hvori der foreligger udtrykkelige Lovbestemmelser, og skal iøvrigt gives i den Udstrækning, Forholdene tilsteder.

København, den 19. November 1934.

P. MUNCH.
(L. S.)

Päättöpöytäkirja.

Allekirjoitettaessa tänään Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välistä perintöä, testamenttia ja pesänselvitystä koskevaa sopimusta, ovat sopimusvaltioiden edustajat antaneet seuraavan selityksen.

Sopimusvaltiot ovat yksimielisiä siitä, että esitys, jossa pyydetään tietoa jossakin sopimusvaltiossa voimassaolevan lain sisällyksestä, on lähetettävä asianomaisesta oikeus- tai ulkoasiainministeriöstä ja osoitettava, milloin on kysymys Islannin, Norjan, Suomen tai Tanskan laista, oikeusministeriölle, ja, kun on kysymys Ruotsin laista, ulkoasiainministeriön oikeudellisten asiain osastolle. Tietoja annettakoon aina sikäli kuin nimenomaisia määräyksiä on laissa olemassa ja muutoin niin laajalti kuin olosuhteet sallivat.

Kööpenhaminassa, marraskuun 19.p:nä 1934.

ROLF THESLEFF.
(L. S.)

Slutprotokoll.

I samband med undertecknandet denna dag af konventionen mellan Danmark, Danmark, Island, Norge och Sverige om arv, testamente och boupredning hava ombuden för de fördragsslutande staterna avgivit följande förklaring:

De fördragsslutande staterna äro ense om att framställning om upplysning angående innehållet af den i någon af staterna gällande lag skall översändas från vederbörande justitie- eller utrikesministerium och ställas, där fråga är om dansk, finsk, islandsk eller norsk lag, till justitieministeriet, och i fråga om svensk lag till utrikesdepartementets rättsavdelning. Sådan upplysning skall städes givas i den mån uttryckliga bestämmelser föreligga, och i övrigt meddelas i den utsträckning omständigheterna medgiva.

Köpenhamn, den 19. november 1934.

1935, N:o 17.

175

og sænsku, og að því er sænskuna snertir í tveim textum, öðrum fyrir Finnland og öðrum fyrir Svíþjóð, hinn 19. nóvember 1934.

norsk, dansk, finsk, islandsk og svensk, og for det svenske sprogs vedkommende i to tekster, en for Finnland og en for Sverige, den 19. November 1934.

isländska och norska språken, och försåvitt angår svenska språket i två texter, en för Sverige och en för Finland, den 19 november 1934.

SVEINN BJÖRNSSON.
(L. S.)

EMIL HUITFELDT.
(L. S.)

K. R. THYBERG.
(L. S.)

Lokabókun.

Í sambandi við undirskriftina í dag, undir samninginn milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um erfðir og skipti á dánarbúum hafa umboðsmenn samningsríkjanna gert eftirfarandi yfirlýsingu:

Samningsríkin eru ásátt um að beiðnir um upplýsingar um efni laga, sem í gildi eru í einhverju ríkjanna, skulu sendar af hlutaðeigandi dómseða utanríksmálaráðuneyti, og ef spurt er um dönsk, finnsk, íslensk eða norsk lög, séu þær sendar til dómsmálaráðuneytisins, en ef spurt er um sænsk lög, til réttardeildar utanríksmálaráðuneytisins (*utrikesdepartementets rättsavdelning*). Upplýsingar skal altaf gefa að svo miklu leyti sem skýr lagafyrirmæli eru fyrir hendi, og að öðru leyti eftir því, sem ástæður leyfa.

Kaupmannahöfn, hinn 19. nóvember 1934.

SVEINN BJÖRNSSON.
(L. S.)

Slutprotokoll.

Í forbindelse med undertegningen idag av konvensjonen mellem Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om arv og dødsboskifte har de befullektigede for de kontraherende stater avgitt følgende erklæring:

De kontraherende stater er enig om at anmodninger om oplysning om innholdet av den i en av statene gjeldende lov skal oversendes fra vedkommende justis- eller utenriksdepartement, og rettes, når der spørres om dansk, finsk, islandsk eller norsk lov, til justisdepartementet, og når der spørres om svensk lov, til utenriksdepartementets rettsavdeling. Oplysninger skal alltid gis så langt uttrykkelige lovbestemmelser foreligger, og forøvrig meddeles i den utstrekning forholdene tilsteder.

København, den 19. November 1934.

EMIL HUITFELDT.
(L. S.)

Slutprotokoll.

I samband med undertecknandet denna dag av konventionen mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om arv, testamente och boutredning, hava ombuden för de fördragsslutande staterna avgivit följande förklaring:

De fördragsslutande staterna äro ense om att framställning om upplysning angående innehållet av den i någon av staterna gällande lag skall översändas från vederbörande justitie- eller utrikesdepartement och ställas, där fråga är om dansk, finsk, isländsk eller norsk lag, till justitiedepartementet, och i fråga om svensk lag till utrikesdepartementets rättsavdelning. Sådan upplysning skall städse givas i den mån uttryckliga bestämmelser föreligga, och i övrigt meddelas i den utsträckning omständigheterna medgiva.

Köpenhamn, den 19 november 1934.

K. R. THYBERG.
(L. S.)

176

1935, N:o 17.

(Översättning.)

Procès-Verbal de Dépôt.

Au nom de leurs Gouvernements respectifs et dûment autorisés à cet effet, les soussignés,

en exécution des dispositions contenues dans l'article 30 de la Convention sur les successions et le partage des successions, conclue à Copenhague le 19 novembre 1934 entre le Danemark, la Finlande, l'Islande, la Norvège et la Suède,

se sont réunis ce jour au Ministère Royal des Affaires Étrangères à Copenhague pour procéder au dépôt des Instruments portant la ratification par les Hautes Parties Contractantes de ladite Convention.

Les instruments ayant été produits et, après examen, trouvés en bonne et due forme, ont été déposés pour être conservés dans les archives du Ministère Royal des Affaires Étrangères de Danemark.

En foi de quoi, les soussignés ont dressé le présent procès-verbal qu'ils ont revêtu de leurs cachets.

Fait à Copenhague, le 14 juin 1935.

Pour le Danemark:

P. MUNCH
(L. S.)

Pour la Finlande:

ROLF THESLEFF
(L. S.)

Pour l'Islande:

SVEINN BJØRNSSON.
(L. S.)

Pour la Norvège:

EMIL HUITFELDT
(L. S.)

Pour la Suède:

K. R. THYBERG.
(L. S.)

Depositionsprotokoll.

I sina respektive regeringars namn och därtill vederbörligen bemyndigade hava undertecknade

till fullgörande av bestämmelserna i artikel 30 i konventionen i Köpenhamn den 19 november 1934 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om arv, testamente och boutredning

denna dag sammanträtt i Kungl. Utrikesministeriet i Köpenhamn för att företaga depositionen av de höga fördragslutande parternas ratifikationsinstrument till denna konvention.

Sedan instrumenten företetts och efter undersökning befunnits i god och behörig form, hava de deponerats för att förvaras i Kungl. danska Utrikesministeriets arkiv.

Till bekräftelse härav hava undertecknade uppsatt och beseglat detta protokoll.

Som skedde i Köpenhamn den 14 juni 1935.

Underskrifter.

Utkom av trycket den 20 juni 1935.

Stockholm 1935. Kgl. Boktr. P. A. Norstedt & Söner 351170